

มานุษย
ศา
สตร์

มนุษย์คืออะไร

แปลจาก

WHAT IS MAN?

By

Stephen Neill

World Christian Books No, 36

Translated and printed by permission

Of the

United Society for Christian Literature,

Lutterworth Press

London.

กองคริสเตียนศึกษา

แห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย

14 ถนนประมวญ พระนคร

1961

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 มนุษย์ตามที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น.....	4
บทที่ 2 มนุษย์หลงทาง.....	11
บทที่ 3 มนุษย์เดินทางถูก.....	19
บทที่ 4 สามัคคีธรรมแผนใหม่.....	27
บทที่ 5 มนุษย์ในสังคม.....	35
บทที่ 6 หลักชัยของมนุษย์.....	43

บทที่ 1 มนุษย์ตามที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

มนุษย์เป็นสิ่งประหลาดและลักษณะประหลาดที่สุด ประการหนึ่งก็คือเขาชอบตั้งปัญหาเกี่ยวกับตัวเอง ถ้าพวกเรานึกไปถึงสมัยเป็นเด็กคงจะจำได้ว่าเคยตั้งปัญหาถามตัวเองว่า “ตัวข้าพเจ้าคือใคร?” ตอนนี้อาจเป็นเวลาที่น่าตกใจก็ได้ ใครเป็นคนถาม? และถามถึงใครกัน? มีตัวเองสองรายหรือรายเดียว?

เราได้ตั้งปัญหาถามแต่เฉพาะตัวของเราฝ่ายเดียวเท่านั้น นับแต่เริ่มแรก มนุษย์ได้ตั้งปัญหาถามว่า “มนุษย์คืออะไร?” อาจหมายถึงประการเดียวของสิ่งต่าง ๆ หรืออาจหมายความยิ่งกว่า “เราหมายความว่าอย่างไรเมื่อใช้คำว่า ‘มนุษย์’ อาจหมายถึง ‘สันดานของมนุษย์เป็นอย่างไร?’ หรือ ‘เราหมายความว่าอย่างไรเมื่อใช้คำว่ามนุษย์ชาติทั้งหมด?’ แต่ปัญหาอาจลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น คืออาจถามว่า ‘มนุษย์เกิดมาในโลกนี้เพื่ออะไร?’ ถ้าเช่นนั้นมันไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับสันดานของมนุษย์เสียแล้ว แต่มันเกี่ยวกับหลักชัยของมนุษย์ด้วย มนุษย์นี้มีอนาคตหรือไม่? ถ้ามีจะเป็นอนาคตชนิดไหน?

ตามปกติแล้วมีคำตอบที่แตกต่างกัน อย่างมากมายเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว

คำตอบในสมัยโบราณมีอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งเป็นคำนิยามที่นักปราชญ์ชาวกรีกให้ไว้ว่ามนุษย์คือสัตว์สองเท้าไม่มีปีกเป็นคำนิยามที่ต้องพูดอธิบายกันยืดยาว มันแสดงว่าเราแตกต่างกับสัตว์สี่เท้าและสัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์จำพวกนกซึ่งมีขาสองขาและปีกสองปีก แต่สิ่งสำคัญเกี่ยวกับคำนิยามนี้ก็คือมันยืนยันว่าเราเป็นสัตว์จำพวกหนึ่งในระหว่างสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวอยู่บนพื้นโลก มนุษย์เป็นสัตว์ชนิดหนึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ด้วยผงคลีดิน (ปฐมกาล 2:7) ในฐานะสัตว์มีชีวิต เราก็คือเป็นส่วนของโลกที่มองเห็นได้ เราได้ถูกสร้างขึ้นด้วยวัตถุอย่างเดียวกับสัตว์มีชีวิตต่าง ๆ ร่างกายของเราก็เหมือนกับร่างกายของสัตว์ วิธีที่มนุษย์เกิดมาในโลกก็เกือบเหมือนกันกับสัตว์ต่าง ๆ เราต้องนำเอาวัตถุต่าง ๆ จากอากาศ, น้ำและพื้นดินมาบำรุงเลี้ยงเพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ เมื่อเราใช้ประโยชน์ของวัตถุเหล่านี้ เราก็อ่สงคืนกากกลับไปยังพื้นโลก ทรายใดที่เรารับเอาและให้ไปแบบนี้เราก็มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ เมื่อเราทำเช่นนี้ไม่ได้เราก็ตายเหมือนกันสัตว์อื่น ๆ ตาย แล้วร่างกายของเราก็กลับไปเป็นผงคลีดินตามเดิม (ปฐมกาล 3:19)

แต่ข้อนี้ไม่ใช่เรื่องราวทั้งหมด เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น เราจะรู้สึกละอายทำไม? พระเจ้าบันดาลให้มีสัตว์สวยงามและนำชมหลายชนิดในโลก ชีวิตในรูปแบบต่าง ๆ ก็เป็นที่น่าอัศจรรย์ เราเคยชินต่อชีวิตเสียตลอดเวลาจนถือว่าเป็นสิ่งธรรมดาไปแล้ว แต่เมื่อด้วยความช่วยเหลือของนักวิทยาศาสตร์ เราพบว่าร่างกายของเรามีระบบการอันสลับซับซ้อน เรารู้สึกประหลาดใจเมื่อเราเรียนรู้ว่าการคิดส่วนสมดุลย์ในวัตถุเคมีที่เราได้รับจากโลกภายนอก รอบตัวเราก็จะทำให้เราป่วยร้ายแรง เราแปลกใจที่

ดำรงชีวิตอยู่ได้และยิ่งกว่านั้นพวกเรา ส่วนมากพยายามที่จะรักษาสุขภาพให้ปกติอยู่เกือบตลอดเวลา เมื่อผู้แต่งเพลงสวดศรัทธากล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกสร้างให้เกิดมาอย่างน่าสพึงกลัวและน่าประหลาด” (สวดศรัทธา 193:14) เขาก็พิจารณาแต่เฉพาะฝ่ายร่างกายเท่านั้น และแสดงว่าพระเจ้ามีฤทธิ์เดชและสติปัญญามากที่ได้ประทานร่างกายให้แก่เรา

ฉะนั้น มนุษย์จึงเป็นสัตว์จำพวกหนึ่ง แต่ถ้าเราพิจารณาให้ใกล้ชิด เราจะต้องยอมรับว่ามนุษย์เป็นสัตว์พิเศษ ต่อไปนี้เป็นลักษณะแตกต่างระหว่างมนุษย์กับสัตว์ที่มีโครงสร้างและท่าทางคล้ายกับมนุษย์

1. มนุษย์มีร่างกายตั้งตรง เขาเดินได้ตรงและทรงน้ำหนักให้ตรงอยู่ได้บนเท้าสองเท้าโดยไม่ต้องใช้มือเข้าช่วย

2. มีหัวแม่มือเคลื่อนไหวได้ คือเคลื่อนไหวได้รอบด้าน และเอารวมกับนิ้วอื่น ๆ เพื่อหยิบอะไรก็ได้ วิธีนี้ทำให้มือมนุษย์เป็นเครื่องมือที่อ่อนโยนและรู้สึกไวกว่ามือของสัตว์อื่น ๆ

3. มีมันสมองขยายออกได้ มันสมองของบุคคลปกติมีความสลับซับซ้อนยิ่งกว่ามันสมองของสัตว์อื่น ๆ และขยายใหญ่กว่าสัตว์ที่มีร่างกายขนาดเดียวกันมนุษย์ ข้อนี้เป็นความจริงเมื่อเทียบกับลิงทะเลโมน ซึ่งมีขนาดของร่างกายและรูปร่างคล้ายมนุษย์เป็นเรื่องเหลวไหลที่จะพูดว่ามนุษย์เป็นลิงทะเลโมนชั้นสูง

4. มนุษย์เป็นผู้ที่เรียนรู้จักใช้ไฟ สัตว์ป่าทั้งหลายกลัวไฟ ไม่มีสัตว์จำพวกใดนำไฟมาใช้ประโยชน์ แม้มนุษย์จะรู้ว่าไฟมีอันตราย แต่ตามนิยายโบราณของกรีกบอกว่าโปรมิทีสได้ลักเอาไฟมาจากเทวดาและนำลงมาให้มนุษย์ก็มีเค้าความจริงอยู่มาก นี่เป็นบ่อเกิดแห่งอำนาจของมนุษย์ที่มีเหนือธรรมชาติและเหนือพวกสัตว์อื่น ๆ

5. มนุษย์เป็นผู้รู้จักใช้เครื่องมือเป็น เราจะเห็นว่าระหว่างสัตว์ที่มีการติดต่อกับมนุษย์ จะมีการกระทำบางอย่างที่เหมือนกันกับมนุษย์บ้างเล็กน้อย เช่นตัวนกสร้างทำนบได้เป็นต้น แต่มีเพียงเล็กน้อยที่จะเปรียบเทียบกับความสามารถของมนุษย์ในสมัยดึกดำบรรพ์ ที่รู้จักเพิ่มกำลังของคนให้มากขึ้นด้วยวิธีใช้กระดูกแข็ง และรู้จักใช้กำลังให้เกิดประโยชน์ในระยะไกล เช่น ฟันแหลนและยิงธนู

6. มนุษย์รู้จักสร้างความมุ่งหมายขึ้น ข้อนี้ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ใหม่ทีเดียว สัตว์อื่นมีสัญชาตญาณ เช่น มดและกระรอกสะสมอาหารไว้สำหรับฤดูหนาว และสัตว์รู้จักปรับปรุงตนเองให้เข้ากับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ภายในวงจำกัด แต่มนุษย์อาจสร้างความมุ่งหมายซึ่งอาจใช้วัตถุหลายอย่างและด้วยความร่วมมือกับคนอื่นอีกมากมาย อาจใช้ได้ในระยะเวลายาว มนุษย์สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงและขยายแผนการเหล่านี้ได้ และหาวิธีแยกคายที่สุดที่จะเอาชนะอุปสรรคที่จะมาขัดขวางเขา จริงอยู่ มนุษย์ไม่อาจทำได้

ละเอียดและปราณีตเท่าฝั่งหรือมด แต่ทว่าฝั่งหรือมดมันทำแบบเดียวกันนี้เป็นเวลาหลายพันปีมาแล้ว ส่วนมนุษย์ใช้ประสบการณ์ในอดีตและพยายามทำสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นเสมอ

7. มนุษย์สามารถพูดกันได้ นี่นับว่าเป็นสามารถที่อัศจรรย์ที่สุด สัตว์อื่นสามารถส่งข่าวให้กันได้ เราเพิ่งจะเริ่มเข้าใจว่าฝั่งสามารถส่งข่าวกันได้ แต่มนุษย์เป็นผู้สามารถใช้คำพูดแสดงความหมาย เขาไม่พูดเฉพาะสิ่งต่าง ๆ และการกระทำเท่านั้น แต่ยังแสดงภาพนึกคิดและแนวความคิดต่าง ๆ ได้อีกด้วย มนุษย์ทุกเชื้อชาติในโลกมีภาษาคำพูดของตนทั้งนั้น อาจคิดกันว่าคำพูดของคนโบราณง่ายมาก แต่ความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ ภาษาคำพูดของชาติที่ล้าหลังเป็นภาษาไพเราะและมีคำใช้พูดอย่างมากมายก็ได้

8. มนุษย์รู้จักวิธีบันทึกการกระทำของเขาไว้สำหรับเมื่อเขาล่วงลับไปแล้วมนุษย์มีความจำ และเรารู้ว่าอาจฝึกให้สัตว์บางชนิดจดจำบ้างได้ เช่น สุนัข เป็นต้น แต่เนื่องจากมนุษย์รู้จักวิธีเขียน ความจดจำนี้จึงมีได้ทั้งทางเชื้อชาติและเอกชน ความรู้ไม่สูญไป คนทุกรุ่นอาจเริ่มต้นจากงานที่คนรุ่นก่อนทำไว้แล้ว และมีหวังที่จะทำสิ่งใหม่และดีกว่าขึ้นได้

9. มนุษย์รู้จักอธิษฐาน สัตว์อื่นอาจอธิษฐานเป็นแต่เราไม่มีความรู้ว่ามันทำได้หรือไม่ แต่มนุษย์ทุกคนมีความสามารถอธิษฐาน แม้แต่คนที่ดำเนินชีวิตล้าหลังที่สุดก็มีศาสนาของตนและมีวิธีที่นัสการอย่างปราณีตและมีวิธีติดต่อกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เมื่อเราพิจารณาเหตุผลดังกล่าวแล้ว ก็พอจะมีหลักฐานอันสมเหตุสมผลที่มนุษย์คิดว่าตนเป็นยอดของสัตว์ทั้งหลาย ในตัวของตัวเอง จริงอยู่มนุษย์อ่อนแอและไม่แข็งแรงมาก มนุษย์ไม่สามารถวิ่งเร็วเท่ากวางหรือกระโดดได้สูงเท่าเสือ ไม่มีขนยาวทำให้อุ่นร่างกายอบอุ่นได้ ไม่มีเล็บยาวคมสำหรับป้องกันตนเองจากข้าศึก เด็กทารกที่เกิดใหม่ยังช่วยตัวเองไม่ได้ น้อยกว่าลูกสัตว์อื่น ๆ และต้องได้รับการเลี้ยงดูนานกว่าก่อนที่จะสามารถรักษาตัวเอง แต่กระนั้นมนุษย์ก็เป็นใหญ่กว่าสัตว์อื่นในโลกนี้ สามารถจะฝึกสัตว์อื่นให้เชื่องแล้วนำมาใช้งานได้ และฆ่าสัตว์ที่มีอันตรายมากที่สุดได้ มนุษย์ได้ทำลายสิ่งสวยงามไปหลายอย่างแล้ว แต่เขาก็อาจเรียนรู้ที่จะร่วมมือกับพระเจ้าผลิตความสวยงามขึ้นได้ พระเจ้าได้ประทานความสามารถมาแต่ต้นแล้ว แต่มนุษย์เท่านั้นที่คิดแปลงที่ดินให้ปลูกพืชจนมีผลดีและปลูกกุหลาบอันงดงาม

บางทีเราก็กถามตัวเองว่ามีมนุษย์เช่นเดียวกับเราในส่วนอื่น ๆ ของจักรวาลอีกหรือไม่ ขอดตอบว่ายังไม่ทราบเรื่องนี้ นักวิทยาศาสตร์สำคัญบางคนบอกว่สิ่งมีชีวิตเช่นที่เรารู้จักไม่สามารถจะอยู่ในส่วนอื่น ๆ ของจักรวาลได้ บางคนก็บอกว่าจักรวาลนั้นกว้างขวางมากจนเราไม่สามารถจำกัดว่าจะมีอะไรอยู่ที่ไหนอีก อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจและไม่กระทบกระเทือนกับสิ่งที่พิจารณาในหนังสือเล่มนี้ อาจเป็นว่าพระเจ้านั้นมีแผนการอื่นมากมายในโลกของพระองค์ซึ่งเราไม่รู้ และเราปล่อยให้ไว้ให้อยู่

ในพระหัตถ์ของพระองค์ เราจะพิจารณาเฉพาะเรื่องพระเจ้าและความมุ่งหมายของพระองค์เกี่ยวกับมนุษย์พวกเราเท่านั้น

ปัญหาสำคัญยิ่งอีกเรื่องหนึ่งก็คือการเริ่มต้นของมนุษย์ มนุษย์เกิดมาได้อย่างไร? พระคัมภีร์ได้ตอบปัญหาข้อนี้ไว้แล้วอย่างชัดเจนซึ่งคริสเตียนทั้งหมดก็ยอมรับรู้ พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ มนุษย์ต้องพึ่งพาอาศัยพระเจ้าทุกประการจึงมีชีวิตอยู่ได้ เป็นน้ำพระทัยพระเจ้าที่ให้นมนุษย์อุบัติเข้ามาในโลกนี้แต่เริ่มแรก และด้วยน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้เรามีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน แน่นอน คนที่ไม่เป็นคริสเตียนจะไม่รับฟังทฤษฎีนี้ แต่ในหนังสือเล่มนี้เราจะพิจารณาถึงทฤษฎีของฝ่ายคริสเตียน

กระนั้นก็ตาม ยังมีความเห็นแตกต่างกันระหว่างพวกคริสเตียนเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์

ตามทฤษฎีเก่า มีว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์สำเร็จบริบูรณ์ทันทีดังที่เขาเป็นอยู่ในปัจจุบัน พวกนักปราชญ์ได้คำนวณเวลาของเหตุการณ์นี้ไว้แล้ว ในพระคัมภีร์เก่าแก่บอกว่า ปี 4004 ก.ค. เป็นปีที่พระเจ้าทรงสร้างโลกและสร้างมนุษย์เข้ามาอยู่ในโลกนี้

ในปัจจุบันคริสเตียนหลายคนมีทฤษฎีแตกต่างออกไป มีหลักฐานในก้อนหินแสดงว่าโลกมีอายุนานกว่าที่เคยคิดกันไว้ มีร่องรอยแสดงว่าโลกต้องกินเวลาช้านานหลายยุคจึงจะมาสู่ในสภาพปัจจุบันได้ ได้ขุดค้นพบกระดูกและ โครงร่างของสัตว์ที่คล้ายมนุษย์ซึ่งมีปรากฏอยู่ในยุคต่าง ๆ หลายพันปีล่วงมาแล้ว บางครั้งเป็นการยากที่จะบอกได้ว่าเป็นกระดูกมนุษย์หรือกระดูกของลิงทะเลโมนชั้นสูงหรือกระดูกของสัตว์ที่อยู่ในสมัยระหว่างมนุษย์กับลิงทะเลโทน ฉะนั้น จึงอาจเป็นว่ามนุษย์ตามที่เรารู้จักอยู่ในปัจจุบันก่อนที่จะมาถึงขั้นสุดขดนี้ต้องใช้เวลาวิวัฒนาการมานาน ความคิดและใจวิญญ์พิศและชอบและความตั้งใจและคุณสมบัติอื่น ๆ ที่เรารู้ว่ามีอยู่ในตัวเองไม่ได้เกิดในทันทีทันใด มันเป็นวิวัฒนาการขึ้นซึ่งกินเวลาช้านาน

ไม่ว่าเราจะพิจารณาในแง่ไหน ไม่มีความแตกต่างกันสำหรับพวกคริสเตียนในสภาพความเป็นจริง คือในข้อที่ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเราตามสภาพที่เราเป็นอยู่ “พระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย และเราก็เป็นของพระองค์” (สดุดี 100:3) แน่นอน มันจะเป็นการลำแดงฤทธานุภาพของพระเจ้ามากขึ้นถ้าพระองค์ตรัสว่า “จงเป็นขึ้นมา” แล้วมนุษย์ก็เป็นอย่างนั้นมาทันที แต่มันอาจเป็นการอัศจรรย์ยิ่งขึ้นในที่สุดไม่ใช่หรือ? ถ้าในเวลานานมาแล้ว พระเจ้าได้ดำเนินวิธีการอันรู้มาแต่ต้นว่ามันจะนำไปสู่อะไร เผื่อความเป็นมาตลอดระยะเวลา และเมื่อถึงเวลาที่สมควรก็สำเร็จตามความปรารถนาของพระองค์ เรารู้ว่าพระเจ้าทรงทำงานช้า ๆ ในประวัติศาสตร์ และบางทีพระองค์จะทำงานช้า ๆ ในทางอื่น ๆ ด้วยก็ได้

พวกคริสเตียนได้คุ้นเคยกับเรื่องของอาดัมและเอวามากแล้วในหนังสือปฐมกาล สารสำคัญของเรื่องก็เพื่อจะสอนเราว่ามนุษย์ทั้งหลายเป็นเอกภาพ มนุษย์นั้นมีหลายชาติแต่มีความแตกต่างกันมากในเรื่องผิว, รูปร่าง, วิถีดำเนินชีวิตและนิสัย ตลอดจนมาทุกยุคทุกสมัยมักจะมีชาติหนึ่งอ้างว่าตนเองเป็นชาติดีกว่า และชาติอื่น ๆ เป็นรองกว่าชาติตนเมื่อเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น พระคัมภีร์ก็จะลุกขึ้นประนามและยืนยันความจริงว่า เนื่องจากพระเจ้าเป็นองค์เดียวฉันใดมนุษย์ทั้งหลายที่พระองค์สร้างขึ้นก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันฉันนั้น

นักวิทยาศาสตร์ไม่อาจบอกเราได้ว่า มนุษย์ได้เกิดมาในโลกในสถานที่แห่งเดียวหรือว่ามนุษย์ได้เริ่มต้นหลายครั้งในที่ต่าง ๆ กัน ปัญหานี้ที่น่าสนใจ แต่ถึงแม้ว่านักวิทยาศาสตร์จะตอบปัญหานี้ได้ คำตอบก็ไม่กระทบกระเทือนเรื่องที่เรากำลังพิจารณากันอยู่ในหนังสือเล่มนี้ สิ่งที่น่าอนอกก็คือว่ามนุษย์ชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันดังจะแสดงต่อไปนี้

1. มนุษย์ทุกเชื้อชาติแม้จะแตกต่างกันก็สามารถผสมพันธุ์และบังเกิดบุตรที่แข็งแรงสมบูรณ์ได้ เรื่องเช่นนี้มีจำกัดระหว่างสัตว์ เช่น สิงห์โตและเสือ เป็นต้น ในส่วนที่เกี่ยวกับมนุษย์นั้นไม่มีจำกัด แม้คนส่วนมากไม่เห็นพ้องกับข้อที่ว่า การผสมพันธุ์มนุษย์เชื้อชาติต่าง ๆ จะดีหรือไม่ดีก็ตาม

2. มนุษย์ต่างเชื้อชาติอาจเรียนภาษาคำพูดของกันและกันได้ แม้จะแตกต่างกันเพียงไรก็ตาม บางภาษาอาจยากกว่าภาษาอื่น และเอกชนบางคนอาจมีความสามารถกว่าคนอื่นในการเรียนภาษาต่าง ๆ ไม่มีอะไรเป็นอุปสรรคเด็ดขาดเหมือนกับว่าเราเป็นคนต่างพันธุ์ เช่น พันธุ์สัตว์และพันธุ์มนุษย์ มีแต่ในเรื่องนิยายเท่านั้นที่มนุษย์เรียนรู้และเข้าใจภาษาของสัตว์ต่าง ๆ

3. แม้จะพูดไม่ได้ก็ใช้กิริยาอาการติดต่อกันได้ นี่แสดงว่าจิตใจของมนุษย์ทำงานเหมือนกัน และการแสดงอารมณ์โดยอาการต่าง ๆ เช่น ยิ้มและหลั่งน้ำตาก็เป็นที่เข้าใจกันดี

เรายังมาไม่ถึงปัญหาสำคัญที่สุด คือว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างเราขึ้นมาเพื่ออะไร? พระคัมภีร์ตอบปัญหานี้ด้วยข้อความที่เด่นชัดประการหนึ่ง “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบฉายาของพระองค์” (ปฐมกาล 1:27) มีความสงสัยอยู่บ้างในความหมายแน่นอนของคำในภาษาฮีบรูแต่สารสำคัญนั้นแจ้งชัดอยู่แล้ว พระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นเพื่อเขาจะได้เข้าร่วมสนิทสนมกับพระองค์ นักปราชญ์สำคัญในศาสนาคริสต์คนหนึ่งได้เขียนข้อความไว้ว่า “ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ทรงสร้างข้าพเจ้าไว้สำหรับเพื่อพระองค์ และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าจะกระวนกระวายอยู่เรื่อยไปจนกว่าจะได้เข้าพำนักในพระองค์”

การติดต่อของมนุษย์ส่วนมาก กระทำโดยทางคำพูดนั้นเป็นข้อความที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ กล่าวถึงการเข้าสนิทสนมของเรากับพระเจ้า พระเจ้าตรัส มนุษย์ได้ยื่นมนุษย์พูดพระเจ้าทรงฟัง พระเจ้าแสดงพระองค์ให้มนุษย์รู้จักโดยทางพระวาจาของพระองค์

มนุษย์จะเป็นคนสมบูรณ์ก็แต่โดยทางสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ เท่านั้น มนุษย์มีความสัมพันธ์กับ โลกรอบตัวเองโดยทางร่างกายอยู่แล้ว แต่เท่านี้ยังไม่พอที่จะทำให้เขาเป็นมนุษย์แท้ มีชีวิตประวัตินี่เป็นจริง บางเรื่องกล่าวว่าเด็กได้เติบโตขึ้นมาด้วยสัตว์ป่าต่าง ๆ (เช่น เด็กชื่อเมากลิตามหนังสือของคลิปปิง) ปรากฏว่าเด็กเหล่านี้มีนิสัยไม่เหมือนมนุษย์ ถ้าจะนำเด็กเหล่านี้กลับมาอยู่ท่ามกลางมนุษย์และการพยายามที่จะทำให้เขาเป็นเหมือนมนุษย์ออกจะรุนแรงเกินไป และโดยมากเด็กเหล่านี้ต้องตาย เราจะต้องมีความสัมพันธ์กับมนุษย์อื่น ๆ นับตั้งแต่เกิดมาจึงจะทำให้เราเป็นมนุษย์แท้จริง

ในความสัมพันธ์เป็นส่วนตัว เราจะต้องให้บางอย่างในตัวเอง และยอมรับบางสิ่งจากผู้อื่น เราจะต้องวางใจเขาพอที่จะเปิดตัวเองออก และจะต้องสนใจในเขาที่จะรับเอาสิ่งที่เขาจะให้ นี่หมายความว่าความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่นไม่เป็นตัวของเราจริง ๆ และหมายความว่าเรามีความสัมพันธ์เป็นกันเองกับผู้อื่นยิ่งขึ้นเพียงไร ชีวิตของเราก็จะสมบูรณ์และสุขสบายยิ่งขึ้น

พระคัมภีร์เพิ่มพรรณนาอีกข้อหนึ่ง อะไรที่ทำให้คนนี้เป็นมนุษย์อันแท้จริง คำตอบก็คือความรู้จักพระเจ้ามนุษย์จะเป็นคนดีรอบคอบก็ต่อเมื่อเขารู้จักและนมัสการพระเจ้าผู้ทรงสร้างเขา พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองแล้วว่าเป็นพระเจ้าที่สนใจในมนุษย์ ทรงห่วงใยมนุษย์พระคัมภีร์ทั้งเล่มแสดงว่าพระเจ้าทรงห่วงใยมนุษย์ มนุษย์จะรู้จักตัวเองที่แท้ต่อเมื่อเขาหันออกจากตัวเอง และมองดูพระเจ้าด้วยความกตัญญูและความเคารพ

ถ้าข้อนี้เป็นความจริง ก็หมายความว่ามนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อเขาจะได้มีความสัมพันธ์เป็นส่วนตัวกับพระเจ้าสิ่งนี้จะมีได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้เรียนรู้วางใจในพระเจ้าและเปิดตัวเองออกให้เต็มที่ เพื่อพระเจ้าจะได้เสด็จเข้ามาและเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของมนุษย์อย่างจริงจังในวิธีเดียวกัน ถ้ามนุษย์มีความสนใจในพระเจ้าเท่า ๆ กัน สนใจที่จะรู้เรื่องพระองค์และเต็มใจที่จะฟังพระสุรเสียงพระองค์ นี่เป็นชีวิตอันสูงสุดและแท้จริงของมนุษย์ ข้อนี้เราจะกลับมาพูดถึงบ่อย ๆ ในบทต่อไป

ในตอนนี้อะไรถึงบางสิ่งที่กล่าวไว้ชัดในพระคัมภีร์ คือพระเจ้าทรงสนใจมนุษย์ทั้งหมดทุกส่วน ไม่ใช่แต่ส่วนใดส่วนหนึ่งในตัวเขา

เรามักพูดกันว่ามนุษย์ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ร่างกายและจิตวิญญาณ และคิดว่าสิ่งที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคือวิญญาณ จริงอยู่ พระคัมภีร์แสดงถึงความแตกต่างนี้และต่อมามีเพิ่มเข้าอีกส่วนหนึ่ง คือ มนุษย์ประกอบด้วยร่างกาย, ความคิดและจิตวิญญาณ นี่หมายความว่ามนุษย์ประกอบด้วยส่วนที่แตกต่างกัน 2 หรือ 3 ส่วน คือส่วนหนึ่งต่ำกว่า และอีกส่วนหนึ่งหรือสองส่วนสูงกว่ากระนั้นหรือ?

คริสเตียนบางคนถือว่าเราควรคิดแบบนี้ เขาได้แสดงข้อความในหนังสือปฐมกาลว่า ภายหลังที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ด้วยผงคลินแล้ว พระองค์ก็ทรงระบายลมปราณเข้าทางจมูก “และมนุษย์ก็เกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่” (ปฐมกาล 2:7) เขามิได้สังเกตต่อไปว่าในบทเดียวกัน (ปฐมกาล 2:19) ก็ใช้

ข้อความว่า “สัตว์ที่มีชีวิต” กับบรรดาสัตว์ทั้งหลายด้วย ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่อาดัมเมื่อ เณรมิตสร้างก็เป็นชีวิตธรรมดา ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับชีวิตสัตว์ทั้งหลาย มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิต ชีวิตนี้เป็นของ ประทานจากพระเจ้า แต่ข้อความนี้มีได้ระบุว่ามีส่วนใดส่วนหนึ่งของมนุษย์ที่มีลักษณะพระเจ้าเป็น พิเศษ

ความจริงพระคัมภีร์ระบุว่ามนุษย์เป็นเอกภาพ พวกกรีกเข้าใจว่า มนุษย์เป็นแต่เพียงจิตวิญญาณ ซึ่งได้ท่องเที่ยวหลบทางไปจากสภาพอันแท้ และแล้วไปถูกขังอยู่ในร่างกายบางครั้งคริสเตียนก็พูดผิด ๆ เช่นนี้เหมือนกัน ข้อนี้ไม่ใช่เป็นความคิดของพวกคริสเตียน มนุษย์ต้องเป็นเอกภาพเสมอเขาเป็นทั้ง ร่างกาย, ความคิดและจิตใจ และเขาอาจเป็นจิตวิญญาณคำหนึ่งคำใดในบรรดา คำเหล่านี้จึงเหมาะสม กว่าในเมื่อเราพูดเกี่ยวกับมนุษย์ มนุษย์มีความสัมพันธ์กับสิ่งที่อยู่รอบตัวทางร่างกายซึ่งเขาเป็นส่วน หนึ่งของโลก เขาติดต่อกับมนุษย์อื่น ๆ โดยทางคำพูด และรับเอาความคิดของคนอื่นมาโดยทางความคิด เขามีชีวิตภายในตัวเองซึ่งเขาคิดและพูดกับตัวเอง ซึ่งในที่นี้เราจะเรียกว่าจิตใจ แต่ถ้าเขาเข้าสู่ชีวิตอัน แท้จริง และรู้จักพระเจ้าผู้ทรงเป็นวิญญาณแล้ว มนุษย์ก็จะได้ชื่อว่าเป็นวิญญาณ เพราะพระวิญญาณของ พระเจ้าประทับในตัวเขา

พระเจ้าสนใจกับมนุษย์ทุกส่วน และกับมนุษย์ทุกคนนี้เป็นใจความสุดท้ายสำหรับบทนี้ ถ้าพระเจ้า สร้างมนุษย์ทั้งหมด ๆ ก็มีสิทธิเท่ากันเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า มนุษย์ไม่เสมอภาคกันในด้านอื่น ๆ บ้างก็สูง และบ้างก็ต่ำ บ้างก็โง่ , บ้างก็ฉลาด บ้างก็หนุ่ม. บ้างก็แก่ แต่ในตอนนี้เราจะเห็นความเสมอภาค อย่างแท้จริง พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ทุกคนทรงเอาใจใส่ทุกคน พระองค์ต้องการมีความรักและมิตรภาพ กับทุกคน ถ้าเรื่องนี้เป็นความจริงกับมนุษย์อื่นทุกคนในโลกนี้เป็นเครื่องกำหนดให้ข้าพเจ้ามีความรู้สึก นี้กคิดต่อคนอื่นข้าพเจ้าจะต้องเคารพทุกคน เพราะข้าพเจ้ามองเห็นพระฉายาของพระเจ้าในตัวเขา ข้าพเจ้าจะไม่ใช้คนไหนคนใดเพื่อความสำราญหรือเอาเป็นประโยชน์แก่ตนเอง ข้าพเจ้าจะต้องห่วงใย ให้ทุกคนมารู้จักและรักพระเจ้า

เหล่านี้ เป็นเรื่องราวของการสร้างมนุษย์ในสองบทแรกของหนังสือปฐมกาล ข้อความนั้นมิได้ อธิบายไว้ละเอียดเหมือนกับที่เราได้อธิบายไว้ในบทนี้ แต่ถ้าเราย้อนไปดูหนังสือปฐมกาลทั้งสองบท เราก็จะเห็นหลักคำตอบของคริสเตียนในปัญหาข้อที่ว่า มนุษย์คือใคร บทต่อ ๆ ไปของหนังสือเล่มนี้ก็ อาศัยหลักดังกล่าว.

บทที่ 2 มนุษย์หลงทาง

เรื่องการนมัสการสร้างในปฐมกาลยุติลงด้วยการบอกแก่เราว่า เมื่อพระเจ้าทรงทอดพระเนตรดูทุกสิ่งที่ทรงสร้างพระองค์ก็เห็นว่าทุกสิ่งดีแล้ว (ปฐมกาล 1:31) เรายังมองความดีเป็นส่วนมากในความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความสวยงามของโลก ฤดูกาลเวียนมาและเวียนไปตามปกติดวงดาวต่าง ๆ ก็คงอยู่ประจำที่ แต่เราไม่จำเป็นต้องมองดูโลกของเรา คือโลกมนุษย์ให้ไกลนัก ก็จะเห็นว่าบางสิ่งบางอย่างได้เกิดผิดพลาดขึ้นอย่างร้ายแรง โลกนี้ควรจะเป็นสถานที่ที่มีระเบียบเรียบร้อยและความสุข ตรงกันข้าม เราเห็นว่าชายและหญิงประพาศกันเลวทรามต่ำช้ายิ่งกว่าสัตว์ป่าเสียอีก เราได้ผ่านสงครามโลกมาถึงสองครั้ง บัดนี้เราได้มาถึงจุดที่ดูเหมือนว่า มนุษย์มีอำนาจที่จะทำลายมนุษยชาติให้หมดไปอยู่ในกำมือแล้ว

อะไรเล่าได้เกิดบกพร่องขึ้น?

เมื่อเราเปิดหนังสือปฐมกาลต่อไปในบทที่ 3 เราก็จะเห็นเรื่องที่แสดงถึงความชั่วได้เข้ามาในโลก ผู้เขียนบทที่สามนี้ได้นำเรื่องในสวนอันเป็นเรื่องเก่าแก่มา และนำมาเปรียบเทียบเราถึงลักษณะของความชั่วร้ายหลายอย่างเพื่อสอนเรา ถ้าเราอ่านข้อความด้วยความเอาใจใส่ เราจะพบลักษณะ 7 ประการของความชั่วร้ายดังนี้

1. มันประกอบด้วยคำสั่งตามปกติ คำสั่งไม่ให้เกิดสิ่งหนึ่งสิ่งใด การทำผิดจะเกิดขึ้นเมื่อเราอยู่ในใจว่า “ควร” หรือ “ไม่ควร” เด็กเล็ก ๆ อายุส่วนมากไม่เกิน 3 ขวบ เป็นอย่างสูงเริ่มเข้าใจว่ามีบางสิ่งที่เขาจะต้องไม่ทำไม่ใช่เพราะกลัวถูกทำโทษ แต่เพราะมีทางผิดและทางถูกและถ้าทุกคนทำในทางผิดชีวิตก็จะได้รับความลำบากสำหรับเขา เด็กชายอาจรู้สึกอยากดึงผมของน้องสาวเล่น แต่เขารู้ดีว่าถ้าคนใหญ่ทำร้ายต่อคนเล็กตามชอบใจแล้ว ชีวิตของมนุษย์ทุกคนจะได้รับความเศร้าหมองอย่างยิ่ง

2. การทำผิดเกิดจากการชังน้ำหน้าใจ การทำตามและการฝ่าฝืน เอวาได้มองเห็นผลไม้ที่ต้องห้ามและรู้สึกน่ากินอย่างยิ่ง เขาก็เริ่มใช้เหตุผลที่จะไม่ทำตามคำสั่งนั้น แต่คำสั่งต้องการให้ทำทันทีโดยไม่ต้องปรึกษาหารือ ถ้าขึ้นเอาเรื่องการฝ่าฝืนไปวินิจฉัย ก็เท่ากับเป็นการต่อสู้ที่แพ้ไปกว่าครึ่งหนึ่งแล้ว

3. เมื่อได้กล้าไปไกลแล้วก็เป็นการที่ต้องเดินต่อไป คือทำตามวิธีที่ง่าย คือทำสิ่งที่ห้ามบางทีเอวาเตือนตัวเองว่าฝ่าฝืนคงจะเป็นการดี ก็จะได้ทำให้มีปัญญามิฉะนั้นจะไม่ได้รับ

4. คนที่ทำผิดชอบให้คนอื่นเข้าส่วนในการทำผิดด้วย เอวาได้ให้แก่สามีด้วย ทำให้ความชั่วร้ายจึงได้แพร่ไปในสังคมอย่างรวดเร็ว อาจเป็นเพราะคนทำชั่วอยากจะให้คนอื่น ๆ หลงผิดด้วย และร่วมมือในการชั่วที่เขาทำไม่ใช่หรือ?

5. เมื่อคนรู้สำนึกคิดว่าทำผิดก็รู้สึกกลัว, ละอายและสำนึกในมลทินทันที สามีและภรรยาผู้นี้ก็หาที่หลบซ่อนไม่ให้อंकพระผู้เป็นเจ้าของเขาเห็น

6. เมื่อถูกหาว่ากระทำความผิด ผู้ทำความชั่วก็แก้ตัวต่าง ๆ นานาและโทษผู้อื่นต่อไปอีก มันไม่ใช่ความผิดของพวกเขา มันเป็นความผิดของงูต่างหาก

7. เมื่อได้ทำความผิดและจับตัวได้แล้ว ก็เป็นเรื่องที่ทำให้ความสัมพันธ์ของความรักและความไว้วางใจเสียหายหรือถูกทำลาย การพูดเท็จอาจดูเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ถ้าบุตรเจตนากล่าวเท็จต่อบิดามารดา มันก็ทำลายความไว้วางใจของบิดามารดาที่มีในตัวเด็กนั้นให้เสื่อมเสียไป เราได้ทราบมาแล้วว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นเพื่อให้เขามีความสัมพันธ์สนทนากับพระองค์ แต่การกระทำของมนุษย์ได้ทำให้ความสัมพันธ์นั้นเสียหายอย่างร้ายแรง

มีผู้ออกความเห็นที่เราควรแปลความหมายของเรื่องนี้ได้ต่าง ๆ กัน

คริสเตียนหลายคน อธิบายความหมายตามตัวอักษรคือบอกว่าเมื่อสามีและภรรยาคู่แรกเผชิญกับการไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า ผลร้ายก็เกิดขึ้นตามท้องเรื่อง บ้างก็ไปไกลถึงกับถามว่างูใช้ภาษาอะไรพูดกับเอวา? ปัจจุบันคริสเตียนหลายคนคิดว่า นี่เป็นสภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์ในสมัยนี้คือสภาพที่แบ่งแยกตัวเองและกบฏต่อพระเจ้า บ้างก็ถือว่านี่คือสภาพที่เราจะได้เรียนรู้ว่ามนุษย์เรามีลักษณะจริง ๆ อย่างไร เราจะมองเห็นตัวของตัวเองในเรื่องของอาดัมและเอวาเรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่เราได้กระทำลงไปแล้ว เมื่อพระคัมภีร์วาดภาพของเรื่องราวไว้ชัดเจนเช่นนี้ก็ทำให้เราเข้าใจความหมายของเรื่องได้อย่างดี

ไม่ว่าเราจะตีความหมายของเรื่องไปในทางใด เราก็ยังมีปัญหาที่ข้องใจอยู่อื่นข้อหนึ่ง คือ ทำไมพระเจ้าจึงยอมให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น? พระองค์ต้องการให้โลกนี้เป็นความดี ทำไมพระองค์ยอมให้เกิดผิดพลาดเช่นนี้เล่า? งามันฉลาดว่าพระเจ้าหรือ? ถ้าพระเจ้าสามารถห้ามไม่ให้สิ่งต่าง ๆ เกิดผิดพลาดขึ้นได้ ทำไมพระองค์จึงไม่ห้ามเรื่องนี้เล่า? บางทีปัญหาข้อนี้เราจะตอบให้พอใจโดยสิ้นเชิงไม่ได้แต่เรามีวิธีที่จะแสวงคำตอบได้หลายทาง

พระเจ้าต้องการให้บุตรของพระองค์เป็นอิสระเสรีจริงอยู่ เราไม่มีเสรีภาพบริบูรณ์ มีหลายสิ่งที่ได้ถูกกำหนดไว้สำหรับเราอันเป็นผลจากเวลาและสถานที่เกิดของเรา และชนิดของการอบรมศึกษาที่บิดามารดาจัดให้เรา ถึงกระนั้นเราก็ยังมีสิทธิที่จะรับหรือปฏิเสธได้ แต่เราจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในการตัดสินใจเอาเอง เราเป็นผู้เลือกเอาเอง ไม่มีคนอื่นเลือกให้ ผลอะไรเกิดขึ้นจากการตัดสินใจ เราจะต้องรับผิดชอบเองทั้งสิ้น

บัดนี้เราจะเห็นได้ว่า ถ้าเราก่อให้มีเสรีภาพขึ้นก็อาจมีการใช้เสรีภาพในทางดีหรือไม่ดีขึ้นได้ ถ้าท่านให้เงินบุตรและบอกให้บุตรใช้เงินตามชอบใจ ท่านก็เปิดโอกาสให้เด็กซื้อขนมหวานมากินมากเกินขนาดจนปวดท้องได้ ท่านมิได้กำหนดว่าบุตรควรทำผิดหรือทำการชั่ว แต่ท่านเปิดโอกาสให้ท่านเช่นนั้นได้ เมื่อท่านเปิดโอกาสก็เป็นวิธีที่ฝึกเด็กให้รู้จักใช้เงินในทางฉลาด คือมีเงินติดตัวเอง และมีสิทธิที่จะใช้

เงินตามใจชอบ ความมุ่งหมายของท่านดี คือช่วยให้เด็กเจริญขึ้นในเสรีภาพ แต่ท่านต้องเลี้ยงกับการใช้
ผิดเหมือนกัน เพราะนั่นเป็นวิธีเดียวที่จะให้เกิดความคิดขึ้นได้

ในบทแรกเราได้กล่าวไว้ว่าพระเจ้าอาจมีโลกอื่น ๆ ซึ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ก็ได้ อาจมีโลกซึ่งสัตว์ต่าง ๆ
ทำอะไร ๆ ถูกต้องเสมอเพราะไม่มีทางเลือกได้ ความตั้งใจของสัตว์เหล่านั้นมุ่งไปทางเดียวคือทำแต่สิ่ง
ดีเท่านั้น อาจมีโลกอื่น ๆ ที่สัตว์ต่าง ๆ มีเสรีภาพและใช้เสรีภาพในทางถูกเสมอ แต่เรื่องเหล่านี้เราไม่มี
ความรู้ เรารู้แต่เฉพาะโลกของเรา คือว่าพระเจ้าได้ประทานเสรีภาพบางประการให้แก่บุตรของพระองค์
แต่เขาใช้เสรีภาพในทางโง่เขลา คือใช้เสรีภาพต่อสู้พระเจ้า และไม่ใช้ในพระราชกิจของพระองค์

มนุษย์ได้ถูกสร้างมาเพื่อเชื่อฟังพระเจ้า ถ้าข้อนี้เป็นความจริงมันจะไม่ขัดกับแนวความคิดที่ว่า
พระเจ้าได้ประทานเสรีภาพแก่เราหรือ?

อาจขัดบางกรณี ถ้าเราตีความหมายของเสรีภาพไปในทางที่ว่าทำอะไรตามชอบใจ ทำเมื่อใด
ตามใจชอบ โดยไม่เชื่อฟังใครเลย และไม่ยอมมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าหรือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ถ้าเรา
ต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น เราจะต้องเลิกใช้เสรีภาพแบบนั้นเสียแม้แต่ในการเล่นฟุตบอล ผู้เล่น
จะต้องปฏิบัติตามกติกา เขาจะปฏิบัติตามตามชอบใจไม่ได้ ถ้าจะเล่นฟุตบอลให้เกิดผลดีคนที่มีความ
ที่สุดในการเล่นก็คือคนที่รู้จักกติกาและรักษากติกาได้จิตใจตั้งใจได้ นี่เป็นเสรีภาพชนิดที่ต่างกับ
ข้างต้นและมีคุณค่าดีกว่าเสรีภาพที่ทำอะไรตามชอบใจ มันทำให้เรามีเสรีภาพที่จะทำคุณประโยชน์ใน
ความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์

มนุษย์อาจที่จะใช้เสรีภาพเพื่อกำหนดชีวิตเชื่อฟังพระเจ้าได้ ถ้าทำเช่นนั้นเขาจะพบความสุข
ข้อความในบทอริชฐานที่รู้จักกันมากก็คือว่ามนุษย์จะพบว่าพระราชกิจของพระเจ้าเป็นเสรีภาพบริบูรณ์
มนุษย์ไปคิดเสียว่าเขาทำได้ดีกว่าพระเจ้า เขาเชื่อว่าหนทางไปสู่ความสุขก็คือทำตัวให้เป็นอิสระจากพระ
เจ้า เขาตั้งตัวเองว่าเป็นใหญ่แทนที่จะให้พระเจ้าเป็นใหญ่ในตัวเขา นี่แหละคือความหยิ่งจองหองนี่คือ
เหตุผลที่คริสเตียนได้รับคำบอกกล่าวว่า ความหยิ่งจองหองเป็นความบาปที่ชั่วช้าที่สุด ความจริงแล้วมัน
เป็นต้นเหตุของความบาปอื่น ๆ

เราได้เห็นมาแล้วว่า มนุษย์จะเจริญเป็นมนุษย์แท้ก็เมื่อมีความสัมพันธ์อันชอบกับบุคคลอื่น ๆ
ความบาปคอยทำลายและบิดเบือนความสัมพันธ์เหล่านี้ และคอยขัดขวางมิให้เขาเป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริง
และไม่ให้ดำเนินชีวิตมนุษย์แท้ ความสัมพันธ์อันชอบกับพระเจ้าเป็นตัวจักรสำคัญของชีวิตมนุษย์ และ
ความบาปเป็นความสัมพันธ์ชั่วช้ากับพระเจ้าเมื่อความสัมพันธ์เกิดผิดพลาดขึ้นแล้ว ความบาปทุกชนิดก็
เจริญขึ้นจากความสัมพันธ์อันชั่วนี้

เราจะเห็นว่าความสัมพันธ์ของมนุษย์ชั่วช้าหมดทุกด้าน

เรื่องในหนังสือปฐมกาลนั้นมีว่า พระเจ้าได้ให้มนุษย์มาอยู่ในสวนเพื่อบำรุงรักษาและดูแลสวนนั้น (ปฐมกาล 2:15) พระเจ้าได้ประทานของดีในพื้นโลกทั้งหมดให้แก่มนุษย์และทรงขอร้องให้มนุษย์ใช้ของประทานเหล่านี้โดยชอบ และระมัดระวัง มนุษย์ได้ทำประการใดบ้าง? ส่วนใหญ่เขาได้ทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในการทำไร่ไถนาและรักษาพื้นดิน แต่ในเวลาเดียวกันเขาก็แสดงความสามารถออกมาอย่างเด่นชัดว่าจะทำให้พื้นดินเป็นทะเลทรายก็ได้ในที่หลายแห่ง เขาโค่นต้นไม้ลงโดยไม่ระมัดระวังและไม่ปลูกอย่างอื่นขึ้นแทนที่ ทำให้ภูมิประเทศแห้งแล้งแทนที่จะเกิดผลอุดม เขาไถนาโดยไม่ระมัดระวัง พอฝนตกลงมาก็พัดพาเอาดินอุดมไปจากเชิงเขาหมด ปล่อยให้เชิงเขาว่างเปล่าและไร้ประโยชน์ มนุษย์มักลืมกฎธรรมชาติบ่อย ๆ ว่า เมื่อเอาอะไรออกไปจากพื้นดินแล้วต้องหามาเติมใช้ให้ครบ เนื่องจากอยากร่ำรวยโดยรวดเร็ว เขาจึงทำลายผิวดินเสียสิ้นในที่สุด เราก็จะต้องดำเนินชีวิตกับที่ว่างเปล่า ภายในเวลาห้าปีเราทำให้ผิวดินเสียไป พระเจ้าจะต้องใช้เวลาตั้ง 50 ปีจึงจะทำให้กลับคืนดีเหมือนเดิม

ความสัมพันธ์ของมนุษย์กับตนเองก็ไม่ใช่ไปตามที่ควร พระเจ้าสร้างมาให้เป็นคนเอกภาพ แต่เขาแบ่งแยกให้เกิดขัดกันขึ้นเอง พระเจ้าประทานสติปัญญาและอารมณ์ให้กับเรา นอกจากนั้นยังประทานอำนาจความคิด, ไตร่ตรองและการตัดสินใจ นับแต่คิดคำบรรพมาแล้ว มีผู้เปรียบเทียบมนุษย์ว่าเหมือนกับสารถึขบรดซึ่งมีน้ำแข็งแรงเทียมรถ เป็นหน้าที่ของการตัดสินใจที่จะควบคุมและบังคับม้า แต่มันจะโตะพอเสียบ่อย ๆ คือม้ากลับมีอำนาจและนำรถและสารถึไปตามชอบใจซึ่งมักจะนำไปสู่หายนะ

ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับเพื่อนบ้านก็ไม่ใช่ตามสมควรเป็น ชายและหญิงควรดำเนินชีวิตร่วมกัน เคารพและปรนนิบัติซึ่งกันและกัน เท่าที่เราเห็นอยู่มักเป็นว่าฝ่ายหญิงคิดว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นเพียงวัตถุสำหรับใช้เป็นเครื่องเล่นหรือหากำไร เช่น สัตว์ชาตญาณเกี่ยวกับเรื่องเพศซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้ากลายเป็นคัมภีร์อันชั่วร้ายไป นำเอาไปใช้เพื่อสนองความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ แทนที่จะเป็นเครื่องมืออันบริสุทธิ์ซึ่งฝ่ายหนึ่งอุทิศให้กับอีกฝ่ายหนึ่ง

ชีวิตความสัมพันธ์ในสังคมก็ถูกคุกคามอย่างหนักในหนังสือโรมบทที่ 1 ท่านเปาโลบอกว่ามนุษย์ตกอยู่ในอำนาจของความชั่วร้าย เขาบอกว่ามีความบาปไม่น้อยกว่า 18 อย่าง และ 14 อย่างเป็นความบาปชนิดที่ทำให้มนุษย์ไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน และดำเนินชีวิตในความสงบและมิตรภาพไม่ได้ มนุษย์เป็นผู้ใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ไม่รักษาคำพูดและข้อตกลง เมื่อแพก็้อจจาริชยา และเมื่อชนะก็แสดงความอวดดี ความชั่วร้ายประการสุดท้ายก็คือไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักซึ่งกันและกัน, ปราศจากความเมตตา (โรม 1:31) ความบาปเหล่านี้แหละที่ทำให้เกิดสงครามและต่อสู้กัน และความชั่วร้ายทั้งหลายที่เราต้องรับทุกข์อยู่ในขณะนี้

เมื่อเราอ่านโรมบทที่ 1 เราก็สงสัยว่าเปาโลจะกล่าวเกินความจริงกระมัง มนุษย์เราชั่วร้ายถึงเพียงนั้นหรือ? จริงอยู่ เปาโลมิได้หมายความว่าเราทุกคนเป็นหรือทำความชั่วร้ายทั้งหมดที่เขากล่าวไว้ เปาโลหมายความว่าถ้าเราเป็นคนสัตย์ซื่อและสำรวจจิตใจของตนเอง แล้วเราจะเห็นว่าเราเป็นคนชนิดดังกล่าวจริง ๆ รากเงาของความชั่วร้ายเหล่านี้อยู่ที่หัวใจ แม้ว่าตัวเราเองจะมีโชคดี, ความกลัวและการอบรมศึกษาคอยป้องกันมิได้ความชั่วเหล่านี้ เกิดร้ายแรงขึ้นก็ตาม

ขอให้เราพิจารณาความบาป มันเป็นผลร้ายกับเราในอีกแง่หนึ่ง

ประการแรก ความบาปมันปิดบังไม่ให้เราเห็นสภาพความเป็นจริงของเรา เราอาจคิดว่าคนที่ทำ ความผิดมหันต์โทษการปลอมแปลงเงินตราหรือตราสาร ปล้นทรัพย์ด้วยความออกอวจจึงจะมีความเข้าใจ แห่งความชั่วที่เขาได้กระทำไป แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ ความผิดที่เขาทำดูเหมือนว่าจะทำลายใจวินิจฉัย ผิดและชอบของเขาให้ท้อไปเฉพาะคนดีจริง ๆ เท่านั้นที่เมื่อทำอะไรผิดพลาดไปแล้ว แม้คนอื่น ๆ จะ เห็นว่าเป็นคนเล็กน้อยก็รู้สึกเสียใจอย่างมากเราทุกคนรู้ว่าเรามองความผิดของคนอื่น ได้ง่าย และเรามัก ไม่ใคร่จะมองเห็นความผิดในตัวเรา นั่นเป็นเหตุผลที่เราไม่วางใจในการวินิจฉัยตัวเอง เรามองไม่เห็น ความชั่วร้ายที่มีอยู่ในตัวเราเอง

ประการที่สอง ความบาปทำให้เราอ่อนแอ เรามักพูดถึงความชั่วที่เกิดขึ้นในตัวว่า เป็นความผิด หรืออันตรายเล็กน้อย “จะทำอีกครั้งเดียวเท่านั้นแหละ แล้วจะไม่ทำอีกต่อไป” แต่เรามักจะเห็นบ่อย ๆ ว่าการหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ แท้ที่เหยียดออกไปครั้งหนึ่งแล้วยากนักที่จะหุดเข้ามาได้มนุษย์ทุกคนจะเป็น นายของตัวเอง เขาควรจะห้ามตนได้แต่เรามักเห็นบ่อย ๆ ว่าเขาหมดอำนาจที่จะห้ามตัวเอง

ในประการสุดท้าย ความบาปทำให้เสียคน ทำไมเราจึงขึ้นทำสิ่งที่เรารู้ว่าผิดเรื่อย ๆ ไป? มี คำตอบอยู่ประการเดียว เราทำเพราะเราชอบทำ ภายหลังเราอาจเสียใจหรืออายหรือหวาดกลัวขึ้นมา แต่ในเวลาเช่นนั้น สิ่งที่เรารู้ว่ามันเป็นความผิดมันกลายเป็นสิ่งเพลิดเพลินเจริญใจเสียแล้วพุดง่าย ๆ ก็คือ ทำอะไรตามอำเภอใจเสียเลย ท่านอาจารย์วิลเลียม เท็มเปิล สรุปใจความไว้อย่างง่าย ๆ ว่า “ข้าพเจ้าอาจ เป็นคนดีได้ถ้าข้าพเจ้าต้องการ แต่ข้อที่ร้ายก็คือว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการเช่นนั้น” เรื่องมันไปไกลจนถึงว่า ข้าพเจ้าชอบทำชั่วเสียแล้ว และไม่ชอบทำสิ่งที่ดีเสีย ความตั้งใจของข้าพเจ้าเสื่อมเสียหมดทุกอย่าง ใคร หนอจะช่วยข้าพเจ้าให้ออกพ้นจากความยุ่งยากนี้

นี่เป็นภาพที่น่าเศร้า เป็นความจริงไหมล่ะ? ท่านอาจไม่ชั่วร้ายไปกว่าคนส่วนมากก็ได้ และ ดีกว่าคนอื่น ๆ เป็นจำนวนมาก แต่เท่าที่ท่านเคยประสบมาแล้วเป็นเหมือนดังที่กล่าวไว้ในบทนี้ไม่ใช่ หรือ? ทุกคนในโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้นไม่ใช่หรือ?

เป็นเรื่องน่ากลัวมากที่สุด พระคัมภีร์กล่าวว่า “ไม่มีคนชอบธรรมสักคนหนึ่ง ไม่มีเลย” (โรม 3:10 อ้างมาจากสดุดี 14:3) เรามักจะคิดอีกว่าข้อนี้เป็นกรกล่าวเกินความจริงไป แต่เมื่อเราเริ่มมองไป

ให้รอบ ๆ เราจะพบอีกครั้งหนึ่งว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงมิใช่หรือ? ถ้าเรานึกไปถึงคนดีที่สุดที่เรารู้จัก เราจะพูดได้หรือว่าเขาไม่เคยทำอะไรผิดพลาดเลย? พวกเราหลายคนรู้สึกขอบคุณที่ได้มีบิดามารดาคอยชี้แจงเรา ให้รู้ว่าการดำเนินชีวิตคริสเตียนนั้นหมายความว่าอย่างไร? แต่ในเวลาเดียวกันเราก็รู้ถึงความอ่อนแอของบิดามารดาไม่ใช่หรือ? มีใครในโลกนี้สักคนใหม่ที่เกิดมาแล้วว่าเขาไม่เคยทำอะไรผิดพลาดเลย? แต่เท่าที่เราได้พบมาแล้วเรื่องมันกลับตรงกันข้าม คือบุคคลที่เราถือว่าเป็นคนดีที่สุดชอบตำหนิตัวเองอย่างรุนแรงที่สุด เขารู้ตัวเองว่าเขายังห่างไกลต่อสภาพที่ปรารถนาจะเป็น

ข้อนี้เป็นเรื่องลึกลับ แต่พยายามหลักฐานบังคับให้เราับเอาว่าเป็นความจริง ทุกครั้งที่ทารกเกิดมาในโลก ดูเหมือนว่า พระเจ้าจะให้คำมั่นสัญญาอีกว่า พระองค์จะไม่ทอดทิ้งมนุษย์ ชีวิตเมื่อเกิดมาใหม่นั้นน่าชม, ง่ายดายและไม่เคียดสา เมื่อมองดูทารกแล้วเราก็ปรารถนาที่จะให้ตลอดชีวิตของเขางดงามและไม่มิมลทินเหมือนกับเกิดใหม่ ๆ แต่เรารู้ดีว่ามันไม่เป็นเช่นนั้น ต่อมาอีกไม่นาน สิ่งไม่ดีเช่นเดียวกับที่มีอยู่ในตัวเราปรากฏขึ้นในตัวเด็ก เช่น ความโกรธ, ความเห็นแก่ตัว, ความไม่รู้คุณค่าผู้อื่น เป็นเช่นนี้ตลอดมาทุกยุคทุกสมัย ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?

มีคำเรียกความลับอันน่าเศร้าเป็นที่รู้จักกันดี อยู่คำหนึ่ง คำนี้มีว่า “บาปเดิม” คำนี้ไม่เป็นเรียกที่ดีนัก แต่ใช้มานานจนไม่อาจที่จะเปลี่ยนได้ มันเป็นเรื่องเตือนใจว่าเราเข้าไปเกี่ยวข้องกับปัญหาซึ่งใหญ่กว่าการกระทำผิดของเราเอง เราเป็นมนุษย์ชาติที่ถูกความชั่วร้ายเข้าครอบงำมันไม่ใช่เรื่องคนนั้นหรือคนนี้ทำผิดแล้ว มันเป็นเรื่องที่มนุษย์ทั้งหมดตกบฏต่อพระเจ้า

แต่เรื่องนี้ได้อธิบายไว้หลายวิธี ในสมัยโบราณได้อธิบายไว้เมื่ออาดัมทำบาปแล้ว เราทั้งหมดอยู่ในอาดัมเนื่องจากเราเป็นผู้สืบเชื้อสายจากอาดัม ดังนั้นเราจึงทำบาปตามอาดัม และถือว่าเรามีความบาปเท่ากับอาดัมมีเหมือนกันเนื่องจากอาดัมทำบาป เราทั้งหลายจึงมีมลทินความผิดบาปเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และยังอธิบายต่อไปว่า บิดามารดาได้ถ่ายทอดนิสัยสันดานที่ตนมีอยู่ให้แก่พวกเรา และเนื่องจากว่านิสัยสันดานเหล่านั้นบกพร่องและเสื่อมเสียเพราะความบาป ดังนั้น นิสัยสันดานบาปเหล่านั้นตกทอดมายังเราด้วย

ปัญหาอีกมากซึ่งเราอยากจะพูดในขณะนี้ว่า เรายังไม่ทราบละเอียดอย่างแท้จริง แล้วพระคัมภีร์ก็มีได้ช่วยเหลือเรามากในเรื่องนี้ แต่มีอยู่สองสิ่งที่เราจะพูดให้เป็นประโยชน์ได้

เรามักจะคิดว่าตัวเราเป็นเอกชนแต่ละคน แต่ความจริงแล้วเราจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และมีความเกี่ยวข้องกันมากกว่าที่เราจะนึกคิด เราทุกคนสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษนับจำนวนพัน ๆ เราได้เชื่อต่าง ๆ มาจากบรรพบุรุษเหล่านี้ทุกคน มนุษย์ทั้งหมดเป็นเอกภาพอันแท้จริง กิจกรรมที่คนหนึ่งคนใดได้กระทำลงไปย่อมมีผลแก่คนอื่น ๆ ด้วย เราไม่อาจที่จะวัดผลที่เราหรือผู้อื่นได้กระทำลงไป

ให้เห็นได้ แต่เราทั้งหมดมีความผูกพันในสายโซ่แห่งการกระทำและผลของการกระทำนั้น ๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

เมื่อเราเกิดมาในโลกนี้ เป็นการที่เราเกิดมาในสังคมของสมาชิกทั้งหมดเป็นคนบาป บิคารมาดา ได้พยายามอย่างที่สุดที่จะป้องกันความผิดบาปที่มีอยู่ในโลกไม่ให้ถูกต้องเรา แต่ความบาปมันก็พัวพันอยู่กับเรานับแต่เริ่มแรกมันฝังลึกลงไปนิสสัยสันดานของเรายิ่งกว่าที่เรารู้ว่ามันพัวพันอยู่รอบ ๆ ตัวเรา ในสองสามปีมานี้ นักจิตวิทยาได้สอนเรามากมายถึงเรื่องส่วนของร่างกายที่ถูกอิทธิพลเหล่านี้เข้าครอบงำลึกซึ้งและโดยไม่รู้สึกรู้สีกตัว การที่ตัวของเราทำการแบ่งแยกตัวเองเกิดขึ้นจากการขัดกันในที่ลึกซึ้งและเรามองไม่เห็น ในหลายกรณีเราเรียกการขัดกันนี้ว่าความเจ็บป่วยยิ่งกว่าความบาป แต่ในหลายกรณีทำนองเดียวกัน เราจะเห็นว่ามันเป็นผลของความชั่วร้ายซึ่งมีอยู่ในสังคครอบตัวเราในสมัยเมื่อเรายังเยาว์อยู่ ถ้าไม่เป็นบาปในตัวของมันเอง สิ่งเหล่านี้มันก็เป็นผลของความบาป

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่ามีความชั่วร้ายในพวกเราทั้งหมด เราพอจะสรุปได้ใหม่ว่าพวกเราชั่วช้าทั้งหมด คือมนุษย์ทั่วโลกไม่มีอะไรดีกว่าที่อ็อกสตันได้เรียกว่า มวลชนที่ชั่วช้าสามัญ?

ปัญหาข้อนี้มีคำตอบอยู่สองประการ ซึ่งเราก็ไม่เห็นพ้องด้วยทั้งหมด

คำตอบประการแรกก็คือว่า ในตัวมนุษย์ทุกคนมีอยู่ส่วนหนึ่งที่ไม่ตกอยู่ในอำนาจบาป บางคนคิดว่าร่างกายเท่านั้นที่ทำบาป และว่าจิตใจอยู่ในโลกที่บริสุทธิ์ ความบาปแต่ละอย่างไม่ได้ นี่เป็นวิธีที่มองดูสิ่งต่าง ๆ ที่ตื่นเกินไปและนอกจากนั้น ร่างกายอันน่าสงสารนี้เป็นเพียงเครื่องมือเท่านั้น ความบาปที่ร้ายแรง เช่น ความเย่อหยิ่งจองหองและความริษยานั้นมีอยู่ในความคิดหรือจิตใจ คนอื่น ๆ ได้อธิบายไว้รอบคอบยิ่งกว่านี้อีก เขาบอกว่าลึกลงไปนิสสัยสันดานของมนุษย์ มีเชื้อของพระเจ้าถูกโพล่งอยู่ ซึ่งอาจถูกคุกคามโดยความบาปได้ แต่ความบาปจะดับไม่ได้เลย เราจะได้พิจารณาว่ามีความจริงในทัศนะนี้บ้างหรือไม่ในภายหลังสำหรับขณะนี้เราจะพิจารณาเฉพาะประเด็นที่ว่ามนุษย์เป็นเอกภาพ ไม่ว่าเราจะทำอะไรทุกส่วนของร่างกายก็ทำด้วยทั้งหมด ทั้งหมดในตัวเราเข้ารับผิดชอบต่อการกระทำของเรา เราอาจแบ่งแยกได้ด้วยคำพูดว่าร่างกาย, ความคิด, จิตใจและจิตวิญญาณ และเราอาจสังเกตได้ว่าเราอาจพูดรับและปฏิเสธได้ในเวลาเดียวกัน แต่เมื่อเรารู้สึกว่ามีมลทิน เราก็รู้สึกว่ามันแผ่ไปทั่วตัวของเรา เรารู้ว่าตัวของเราทั้งหมดได้รับความกระทบกระเทือนจากการที่เราได้กระทำไปแล้ว

ทัศนะอีกข้อหนึ่ง ซึ่งเกิดโต้แย้งกับทัศนะที่กล่าวแล้วอันพอจะมีหวังอยู่บ้างดังกล่าวข้างต้น ได้ว่ามนุษย์นั้นชั่วร้ายทั้งหมดไม่มีอะไรเลย แม้จะปรารถนาทำความดีสักเพียงไรก็ได้แต่ทำความบาปมากขึ้น และทวีความบาปมากขึ้นในโลก ทัศนะนี้ยังถือว่ามนุษย์เป็นเอกภาพอยู่ และถือว่า “คนบาป” คือคำรวมยอดทั้งหมด ไม่ใช่หมายความว่าคนหนึ่งทำบาปเท่านั้นเท่านั้น แต่หมายความว่าเขาไม่มีความสัมพันธ์กับ

พระเจ้าและไม่อาจเข้าคืนดีกับพระเจ้า ถ้ากล่าวตามที่ขณะนี้ท่านอาจเป็นคนบาปหรือไม่เป็นคนบาปเลย ไม่มีทางแบ่งรับแบ่งสู้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ เลย

แต่ที่ขณะนี้ไม่ได้พิจารณาถึงความที่เป็นจริงเข้าประกอบด้วย คือ

1. มนุษย์ยังสามารถที่จะสังเกตว่าอะไรผิดอะไรถูกส่วนมากก็เป็นเช่นนี้จริง ๆ (ถ้ามีคนที่ไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่างผิดและถูกก็ถือว่าเป็นคนบ้า และไม่ต้องรับผิดชอบในการกระทำของตนอีกต่อไป) ไม่ใช่ทุกคนจะเห็นพ้องกันถ้ามนุษย์ชั่วร้ายเสียทั้งหมด เขามีสูญเสียความสามารถที่จะวินิจฉัยระหว่างความผิดและถูกไปหรือ?

2. แม้แต่คนที่ไม่เป็นคริสเตียนก็ยังมีสติปัญญาผิดถูกได้ดี เราเป็นหนี้ในแนวความคิดในกฎหมายและความยุติธรรมต่อชาวโรมันยิ่งกว่าชาติอื่นใด เราเรียนรู้ว่าอะไรสวยงามจากแนวความคิดของพวกเขา ถ้าเช่นนั้น สิ่งเหล่านี้มีพลอยชั่วร้ายไปหมดหรือ?

3. แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือว่ามนุษย์ยังคงมีความกระหายอย่างแรงกล้าที่จะหนีออกจากความชั่วร้ายวิธีบางอย่างที่มนุษย์เคยใช้ในการพยายามหนีออกจากบาปเป็นวิธีเก่าแก่มากและเป็นวิธีไสยศาสตร์ แต่เราก็พบกับความปรารถนาอย่างเดียวกันในระดับสูงสุดของศิลปะและความเข้าใจ ละครเรื่องใหญ่ยิ่งที่สุดของชาวกรีกชื่อเฮสติส (ศตวรรษที่ 5 ก.ค.) หลายเรื่องแสดงถึงปัญหาข้อนี้ เขาเห็นว่าความผิดก่อให้เกิดความผิดมีมลทิน และรับทุกข์เรื่อยไปไม่มีสิ้นสุดเขาตั้งปัญหาถามว่าไม่มีทางออกจากสภาพเช่นนี้แล้วหรือ? เขาเชื่อว่าจะต้องมีทางออกแม้เขาจะไม่เห็นอย่างแจ่มชัดก็ตาม นี่เป็นการแสดงว่าอย่างน้อยที่สุดมนุษย์ก็รู้ว่าเขาอาจเป็นคนดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ได้ไม่ใช่หรือ? ตราบใดที่ยังมีความรู้สึกเช่นนี้ ความมีดียังไม่บริบูรณ์เสียทีเดียว

กระนั้นก็ตาม มนุษย์ไม่อาจพบคำตอบด้วยลำแข้งของตนเอง เขาได้หาวิธีประพาศิตินาให้ดีหลายประการ เขาพยายามที่จะทำตัวให้ดีขึ้น แต่เขาไม่อาจหนีอดีต คืออดีตของตัวเองและอดีตของชาติมนุษย์ได้ เขาเป็นเหมือนผึ้งหรือแตนที่พยายามไต่ออกจากหม้อโคลง เขาอาจไต่ไปถึงจุดหนึ่ง แต่แล้วก็ตกลงอีก เขายังหวังต่อไป แต่ความหวังนั้นลึ้มเหลวเสมอ

แต่คำสอนของพระคัมภีร์ไม่ใช่เรื่องเศร้าเสียทั้งหมด พระคัมภีร์ได้พิจารณาถึงเรื่องมนุษย์อย่างเข้มงวด และเข้มงวดยิ่งกว่าหนังสือศาสนาใด ๆ ในโลก แต่พระคัมภีร์ก็ยืนยันว่าพระเจ้าไม่ละทิ้งผีพระหัตถ์ของพระองค์ มนุษย์อาจลืมพระเจ้าบ่อย ๆ แต่พระเจ้าไม่เคยลืมมนุษย์เลย มนุษย์มีความสามารถอยู่ในตัวที่จะหาทางออกจากปัญหายุ่ยากนี้ได้ แต่ความสามารถของพระเจ้านั้นใหญ่ยิ่งกว่าของมนุษย์มนุษย์จะต้องพบวิธี เพราะฉะนั้น ข้อความในพระคัมภีร์เดิมที่ว่า “ช่วยว่าคนทั้งปวงได้ตาย เพราะเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด” ก็มีคำตอบที่น่าสนใจอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ว่า “คนทั้งปวงก็จะได้กลับมีชีวิตคืนใหม่เพราะเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น” (1 โครินธ์ 15:22)

บทที่ 3 มนุษย์เดินทางถูก

ศาสนาคริสต์พิจารณาเรื่องความชั่วร้ายเข้มงวดกว่าศาสนาอื่นใดในโลก แต่ก็ยังเป็นศาสนาแห่งความหวังตลอดพระคัมภีร์เดิมมนุษย์ได้รับคำสอนว่า แม้เหตุการณ์จะร้ายแรงสักเพียงไร พระเจ้าก็ยังควบคุมเหตุการณ์อยู่เสมอและเมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม พระองค์ก็จะทำให้เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงใหม่ ครั้นนาน ๆ ว่า ความรู้สึกในความบาปก็ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และดูเหมือนว่าจะมากขึ้นในอิสราเอล ประชาชนจึงไปหาศาสดาพยากรณ์และพุดกับเขาว่า “ความชั่วและความบาปทั้งหมดของเราอยู่เหนือเรา และเราชুবคอมลงเพราะความบาปนั้น เราจะมีชีวิตอย่างไรเล่า?” (เอเสเคียล 33: 10) แต่พระเจ้าได้ตอบโดยทางศาสดาพยากรณ์ว่า “เราจะเอาน้ำสะอาดพรหมเจ้าทั้งหลาย แล้วเจ้าทั้งหลายจึงจะสะอาด... เราจะให้จิตใจใหม่แก่เจ้าทั้งหลาย และจะตั้งจิตวิญญาณใหม่ภายในเจ้าทั้งหลาย และเราจะถอนหินเสียจากเนื้อของเจ้าทั้งหลาย และประทานใจเนื้อแก่เจ้า” (เอเสเคียล 36:25,26) การคอยนี้กินเวลา ผู้เขียนจดหมายฝากฮีบรูได้พิจารณาเหตุการณ์ตั้งแต่อับราฮัมจนถึงสมัยยอห์นบัพติศโตแล้วกล่าวว่า “คนเหล่านั้นได้ตายไประหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้ผลตามที่สัญญาไว้นั้น” (ฮีบรู 11:13) แต่คำสัญญาของพระเจ้าไม่เหลวไหล สิ่งที่พระองค์สัญญาไว้พระองค์จะต้องทำให้สำเร็จ

ดังนั้น เมื่อถึงเวลากำหนด พระองค์จึงใช้ให้พระบุตรของพระองค์เสด็จมา และทำให้ทุกอย่างเป็นสิ่งใหม่หมด

ในที่นี้ เราต้องถือเอาข้อความที่กล่าวไว้ในหนังสือชุดนี้ที่ชื่อว่า “พระเยซูคริสต์ คือผู้ใด?” และขอบอกไว้ด้วยว่าต่อไปจะมีหนังสืออื่น ๆ อีกในชุดนี้ว่า ด้วยความตายของพระเยซูคริสต์และการยกโทษ ในบทนี้เราจะกล่าวเพียงย่อ ๆ เพราะมีรายละเอียดอยู่ในหนังสืออื่น ๆ แล้ว

พระบุตรพระเจ้าเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อความมุ่งหมายอะไร และอะไรเกิดขึ้นเมื่อพระองค์เสด็จมา?

ในประการแรก พระองค์ได้มาดำเนินชีวิตเพื่อให้มนุษย์เห็นเป็นตัวอย่าง ดังเราจะเห็นว่าเรื่องเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเลยในโลก “เราทั้งหลายได้หลงทางไปเสียแล้วเช่นกับแกะ เราต่างคนก็หันไปตามทางของตนเอง” (อิสยาห์ 53:6) พวกเราไม่ใช่มนุษย์แท้จริง เราถูกบิดเบือนจนผิดรูป ไม่ผิดไปกว่ารูปภาพที่เด็กเล็ก ๆ เขียนขึ้น ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เราจะเห็นว่ามนุษย์ที่แท้จริงนั้นเป็นอย่างไร

เราจะเห็นได้ทันทีว่า จิตใจและศูนย์กลางของชีวิตพระเยซูก็คือองค์พระผู้เป็นเจ้านั่นเอง พระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อทำอะไรตามอำเภอใจของพระองค์ แต่เพื่อทำตามพระทัยของพระบิดาที่อยู่ในสวรรค์ พระองค์ได้กล่าวไว้ในพระกิตติคุณยอห์นถึง 3 ครั้งว่า “เราจะกระทำให้สิ่งใดแต่ลำพังตนเองไม่ได้” (ยอห์น 5:19) ถ้าพระองค์ทำการมหัศจรรย์ได้ก็มิได้หมายความว่า พระองค์มีอำนาจพิเศษใน

ตัวเอง แต่เป็นเพราะความตั้งใจของคนอื่น ดังนั้นฤทธานุภาพของพระเจ้าจึงไหลเข้าสู่พระองค์อย่างไม่เคยไหลเข้าสู่คนอื่น ๆ พระองค์มิได้ทำอะไรตามใจหรือตามเวลาที่ตนชอบ พระองค์รอคอยกำหนดเวลาของพระเจ้า ถ้าเวลาของพระเจ้ายังไม่ถึง พระองค์จะยังไม่ทำอะไร ถึงแม้จะต้องยอมให้สหายของพระองค์ คือลาซารัสตายในระยะทางที่ต้องกินเวลาถึงสองวันก็ตาม (ยอห์น 11:6)

สิ่งที่ประหลาดก็คือการยอมอยู่ได้อำนาจพระเจ้าเช่นนี้ทำให้พระเยซูเป็นอิสระ พระองค์รักพระเจ้า ๆ ก็ทรงรักพระองค์ เพราะฉะนั้น การทำตามพระทัยของบิดาเจ้าจึงไม่เป็นภาระหนัก มันเป็นเหมือนกับอาหารและน้ำสำหรับพระองค์ (ยอห์น 4:34) และเนื่องจากเหตุที่พระเยซูห่วงใยต่อพระเจ้าและความมุ่งหมายของพระเจ้าอย่างเต็มที่ พระองค์ดำเนินชีวิตอย่างสุขุมและเชื่อมั่นเสมอ รู้ว่าจะต้องฟังพระสุรเสียงพระเจ้าเท่านั้น และพระองค์จะได้รับการทรงนำที่ถูกต้อง เมื่อต้องการว่าควรจะทำอย่างไร และพูดอย่างไร พระองค์รู้ว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์ตลอดเวลา และคงจะนำพระองค์ผ่านการที่ต้องทำและต้องอดทนทุกอย่าง

นี่เป็นความมุ่งหมายประการหนึ่งที่พระเยซูเสด็จมาแต่ยังมีอีกประการหนึ่ง คือพระเยซูเสด็จมาแสดงว่าพระเจ้ามืดลักษณะอย่างไร “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” นี่เป็นคำพูดที่พระองค์ตรัสต่อฟิลิป (ยอห์น 14:9) คล้ายกับพระองค์จะพูดว่า “จงดูเราให้ละเอียดแล้วท่านจะได้เรียนรู้ว่าพระเจ้ามืดลักษณะอย่างไร”

นี่เป็นข้อความที่ประหลาด เราจะไม่เห็นความประหลาดจนกว่าเราจะใช้ความคิดคำนึงให้มาก ขอให้สมมุติว่าเราไม่เคยอ่านพระกิตติคุณหรือได้ยินเรื่องพระเยซูคริสต์เลย แล้วมีคนมาบอกกับเราว่าพระเจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลกด้วยพระองค์เอง เพื่อจัดทำทุกสิ่งให้เรียบร้อย เราคิดในใจว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นเราคงจะคิดว่าเป็นฤทธานุภาพอันศักดิ์สิทธิ์คงจะมีการกวาดล้างความชั่วร้ายอย่างรุนแรง และคงจะมีการตั้งความชอบธรรมและสันติภาพขึ้นอย่างฉับพลันพวกยูดาห์ก็คิดเช่นนี้เหมือนกัน และนั่นเป็นสภาพการณ์ที่เขาคิดว่าพระเจ้าคงจะจัดทำในวันสิ้นโลก ส่วนเรื่องราวที่เราเห็นในพระกิตติคุณนั้นแตกต่างออกไปจากความมุ่งหมายที่มนุษย์คิดว่าพระเจ้าคงจะทำในโลกนี้

จริงอยู่ มีฤทธานุภาพแต่ไม่มีการรุนแรง มีอำนาจแต่เป็นอำนาจของผู้ที่รับสภาพเป็นผู้รับใช้ พระองค์ได้ตรัสกับพวกสาวกว่า “เราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้” (ลูกา 22:27) อำนาจที่ต้องใช้ความร้ายแรงหรือใช้กำลังกายเป็นของการปกครองฝ่ายโลกนี้ ไม่ใช่เป็นของแผ่นดินของพระเจ้า พระเยซูได้วางหลักนี้ไว้ไม่ใช่สำหรับพระองค์ฝ่ายเดียว แต่สำหรับผู้ติดตามพระองค์ด้วย

พระองค์ไม่ขับไล่ผู้ที่เข้าใกล้พระองค์ ๆ มีมิตรสหายที่เป็นคนเก็บภาษีและคนสังคม พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกถูกต้องคนป่วยโรคเรื้อน แม้การทำเช่นนี้จะเป็นการทำให้พระองค์มีมลทินตามบทบัญญัติของพวกชาวยูดาห์ก็ตาม นี่เป็นการตรงกันข้ามกับที่พวกอาจารย์ชาวยูดาห์มุ่งหวัง

หรือต้องการทีเดียว พวกเขาถือกันว่าการไปติดต่อกับคนที่มิมลทินจะทำให้ผู้นั้นพลอยมิมลทินไปด้วย เพราะฉะนั้น พวกเขาจารย์ทางศาสนาควรจะต้องไม่ติดต่อกับพวกที่เป็นคนมิมลทิน

พระเยซูกล่าวที่พระองค์เป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี ๆ ก็คือเป็นผู้ที่ออกไปในป่าเพื่อติดตามแกะที่สูญหาย เขาจะไม่รอให้แกะที่หลงหายกลับมาหาเขา เพราะถ้ามันหลงหายจริง ๆ แล้วมันจะกลับมาได้อย่างไร? ผู้เลี้ยงแกะจะต้องออกไปหาแกะที่หลงหายเข้าไปในป่า แม้การนี้จำเป็นจะต้องเสี่ยงชีวิตก็ตาม ความคิดสูงสุดของพวกยูดายที่ไม่ขึ้นไปสูงเท่าที่กล่าว เขาถือแต่เพียงว่าถ้าคนบาปกลับใจจริง ๆ และหันกลับไปหาพระเจ้า พระเจ้าก็จะรับเขา เขาไม่เคยคิดว่าพระเจ้าจะเป็นผู้ริเริ่มงานเช่นนี้ขึ้นก่อน

ทำไมพระคริสต์จึงต้องทำเช่นนั้น? เราจะต้องกลับไปดูข้อพระคัมภีร์ที่ระบุไว้ “พระบุตรจะกระทำสิ่งใดแต่ลำพังตนเองไม่ได้ เว้นไว้ซึ่งได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ” (ยอห์น 5:19) พระเยซูทำเช่นนี้ก็เพราะว่าพระองค์เห็นพระเจ้าทรงกระทำตลอดเวลา ความรักของพระเจ้าเป็นแบบสำหรับชีวิตซึ่งมุ่งหมายจะให้มนุษย์ดำเนินชีวิตในโลกนี้

พระเยซูยอมรับโดยสุขุมว่า คนที่เลือกดำเนินชีวิตแบบนี้จะต้องทนทุกข์ทรมาน น่าแปลกที่จะต้องเป็นเช่นนั้น พระองค์เองไม่มีความทะเยอทะยาน พระองค์ทรงทำแต่ความดีอย่างเดียว ทำไมคนอื่นจึงคิดที่จะทำอันตรายพระองค์ แน่นอน คำตอบจะต้องเป็นว่าคำสั่งสอนของพระองค์เป็นเหมือนดินระเบิดจริง ๆ ทุก ๆ แ่งคำสั่งสอนได้ฟาดฟันลงตรงใจกลางระบบที่มีชีวิตของมนุษย์ได้ถูกความบาปครอบงำไว้ ถ้ามนุษย์เพียงส่วนน้อยเริ่มปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ตามตัวหนังสือ เราก็จะได้เห็นการปฏิวัติที่ใหญ่ยิ่งกว่าครั้งใด ๆ ที่ได้เกิดขึ้นและบางคนที่มิมลทินอยู่ในสมัยพระเยซูเป็นคนเฉลียวฉลาดพอที่ได้เห็นว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง

โดยทั่วไปมนุษย์เป็นคนจารีตนิยม เขาต้องการให้สิ่งต่าง ๆ เป็นเหมือนกับที่แล้ว ๆ มา หรือมิฉะนั้นเขาก็เกียจคร้าน เขาไม่ต้องการจะถูกท้าทายให้เปลี่ยนวิถีดำเนินชีวิตทั้งสิ้น หรือมิฉะนั้นเขาก็หวาดระแวงได้ง่าย เขากลัวในสิ่งที่จะเกิดขึ้นแก่ตนเองและฐานะ ถ้าไปถือตามลัทธิใหม่อย่างจริงจัง

ดังนั้นมนุษย์จึงรวมหัวกันทำลายพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสีย และพระองค์ไม่ต้องการที่จะป้องกันพระองค์เองแม้แต่คนเดียว และพระเจ้าก็ไม่ได้ส่งกองทัพทูตสวรรค์ลงมาช่วยพระเยซู พระเยซูมอบตัวเองให้แก่มนุษย์โดยเต็มใจและยอมให้เขาทำแก่พระองค์ตามความพอใจ “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” เรื่องนี้ก็เป็นสิ่งที่พระเยซูเห็นพระบิดาทรงกระทำตลอดเวลาด้วยหรือ? ในที่สุดมนุษย์ก็ฆ่าพระองค์เสีย และความตายนี้เองได้ทำให้โลกบังเกิดใหม่

เมื่อพระเยซูตายมีสิ่งอันไม่เคยบังเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์โลกมาแต่ก่อนบังเกิดขึ้นมนุษย์ผู้นี้ได้ดำเนินชีวิตเชื่อฟังพระเจ้าอย่างบริบูรณ์ ความตายก็เป็นการสิ้นสุดกันจริง ๆ เป็นเครื่องแสดงว่าจบบทบาทลงแล้ว บัดนี้ไม่มีอะไรที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เป็นไปแล้วได้ พระเยซูได้รักษาวิญญูณของ

พระองค์ไม่ให้โทษ, เกลียคและเกียคเค้นตลอดเวลาที่ถูกทดลองและทนทุกข์ทรมาน พระองค์ได้ส่งคืนพระวิญญาณอันบริสุทธิ์สุดพระองค์อย่างบริบูรณ์ให้แก่พระบิดาเจ้า นี่เป็นความมุ่งหมายที่สร้างโลกไว้ โลกพิภพไม่เคยเห็นเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน ดังนั้นโลกจึงต้องดำเนินชีวิตมาตั้งหลายศตวรรษด้วยความหวัง บัดนี้เรารู้ว่าจักรวาลได้ถูกสร้างมาเพื่ออะไร ในที่สุดเราก็ได้พบมนุษย์ที่แท้จริงแล้ว พระธรรมยอห์นได้บอกถึงการตายของพระเยซูไว้ในประการสำคัญ 3 ทาง เป็นการกลับไปหาพระบิดา เป็นการที่พระองค์ได้ถูกยกขึ้น เป็นเวลาที่พระองค์ได้รับส่งราศีพระคัมภีร์ใหม่มิได้แยกการคืนพระชนม์ของพระเยซูออกจากการตายของพระองค์ ถือว่าทั้งสองนี้เป็นเหตุการณ์อย่างเดียวกัน ในประการแรก การคืนพระชนม์มิได้เพิ่มสิ่งใดเข้ากับการตาย เป็นการแสดงความหมายภายในของชัยชนะของพระเยซูในชีวิตและการตายและแสดงว่าคนที่เปี่ยมมนุษย์เท่านั้นได้กลับคืนไปอยู่กับพระเจ้าชั่วนิรันดร์

ฉะนั้น เราจะเห็นได้ว่าพระบุตรได้มีประสบการณ์ 3 ชั้น ตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่

พระองค์ได้อยู่กับพระเจ้าในรังสีความยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าประทานให้ก่อนที่จะสร้างโลก (ยอห์น 17:24)

พระองค์ได้อยู่กับมนุษย์ พระองค์ได้รับสภาพเป็นมนุษย์เพื่อเห็นแก่เราและเพื่อความรอดของเรา พระองค์ดำเนินชีวิตอย่างมนุษย์ภายใต้สภาพการณ์อย่างที่เราเรารู้จักกันดีทีเดียว พระองค์ถูกทดลองเหมือนกับพวกเราถูกทดลองแต่ไม่ยอมทำนต่อการยั่วยวนของความบาป (ฮีบรู 4:15)

พระองค์ได้ตายเหมือนกับมนุษย์และกลับไปอยู่กับพระเจ้า เวลาที่ถูกทรมานและการทดลองนั้นเป็นเรื่องจริงแต่บัดนี้ได้หมดไปแล้ว “พระคริสต์ที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นแล้วจะหาตายอีกไม่ความตายก็หาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่” (โรม 6:9) พระองค์ได้มาเป็นเหมือนพวกเรา เพื่อพวกเราจะได้เป็นเหมือนพระองค์

แต่จะเป็นอย่างไร? เท่าที่เราได้ศึกษามาแล้วนั้นเป็นเพียงการทำงานสำเร็จของมนุษย์คนหนึ่ง มันจะเกี่ยวข้ออะไรกับเรา และมันจะมาปรากฏในหนังสือที่ว่าด้วยสันดานของมนุษย์อย่างไร?

เราจะต้องย้อนไปถึงข้อความในตอนแรกที่ว่า โลกพิภพรากกลายเป็นสถานที่ใหม่เพราะเนื่องจากชัยชนะของพระเยซูคริสต์ ท่านเปาโลได้กล่าวหลายครั้งเพื่อให้เราเข้าใจความหมายนี้ เช่น กล่าวว่าคุณพระเยซูเป็นอาดัมคนหลัง (1 โครินธ์ 15:45) ชนชาติใหม่ได้อุบัติขึ้นแล้ว การสร้างใหม่ได้เกิดขึ้นแล้ว อาดัมคนแรกได้เป็นมนุษย์ที่มีชีวิต นั้นหมายถึงชีวิตธรรมดาที่เหมือนกับสัตว์อื่น ๆ แต่อาดัมคนหลังเป็นวิญญาณที่ให้ชีวิต นี่หมายถึงสัตว์ส่งราศีที่พระเจ้าตั้งใจจะให้มนุษย์มีแต่เริ่มแรก แต่กลับมาปรากฏครั้งแรกในการตายและการคืนพระชนม์ของพระเยซู

โลกแต่ละสมัย ชาติแต่ละชาติก็มีลักษณะของตนเอง เราพอจะสรุปสันดานของอาดัมคนแรกได้ดังนี้

อาดัมคนแรก-ความบาป-ความตาย ส่วนสันดานของชนชาติใหม่มีดังนี้

อาดัมคนหลัง- ความชอบธรรม-ชีวิต

ในโรมบทที่ 5-8 อันเป็นบทที่บรรจุแนวความคิดเหล่านี้ มีคำว่า “ชีวิต” ปรากฏขึ้นบ่อย ๆ และมีตลอดไปเหมือนกับบทรับลูกคู่ นี่เป็นชีวิตอันแท้จริงที่ความบาปและความตายแตะต้องไม่ได้ เปาโลได้บอกแก่เราว่าผู้ที่ได้รับความชอบธรรมจะได้มีชีวิตครอบครองอยู่กับพระเยซูคริสต์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ (โรม 5:17)

เปาโลได้พูดถึงความแตกต่างระหว่างความเชื่อฟังและฝ่าฝืน ระหว่างความชอบธรรมและการล่วงละเมิด การฝ่าฝืนของคน ๆ เดียวทำให้คนจำนวนมากกลายเป็นคนบาปทั้งนี้มิได้หมายความว่าทุกคนกระทำบาปจริง ๆ ในอาดัม คำว่า “ความชอบธรรม” หมายความว่า “ทำสิ่งที่ถูก” หรือ “มีความสัมพันธ์อันชอบ” เราจะเห็นว่าเมื่อความบาปเข้ามา ความสัมพันธ์อันควรจะมีอยู่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ถูกทำให้เสียไป ครั้นมีคนหนึ่งดำเนินชีวิตในความชอบธรรมบริบูรณ์ ความสัมพันธ์ที่สูญเสียไปก็กลับคืนดี ไม่ใช่เฉพาะเขาผู้นั้นคนเดียว แต่สำหรับมนุษยชาติใหม่ทั้งหมดซึ่งบุคคลผู้นี้เป็นคนแรกและเป็นหัวหน้าหรือผู้นำ

ฉะนั้น จึงเกิดมนุษย์สองชาติ ชาติแรกนั้นพิจารณาย้อนหลังไปถึงอาดัม ตลอดระยะเวลาที่มีความสัมพันธ์อันผิดพลาดกับพระเจ้า ส่วนอีกชาติหนึ่งนั้นพระคริสต์เป็นหัวหน้าซึ่งมีความสัมพันธ์อันถูกต้องกับพระเจ้า และเป็นมนุษย์ชาติอันแท้จริง เราเป็นพลเมืองของมนุษยชาติแรกด้วยการเกิดมาพร้อมทั้งรับมรดกความบาปและความเศร้ามาด้วย เราจะเข้าเป็นพลเมืองของอีกชาติหนึ่ง พร้อมกับได้รับเสรีภาพและเต็มบริบูรณ์ตามสัญญาได้หรือไม่ และโดยวิธีใด? ดูเหมือนว่าพระคัมภีร์ใหม่มีคำตอบง่ายเกินไปแทบไม่น่าจะเป็นจริง “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะได้รอด” (กิจการ 16:31) “ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อพระองค์ที่ทรงใช้เรามา...จะมีได้เข้าในการพิพากษา แต่ได้พ้นจากความตายเข้าในชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:25) นี่เป็นการง่าย แต่ข้อนี้มิได้หมายความว่า จะเป็นการสะดวกเกินไป ความเชื่อในพระเยซูมิใช่เป็นที่เชื่อโดยความคิด ไม่ใช่ความหมายว่าเป็นการตอบรับแนวความคิดที่เสนอต่อเราแต่เป็นการกระทำทั้งหมดของร่างกายมนุษย์ ถ้าเป็นความเชื่ออย่างจริงจัง มันจะเกิดผลในตัวเราเหมือนกับผลที่เกิดจากระเบิดปรมาณูทีเดียว ประการแรกเราจะต้องรับเอาลักษณะของพระเจ้าตามที่พระเยซูแสดงไว้ในชีวิตและการตายของพระองค์ นี่เป็นลักษณะที่แตกต่างกับที่เราคิดเอาเอง

ประการต่อไปจะต้องเรียนรู้ว่ามีทางเดียวที่เราจะเปลี่ยนสภาพมนุษย์เก่าไปสู่มนุษย์ใหม่ คือตายและเป็นขึ้นจากความตายใหม่ ความตายของพระคริสต์ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ทำเพื่อเราเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่จะต้องบังเกิดในตัวเราด้วยเปาโลบอกกับเราว่าตัวเขาเองก็ได้ถูกต้องกับพระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 2:22) ความเชื่อในพระคัมภีร์ใหม่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความตายและการบังเกิดใหม่ ข้อนี้ไม่ใช่สิ่งง่ายที่จะเข้าใจ

ถ้ามีการตายจริง อะไรเล่าที่ตาย? คือตัวของข้าพเจ้าเอง ตัวเองนั่นแหละที่อวดดีตั้งตัวเป็นอิสระจากพระเจ้าและกบฏตัวพระองค์ มันต้องการจะตายหรือ? มันเกาะชีวิตอยู่แน่น มันเตรียมพร้อมที่จะไปกับชีวิตถึงไหนถึงกัน และมันจะยอมเออวยกับพระเจ้าทุกอย่างถ้าไม่ทำให้มันตาย ข้อนี้แหละเป็นการยากที่จะบังเกิดใหม่ ข้อนี้เป็นเหตุผลที่เราไม่ใช่ข้อความว่า “เชื่อในพระเยซูคริสต์” อย่างง่าย มันเป็นปัญหาเกี่ยวกับความเป็นและความตาย ไม่มีทางอื่นใด ไม่มีทางใดที่จะรอดได้เว้นเสียแต่ว่าเจ้าตัวเองที่เป็นกบฏยอมรับเอาการลงโทษ ประหารตัวเอง ให้ตายไปเสียและเต็มใจที่จะตาย นั่นเป็นคำตรัสประการแรกของพระเจ้าแต่มีใจคำสุดท้าย พระเยซูตายแล้วก็ฟื้นขึ้นอีก เราได้รับคำเรียกร้องให้วางใจในพระเจ้าผู้ประทานชีวิตแก่คนตายและทรงเนรมิตสร้างสิ่งต่าง ๆ (โรม 4:17) ชีวิตเช่นนี้พระเจ้าเท่านั้นที่จะประทานให้ได้ และจะต้องพึ่งอาศัยพระองค์ตลอดไป

นี่เป็นการปฏิวัติอย่างแท้จริงในชีวิตของมนุษย์ ในสมัยโบราณมนุษย์เชื่อว่าโลกเล็ก ๆ ของเรานี้เป็นศูนย์กลางของจักรวาล เมื่อตอปอนนิคัสได้ปรากฏตัวขึ้นก็พูดว่าความเชื่อเช่นนั้นไม่เป็นความจริงและว่าโลกหมุนไปส่วนดวงอาทิตย์อยู่คงที่ คนในสมัยของเขาไม่มีใครจะเชื่อ เพราะมันเป็นการทำลายล้างแนวทางการคิดเกี่ยวกับจักรวาลของพวกเขาในทำนองเดียวกัน พระกิตติคุณทำลายล้างแนวความคิดเกี่ยวกับพวกมนุษย์เรา เราคิดว่าวิธีที่จะมีเสรีภาพก็คือไม่ยอมฟังพระเจ้าต่อไป และดูซิว่าเราทำทุกสิ่งยุ่งเหยิงไปหมด พระกิตติคุณบอกเราว่าวิธีเดียวที่เราจะมีเสรีก็คือสละเสรีภาพของเราเสียแล้วกลับเข้าไปอยู่ในปกครองพระเจ้า

เสรีภาพใหม่นี้แสดงออกหลายทาง

1. ประการแรกมนุษย์ใหม่ในพระคริสต์เป็นอิสระจากนิสัยเดิม นี่คือความหมายของการได้รับการยกบาป เขาพ้นจากอำนาจของเหตุซึ่งในอดีตเป็นผู้บงการ การกระทำของเขา เขาอยู่ในการเนรมิตสร้างใหม่ อดีตเป็นเพียงเครื่องช่วยเตือน แต่มันไม่อาจกักขังหรือหน่วงเหนี่ยวเขาไว้แต่ประการใด มีเงื่อนไขประการเดียวที่กำหนดไว้สำหรับการใช้เสรีภาพนี้ คือผู้ที่ได้รับการยกโทษแล้วต้องเต็มใจที่จะยกโทษผู้อื่นด้วย (มาระโก 11:25) ข้อนี้ไม่ยากที่จะเข้าใจ เมื่อความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าผิดพลาด ความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่น ๆ ก็พลอยผิดพลาดไปด้วย เมื่อเรากลับมีความสัมพันธ์อันถูกต้องกับพระเจ้า เราก็ต้องการจะมีความสัมพันธ์อันถูกต้องกับผู้อื่นด้วย ถ้าเราทำผิดต่อเขา เราก็ต้องการให้เขายกโทษ ถ้าเขาทำผิดต่อเขา เราก็ต้องการให้เขายกโทษ ถ้าเขาทำผิดต่อเรา เราจะต้องนำเขามาสู่ความสัมพันธ์ในความรักกับเรา

2. มนุษย์ใหม่มีเสรีภาพที่จะทำการซึ่งแต่ก่อนไม่สามารถทำได้ เขาจะได้รับฤทธานุภาพใหม่ซึ่งทำให้เกิดการกระตุ้นเตือนและมีกำลังเสริมสร้างใหม่ เขาไม่อาจมีคำอธิบายประสบการณ์ใหม่นี้ได้

นอกจาก จะใช้ถ้อยคำของท่านเปาโลที่เคยใช้มาก่อนแล้ว “แต่พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

3. มนุษย์ไม่ต้องพึ่งอาศัยความเห็นดี เห็นชอบของผู้อื่น เขามีความสัมพันธ์โดยตรงกับพระเจ้า รับคำสั่งจากพระเจ้าโดยตรง และเขาจะต้องรับฟังการวินิจฉัยชี้ขาดของพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้น ความกลัวมนุษย์เป็นศัตรูตัวร้ายของเสรีภาพที่แท้จริง ถ้าไม่กำจัดความกลัวไปเสีย เราจะไม่มีเสรีภาพแท้เลย

4. ตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ เสรีภาพก็คือแสดงออกในรูปเป็นผู้รับใช้ตามหลักการคริสเตียนมิใช่เป็นนายผู้ใดและเป็นผู้รับใช้ของทุกคน แม้จะปรากฏว่าคริสเตียนดำรงตำแหน่งสูง หน้าที่ของเขา ก็คือเป็นผู้ปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่น

5. มนุษย์ใหม่ถ้าได้รับบทเรียนเช่นนี้แล้ว เขาจะไม่มีความทะเยอทะยานเป็นส่วนตัว คนสันดานเดิมอยากจะขึ้นไปสู่ตำแหน่งสูง และอยากจะทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจตนมนุษย์ใหม่ไม่ต้องการอะไรเป็นส่วนตัวนอกจากเสรีภาพที่จะรับใช้ผู้อื่น

6. มนุษย์ใหม่จะไม่ถือผู้ใดว่าเป็นแดนสังคมหรือผู้ถูกทอดทิ้ง เขาจะดำเนินชีวิตด้วยใจโสมนัสยินดีว่าพระเจ้าได้ทรงต้อนรับเขาแล้วในพระเยซูคริสต์ ตัวเขาเองมิได้ถูกทอดทิ้ง เพราะฉะนั้นเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะทอดทิ้งผู้หนึ่งผู้ใด เราไม่อาจกล่าวได้ว่าพวกคริสเตียน ดำเนินชีวิตตาม หลักนี้เสมอแม้จะมีกล่าวไว้ชัดแจ้งในหลักข้อเชื่อ กระนั้นก็ตาม ความจริงปรากฏว่าคริสเตียนได้ทำการช่วยเหลือคนป่วย โรคเรื้อนคนวิกลจริตและคนป่วยอื่น ๆ ที่สังคมมักจะกีดกันยิ่งกว่าคนถือศาสนาอื่น ๆ

7. มนุษย์ใหม่ได้รับการเร้าใจอยู่ตลอดเวลาที่อยากจะให้คนอื่น ๆ ได้พบความรู้สึกที่เขาได้พบมาแล้ว เขาจะไม่ดูหมิ่นเหยียดหยามคนอื่น ๆ เป็นอันขาด เขาจะมีความเสียใจมากถ้าคนอื่น ๆ พอใจที่จะดำเนินชีวิตที่ขมขื่นตลอดไปและไม่ได้ลิ้มรสชีวิตที่อันรุ่งเรือง สุขใสซึ่งเขามีสิทธิ์ที่จะพบได้ การเป็นพยานให้ผู้ฟังไม่ใช่งานพิเศษในชีวิตคริสเตียน ที่ใดไม่มีการแสดงพยาน ที่นั้นยังไม่มีชีวิตแท้จริง การออกไปประกาศพระกิตติคุณมิใช่งานพิเศษของคริสตจักร แต่มันเป็นชีวิตของคริสตจักรทีเดียว

อดีตมักจะกีดกันสิ่งใหม่ ๆ ข้อนี้เป็นหลักซึ่งมีปรากฏตลอดมา ในประวัติศาสตร์มนุษย์ไม่ใคร่ยินดีรับเอาแนวความคิดใหม่ ๆ ไม่มีใครต้อนรับศาสดาพยากรณ์นอกจากสาวกจำนวนเล็กน้อย มีผู้เกลียดชังและทำลายพระเยซูคริสต์ พระองค์เตือนสาวกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์จะเกิดขึ้นแก่พวกสาวกด้วย (ยอห์น 15:18,16,2) ข้อนี้เหลือที่จะทนทานได้ พวกคริสเตียนไม่มีความประสงค์อย่างอื่นนอกจากการทำความดีต่อผู้อื่น ทำไมคนอื่นจึงรังเกียจและทำร้ายพวกคริสเตียน? เราตอบได้แต่เพียงว่าโลกแบบเก่าได้ถูกสร้างมาเช่นนั้น ชีวิตใหม่ที่คริสเตียนพยายามจะดำเนินเป็นเครื่องประนามและทำทลายพวกที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตให้แตกต่างออกไป เขาจึงไม่ต้อนรับทั้งตัวบุคคลที่เป็นคริสเตียนและคำสอนของคริสเตียน

ดังนั้น ชีวิตใหม่จึงเป็นชีวิตที่ผสมทั้งความโสมนัสยินดีและความทุกข์ ตราบใดที่ยังมีโลกอยู่ เราจะหาความสุขได้โดยวิธีนี้เท่านั้น พระเยซูได้มอบพยานเกี่ยวกับการนี้ไว้ คือพิธีศีลมหาสนิท นี่เป็นโอกาสที่จะมีความโสมนัสยินดี เพราะผู้ที่เชื่อในพระองค์จะพบกับพระเยซูในพิธีศีลมหาสนิท เขามารับศีลมหาสนิท เพื่ออะไร? เขามารับกับพระองค์ผู้เต็มใจยอมตายเพื่อเขา เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้ามานอกจากเต็มใจที่จะตายเพื่อพระองค์ ในสมัยยุคแรกของกรุงโรมครั้งโบราณ นักต่อสู้ด้วยดาบมักจะร้องต้อนรับจักรพรรดิ “ผู้ที่พร้อมที่จะตายขอทำความเคารพท่าน” ควรใช้คำขวัญนี้สำหรับชีวิตใหม่ในพระคริสต์ด้วย แต่มีข้อแตกต่างกันออกไป คริสเตียนรู้ว่าความตายและการเป็นขึ้นจากตายแยกกันไม่ได้ เขาจะต้องเผชิญกับสองสิ่งนี้ ในเมื่อเข้าเฝ้าพระคริสต์และเขารู้ว่าความตายไม่ใช่ที่สิ้นสุดของผู้ที่มีสิทธิ์ร่วมกับความตายและการเป็นขึ้นจากความตายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

บทที่ 4 สามัคคีธรรมแผนใหม่

ในบทก่อน ส่วนมากเราได้กล่าวถึงเอกชนแต่ละคนและวิธีที่เขาจะพบพระเจ้าและผู้ชีวิตใหม่ ในบทนั้นจะพูดในทางอื่นก็ไม่ได้ มีสิ่งบางประการที่เราจะต้องทำสำหรับตัวเราเอง และไม่มีใครทำแทนเราได้หรือช่วย-เราทำก็ไม่ได้จริงอยู่ที่ว่าไม่มีใครเป็นตัวของตัวเอง เราต้องพึ่งพาอาศัยคนอื่นหลายอย่าง ผู้อ่านส่วนมากได้เกิดมาในครอบครัวคริสเตียน ก่อนที่เขาจะรู้ความบิดามารดาได้นำตัวเขามายังโบสถ์เพื่อรับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์หรือไม่ก็ถวายตัวให้แก่พระองค์ เขาได้เรียนรู้เรื่องพระคริสต์มาตั้งแต่เยาว์วัยเหล่านี้ถือว่าเป็นสิทธิอันใหญ่หลวง แต่มันไม่เปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่าต่อไปไม่เร็วก็ช้า พวกเราทุกคนจะต้องตัดสินใจเอาเอง เราจะรับเอาหรือปฏิเสธพระเจ้าในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าต้องรับผิดชอบต่อตัวเอง และไม่มีใครจะรับผิดชอบแทนข้าพเจ้า

ถ้าข้าพเจ้ารับเอาพระเจ้าด้วยความสมัครใจของตนเอง ข้าพเจ้าก็เข้าสู่ความสัมพันธ์ใหม่กับพระองค์ และการนี้หมายความว่าข้าพเจ้าได้เข้าสู่ความสัมพันธ์ใหม่กับคนอื่นจำนวนมาก คือบรรดาบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือทั้งผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ และบรรดาผู้ที่ล่องลับไปสู่โลกแห่งความสว่าง

เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่ส่วนหนึ่งที่เราไม่ควรจะดำเนินชีวิตแต่ลำพัง แต่ต้องร่วมสามัคคีธรรมกับผู้อื่น

พระประสงค์ข้อนี้ย้อนหลังไปสมัยเริ่มแรกในบทต้น ๆ ของหนังสือปฐมกาลซึ่งเราใช้เป็นบทนำสำหรับความเข้าใจตัวเราเองและพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อเรา ข้อความที่เกี่ยวกับมนุษย์มีว่า “ซึ่งมนุษย์นั้นจะอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ” (ปฐมกาล2:18) ฉะนั้นพระเจ้าจึงประทานเพื่อนร่วมชีวิตให้แก่มนุษย์คนแรก เพื่อให้ชีวิตเข้าเต็มบริบูรณ์มนุษย์ดำเนินชีวิตลำพังไม่เป็นมนุษย์บริบูรณ์ พระเจ้าประทานการสมรสและครอบครัว เพื่อเป็นวิธีที่เราจะได้เรียนรู้ความหมายของความรัก และความรับผิดชอบต่อผู้อื่นนอกจากตัวเราเอง นี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อพวกเรา พวกเราทุกคนต่างก็เป็นส่วนอยู่ในสมาคมหลายแห่ง บางทีความบริบูรณ์ของชีวิตมนุษย์จะมองเห็นได้จากจำนวนสมาคมที่เขาสังกัดอยู่ และประโยชน์ที่เขาได้ก่อให้เกิดขึ้นโดยการเป็นสมาชิกของสมาคมนั้น ๆ สมาคมเหล่านี้บางทีก็ถูกจัดไว้ให้กับเราโดยเราไม่ได้เลือกเอา เช่น ในครอบครัวที่เราสังกัดชาติที่เราเกิดเป็นพลเมือง ส่วนสมาคมอื่น ๆ เราเลือกเอาเช่น สโมสร, กลุ่มรวม, สมาคมศิษย์เก่าและอื่น ๆ

ในบทก่อนเราได้กล่าวมาแล้วว่างานที่พระเจ้าได้ทำ โดยทางพระเยซูคริสต์ก็เพื่อจะให้เกิดมนุษยชาติใหม่ มนุษยชาติใหม่นี้แตกต่างกับมนุษย์เก่าหลายประการ แต่ก็ปฏิบัติตามกฎเก่า ๆ หลายประการ มิใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้เราดำเนินชีวิตแต่ลำพัง เมื่อเราเข้าเป็นคริสเตียน เราก็เป็นส่วนหนึ่งของสมาคม มีถ้อยคำที่อธิบายคำว่าสมาคมในพระคัมภีร์ใหม่ไว้มาก เป็นประชาชาติ เป็นคริสต

จักรตามภาษากรีกเดิมหมายความว่า “คณะบุคคลของเมืองที่มาประชุมกันเป็นปกติ” ท่านเปาโลบอกว่า เราเป็นเหมือน “ชาวแผ่นดินสวรรค์” อยู่ในโลกนี้ (ฟิลิปปี 3:20) เมืองที่เราเป็นชาวเมืองนั้นมีได้อู่ที่นี้ แต่อยู่ที่อื่น เราเป็นเพียงผ่านเข้ามาอยู่ในโลกนี้ชั่วคราว และเราต้องสนิทสนมกันเป็นพิเศษ เพราะเราเป็นแขกแปลกหน้าในประเทศที่มีเจ้าของเรา บางทีก็ใช้คำง่าย ๆ ว่า “ครอบครัว” คือทุกกลุ่มของพวกคริสเตียนที่มานมัสการใน โบสถ์เดียวกันควรเป็นเหมือนครอบครัวใหญ่

สมาคมทุกแห่งแม้จะเล็กเพียงไร ก็ต้องมีข้อบังคับแต่พระเยซูบอกพวกสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะให้กฎไว้เพียงข้อเดียว และว่าถ้าสาวกเข้าใจกฎข้อเดี๋ยวนี้อย่างถูกต้องแล้ว เขาจะเห็นว่ากฎข้อนี้รวมยอดทุกสิ่งอันจำเป็นต้องรู้ไว้ครบถ้วน “คนทั้งปวงจะรู้ว่าเจ้าเป็นเหล่าสาวกของเราก็เพราะว่าเจ้าทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน” (ยอห์น 13:35) ในแผ่นดินของพระคริสต์คือโลกใหม่ของมนุษย์ไม่มีบทบัญญัติอื่นใดอีกแล้ว ท่านเปาโลได้อธิบายความหมายของกฎนี้ไว้ว่า “จงปรนนิบัติซึ่งกันและกันโดยความรักเถิด” (กาลาเทีย 5:13) องค์พระผู้เป็นเจ้าก็รับสภาพเป็นผู้ปรนนิบัติพระองค์ได้ตรัสในท่ามกลางพวกสาวกว่า พระองค์เป็นเหมือนผู้ปรนนิบัติ นี่เป็นแบบอย่างที่ทุกคนในแผ่นดินของพระองค์จะต้องถาม

ความรักเป็นสิ่งที่มีมนุษย์เรารู้จักมาก่อนการสำแดงพระเจ้าโดยพระคริสต์ มนุษย์ชายและหญิงที่ไม่เคยได้ยินพระนามพระองค์ก็มีความรักบุตรของตนอยู่แล้ว นี่เป็นสัญลักษณ์ประการหนึ่งที่บอกเราว่าแม้มนุษย์จะเป็นคนบาป พระเจ้าก็ไม่ละทิ้ง แต่ความรักนี้จำเป็นต้องยกขึ้นสู่ระดับสูง ความรักของมนุษย์มักจะเหือดไปด้วยความเห็นแก่ตัว การที่บิดามารดา รักบุตรก็เพราะว่าเขารู้สึกว่าบุตรเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตน บางทีเรารักคนอื่น ๆ เพราะเห็นแก่สิ่งที่เราหวังจะได้จากเขา แบบนี้ไม่ใช่ความรักในแผ่นดินพระคริสต์

ความจริงแล้ว เราอาจกล่าวได้ว่าความรักแบบที่พระเยซูเข้าใจนั้นตรงกันข้ามกับที่มีอยู่ในตัวเรา ซึ่งพวกเราถือว่าเป็นความรักของมนุษย์ เรามักจะรักหรือชอบคนที่มีลักษณะสะดุดตาหรือคนที่รักเราก่อน พวกเรามักจะอยากเป็นใหญ่เป็นโต และอยากที่จะข่มคนอื่น ๆ สัจจะตามธรรมที่รุนแรงที่สุดในตัวเราต้องการจะมีชีวิตอยู่ แม้การนี้จะเป็นที่เสียหายแก่คนอื่น ๆ ก็ตาม ส่วนความรักตามที่พระเยซูเข้าใจนั้นกำจัดสัจจะตามธรรมทั้งสามนี้โดยสิ้นเชิง กล่าวคือต้องแสดงความรักแม้จะไม่ใช่มนุษย์ที่น่ารัก, และยอมตอบแทนความเกลียดชังด้วยความรัก ไม่ยกตนถือว่าตนดีกว่าผู้อื่น เต็มใจที่จะเป็นผู้รับใช้คนทั้งปวง เต็มใจที่จะพลีชีวิตเพื่อผู้อื่น ถ้าวิธีนี้เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะรับใช้คนอื่น ๆ พฤติกรรมเหล่านี้เราจะเห็นว่ามีอยู่ในองค์พระเยซูคริสต์ทั้งหมด พระองค์ประกาศว่าความรักแบบนี้เป็นบทบัญญัติในแผ่นดินของพระองค์

ถ้าสังคมใหม่นี้ดำเนินชีวิตตามบทบัญญัติอย่างจริงจัง มันก็ควรจะเป็นสังคมที่วิเศษสุดในโลก ทุกคนจะรักและปรนนิบัติซึ่งกันและกัน ในสังคมแบบนี้จะไม่มีใครรู้สึกหวงหรือหวาดกลัวใคร ๆ บรรดากำลังและทรัพย์สินทั้งหมดของทุกคนจะมีไว้เพื่ออำนวยความสะดวกของคนทั้งหลายแต่น่าเสียดายที่เรารู้ว่าคริสตจักรของพระเยซูคริสต์ไม่เป็นดังเช่นกล่าวเลย คริสตจักรควรเป็นสังคมพิเศษของมนุษยชาติใหม่ แต่มักจะเป็นเหมือนกับสังคมเก่าแห่งความบาปและความตายอันควรจะถูกฟ้นออกมาแล้ว

ข้อนี้เป็นปัญหาสำคัญ เราได้กล่าวมาแล้วตามข้อความในพระคัมภีร์ว่า บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเยซูได้ออกจากโลกเก่า คือเขาได้ตายต่อโลกเก่า และได้หลุดพ้นจากโลกเก่าแล้ว ทำไมเขายังเป็นคนบาปอยู่อีกเล่า และทำไมสันดานของสังคมเก่ายังเกาะเขาอยู่แน่นเล่า? คำตอบนี้อยู่ที่การพิจารณาถึงการที่พระเจ้าทรงมาทำการเกี่ยวข้องกับมนุษย์เป็น 3 ระยะเวลาใหญ่ คือระยะเวลาที่มีความบาปและความตายนั้นยาวนาน พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกในเวลานี้ทรงรับเอาความชั่วร้ายและความทุกข์ทั้งหมด และทรงยอมตายเพราะความผิดบาปของมนุษย์ เมื่อถึงเวลาสิ้นสุดพระประสงค์ของพระเจ้าจะสำเร็จบริบูรณ์ ความบาป, ความตายและความทุกข์ทรมานจะถูกกำจัดไปหมด และเราจะถูกปลดปล่อยออกจากภาวะของอดีตโดยสิ้นเชิง แต่ก็มีระยะเวลาระหว่างกลางดังกล่าวแล้ว คือสังคมเก่าและสังคมใหม่จะอยู่ร่วมกัน เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วจึงได้เกิดมีสังคมใหม่ขึ้น เราสังกัดอยู่ในสังคมใหม่โดยความเชื่อ แต่สังคมเก่าแห่งความชั่วร้ายก็ยังคงดำรงอยู่อย่างมั่นคง มันเผชิญกับเราทุกแง่ทุกมุม และเรายังไม่พ้นจากมันทีเดียว ทราบใดที่สองสังคมอยู่ร่วมกันก็ยังมีกัณฑ์กันอยู่ทรานั้น ดังเราจะเห็นการกัณฑ์กันในชีวิตของพระเยซู พระองค์พาเอาสังคมใหม่เข้ามาอยู่ในสังคมเก่า ๆ มันก็เกลียดพระองค์และได้ฆ่าพระองค์เสีย จะเป็นการแปลกประหลาดบ้างไหม ถ้าเราผู้สังกัดอยู่ในสังคมใหม่และพยายามที่จะดำเนินชีวิตตามข้อบังคับของสังคมใหม่ พวกสังคมเก่าก็เกลียดชังเราด้วยเหมือนกัน

ถ้าข้อนี้เป็นความจริงมันก็ไม่ใช่ว่าคำตอบปัญหาข้อใจของเรา ถ้าเราเชื่อในพระเยซูคริสต์อย่างจริงจังและรับบัพติศมาแล้ว ทำไมเราจึงไม่เป็นคนดีรอบคอบเล่า? เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตอย่างจริงจังหรือ ดูเหมือนว่าความตายส่วนใหญ่ยังเกาะอยู่รอบ ๆ เรา?

พระสัญญาของพระเจ้าเป็นความจริง เราจะต้องเชื่อมั่นว่าเรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมใหม่ และเราเป็นส่วนหนึ่งของโลกมนุษย์ใหม่จริง ๆ แต่เราจำเป็นจะต้องเรียนรู้วิธีดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมใหม่ และเราจะพบว่ามันไม่่ง่ายนัก ทราบใดที่เรายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เราจะเรียนบทเรียนนี้ไม่ได้ครบถ้วนบริบูรณ์ เราจะต้องชักตัวอย่างสักสองประการจึงจะเข้าใจข้อความนี้ได้ชัด ชายคนหนึ่งได้ป่วยมานาน บัดนี้เขาได้หายป่วยจากโรคนั้นแล้ว และร่างกายเป็นปกติแต่เนื่องจากเหตุที่นอนป่วยเสียนานจึงหมดเรี่ยวหมดแรง เขาจึงพยายามลุกขึ้นยืนและอยากจะเดิน แต่รู้สึกว้าของเขามันไม่ทำหน้าที่ มันมัก

เดินปะปะไปตามเรื่อง และมันไม่ไปตามทางที่เขาต้องการ ส่วนชายอีกผู้หนึ่งได้เป็นนักโทษถูกขังอยู่ในห้องมืดเป็นเวลานาน วันหนึ่งเขาได้ถูกปลดปล่อยออกโดยลับพลัน เนื่องจากเขาไม่ได้เห็นความสว่างของดวงอาทิตย์เป็นเวลาหลายปี ในตอนแรกเขาได้พราไปหมดมองอะไรไม่เห็นเลย ครั้นต่อมาตาจึงค่อย ๆ เคยชินต่อแสงสว่างจึงทนต่อความสว่างได้ ในระหว่างที่เขาถูกจำจองเขาไม่จำเป็นต้องตัดสินใจด้วยตนเอง ผู้คุมเป็นผู้ตัดสินใจแทบทุกอย่างคือเขาต้องทำตามคำสั่งของผู้คุมทุกประการ จึงไม่ต้องใช้ความคิดอะไร บัดนี้เขาได้รับการปลดปล่อยออกมาแล้วเขาจะต้องตัดสินใจเองทุกเรื่อง เขาจะต้องวางแผนชีวิตของตนเอง ในขณะที่โลกก็ได้เปลี่ยนแปลงไป เขาจึงรู้สึกงวยงงและทำการผิด ๆ พลาด ๆ หลายประการในขณะที่ต้องการจะปรับตนให้เข้ากับชีวิตใหม่แห่งเสรีภาพ

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในขณะที่เมื่อเราเข้าเชื่อในพระคริสต์นั้น มีมากกว่าความเปลี่ยนจากความเจ็บป่วยไปสู่สุขภาพ และจากความเป็นนักโทษไปสู่ความมีเสรีภาพน่าแปลกใหม่ว่าคริสเตียนจะต้องใช้เวลานานที่จะเรียนรู้วิธีดำเนินชีวิตใหม่ และเขาจะต้องทำผิดพลาดไม่มีที่สิ้นสุดในการพยายามดำเนินชีวิตใหม่? มีสองประการที่ทำให้การดำเนินชีวิตตามแนวใหม่นี้ยากลำบาก เราจะเข้าใจความยากลำบากเหล่านี้ได้ดี ถ้าเราพิจารณาถึงคนที่ออกมาจากศาสนาอื่นและต้องการจะเรียนรู้วิธีดำเนินชีวิตคริสเตียนนับแต่หลักเบื้องต้น

อุปสรรคประการแรกเกิดจากความเคยชิน เราเคยชินต่อการดำเนินชีวิตแบบหนึ่งมาเสียจนเป็นนิสัยแล้ว เราทำอะไรต่ออะไรหลายอย่างแทบจะไม่ต้องใช้ความคิดเลย และเมื่อความเคยชินได้ฝังอยู่นาน ๆ เราก็รู้สึกว่ายากยิ่งที่จะสลัดมันออกไป เช่นคริสเตียนใหม่คนหนึ่ง เวลาจะเดินทางกลับบ้านต้องเดินทางอ้อมเพื่อจะหลีกเลี่ยงการผ่านใกล้ต้นไม้ใหญ่ซึ่งเชื่อกันว่ามีผีคู่อาศัยอยู่ คริสเตียนผู้นี้รู้ว่าไม่ว่าผีคู่ชนิดไหนจะมีอยู่ในโลกนี้มันก็ทำอะไรเขาไม่ได้ แต่กระนั้นก็ตามเขารู้สึกว่าเท้าของเขามันพาเขาเดินทางอ้อมโดยลำพัง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าความกลัวเก่าแก่ในเรื่องปีศาจยังฝังลึกอยู่ในจิตใจของเขาก็ได้ ชีวิตใหม่ได้เกิดขึ้นแล้ว โดยความเชื่อแต่มันต้องกินเวลานานที่จะเจริญขึ้นจากการเป็นทารกไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์

อุปสรรคอีกประการหนึ่ง เกิดขึ้นจากคนนอกศาสนาคริสเตียนคนที่กล่าวข้างต้นได้เลิกการนับถือปีศาจหมดแล้วแต่พอได้ยินเสียงดนตรีจากพิธีการของศาสนาอื่น ร่างกายและจิตใจก็พลอยตื่นเต้นไปด้วย เขารู้ดีว่ามันไม่มีความหมายอะไรแก่เขา แต่ความรู้สึกเก่า ๆ มันดึงเขากลับมาอย่างแรงโดยไม่รู้สึกตัว ถ้าเขาไม่ระวังตัวให้ดี วันหนึ่งความรู้สึกเก่ามันจะดึงเขาแรงขึ้น แล้วเขาจะต้องไปที่สถานที่บูชาที่เก่าแก่เพื่อ “มองดู” แต่เมื่อเขาไปถึงจริง ๆ เข้าเขาจะเห็นเขาต้องทำมากกว่ามองดูเสียอีก จริงอยู่คริส

เดียนไม่ควรทำดังเช่นนี้ แต่สังคมเก่ามันอยู่ใกล้ตัวเขา มันดึงเขาอยู่เสมอ และภายในใจเรามักจะตอบสนองการดึงนี้เสมอแม้จะเป็นคริสเตียนแล้วก็ตาม

เราจะเห็นได้ชัดคนที่เข้าเชื่อใหม่ แต่ตามหลักการแล้ว ชีวิตของคริสเตียนทุกคนเหมือนกัน เขาจะต้องดำเนินชีวิตในท่ามกลางบุคคลที่ไม่เคยได้รับหลักการดำเนินชีวิตแบบใหม่ เช่นที่เขาได้รับมาแล้ว คนเหล่านั้นจะบอกคริสเตียนว่าสิ่งสำคัญในชีวิตก็คือแสวงหาอำนาจ, หาเงินให้มาก ๆ , หาความสำราญทางโลกให้มาก เราจะต้องพยายามดำเนินชีวิตตามมาตรฐานที่แตกต่างออกไปอยู่ตลอดเวลา และหลักเกณฑ์ฝ่ายโลกไม่ใช่สำหรับเรา

ถ้าข้อนี้เป็นความจริงสำหรับทุกคนแต่ละคน มันก็เป็นความจริงแก่สังคมคริสตจักรเท่า ๆ กัน คณะบุคคลจะไม่ประพฤติดีไปกว่าคนที่ประกอบกันเข้าเป็นคณะ ตามที่เราเห็นมาแล้ว คริสตจักรประกอบด้วยบุคคลชนิดต่าง ๆ ผสมกัน บางคนได้มาเข้าเป็นสมาชิกโดยบังเอิญ เพราะบิดามารดาได้เป็นคริสเตียนอยู่แล้ว แต่ตนมิได้เลือกเข้าเป็นสมาชิกโดยลำพังตน บางคนก็เริ่มต้นเป็นสมาชิกดี แล้วต่อมาก็เบื่อหน่ายในการที่จะพยายามจะติดตามพระคริสต์ต่อไป บางคนก็คงเป็นสมาชิกอยู่ในคริสตจักร แต่แยกชีวิตความเชื่อและชีวิตประจำวันออกจากกันอย่างเด็ดขาด เพื่อไม่ให้ชีวิตหนึ่งมีผลกระทบกระเทือนต่อชีวิตอื่น ดังนั้น เมื่อคนภายนอกมองดูสังคมคริสตจักรเขาก็ไม่เห็นว่าจะแตกต่างกับสังคมอื่น ๆ ที่เขารู้จักแต่ประการใด และเขาก็ประหลาดใจที่ว่า คำว่า “การบังเกิดใหม่” และ “ชาติมนุษย์ใหม่” มันจะมีความหมายแก่ไหนกันแน่

เรื่องมิใช่ขุดลงไปแค่นั้น แม้ผู้ที่พยายามติดตามพระคริสต์จริง ๆ ก็เห็นว่าไม่อาจที่จะติดตามได้ง่ายนัก ดังนั้นนิสัยชั่วเก่าแก่มักติดตามพวกเขาเข้าไปในสังคมที่ดีที่สุดและรอบคอบที่สุดในพวกคริสเตียนเสมอ เราจะเห็นว่าความอยากลึกซึ่งประการหนึ่งก็คืออยากเป็นใหญ่เป็นโต เรื่องนี้แม้ในวงการคริสเตียนก็เกิดมีขึ้น เช่น ชายผู้หนึ่งต้องการจะได้รับเลือก เพื่อดำรงตำแหน่งสูงซึ่งจำเป็นต้องมีในวงคริสตจักร เขามีความตั้งใจที่จะดำรงตำแหน่งนี้ แต่มิได้รับเลือก เขาก็เป็นเดือดร้อนเป็นแค้น และคนที่มิใช่ใจเด็ดขาดก็รักเพื่อนบ้านเท่ากับตัวเองไม่ได้ หรือถ้าชายผู้นี้ได้รับเลือก คนอื่นที่ต้องการจะเอาตำแหน่งนี้ก็อิจฉาริษยา และคนที่มิใช่ใจอิจฉาริษยา ก็จะรักเพื่อนร่วมงานไม่ได้

คริสตจักรต้องอยู่ท่ามกลางชาวโลก แม้จะพยายามสักเพียงไร ก็แยกตัวให้พ้นจากความบาปของโลกไม่ได้โดยเด็ดขาด คนงานจำนวนมากยังได้รับค่าจ้างน้อยกว่าที่เขาควรจะได้ด้วยความสุจริต ยุติธรรม ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรเล่าว่าเครื่องนุ่งห่มที่ข้าพเจ้ากำลังสวมอยู่นี้จะมีได้ตัดหรือทำโดยลูกจ้างที่ถูกกดขี่และได้รับค่าจ้างต่ำ ประเทศชาติเข้าสู่สงคราม สงครามก็เป็นผลของความบาป แม้เราจะไม่อาจเจาะจงได้ว่าความบาปของผู้ใดก่อให้เกิดสงคราม คริสตจักรไม่ต้องการสงคราม แต่แน่ใจหรือว่า คริสตจักรไม่ได้มีส่วนเล็กน้อยในการก่อให้เกิดสงครามขึ้น คริสตจักรไม่เคยมีความเห็นแก่ตัวเลขหรือ?

คำพยานของคริสตจักรที่มุ่งหมายสันติภาพแสดงออกมาแจ้งชัดและกล้าหาญจริง ๆ หรือ? พวกเรามักจะเอออวยกับโลกง่าย ๆ และเข้ามามีส่วนในความบาปของโลกเสมอ

เป็นการถูกต้องหรือที่กล่าวว่ามนุษยชาติใหม่นี้หรือคริสตจักรเป็นผู้บริสุทธิ์? แน่แน่นอน แต่เราจะต้องเข้าใจความหมายของคำนี้ในพระคัมภีร์

ในประการแรกหมายความว่า “แยกไว้เฉพาะ” ตามความหมายนี้ก็ถือว่าคริสตจักรบริสุทธิ์ พระเจ้าเลือกเอาไว้เป็นของพระองค์ แยกออกจากชายโลกและประทับเครื่องหมายไว้ตามความหมายนี้ คริสตจักรที่เราเป็นสมาชิกได้ถูกทำให้เป็นบริสุทธิ์เป็นครั้งสุดท้ายครั้งเดียวเท่านั้น ทั้งพระเจ้าและพวกเราจะต้องไม่เลิกล้มเป็นอันขาด

เรากำลังมุ่งหวังรอคอยโอกาสที่การต่อสู้นี้จะยุติลง และเราจะได้เป็นอิสระเพื่อปรนนิบัติพระเจ้าแต่อย่างเดียวเพื่อสละทรัพย์สินที่มีและความสามารถทั้งหมดเข้าไปในพระราชกิจของพระองค์

ในระหว่างรอคอย เรากำลังเป็นคริสตจักรที่เรียนรู้เรื่องความบริสุทธิ์ คือทำตัวให้เป็นคริสเตียนแท้ ๆ ตามที่พระเจ้าทรงเรียนและประทานความสามารถ ดังที่ท่านเปาโลได้กล่าวว่า เรากำลังถูกชุบให้เป็นคนใหม่ตามแบบฉายาของพระองค์ ผู้ได้ทรงนมรมิตสร้างเราคือพระเยซูคริสต์ (โคโลสี 3:10) การนี้จะต้องใช้เวลานาน และการดำเนินเช่นนี้จะยังไม่สำเร็จในชีวิตนี้

นี่เป็นเหตุผลที่ว่าคริสตจักรคือองค์การนมัสการพระเจ้าของพวกชายหญิง ในบทที่หนึ่งเราได้ตั้งข้อสังเกตว่ามนุษย์มีความแตกต่างกับสัตว์ประการหนึ่งคือสามารถอธิษฐานได้ ส่วนสัตว์นั้นเราทราบว่ายูธฐานไม่เป็น ข้อนี้ทำให้เราเป็นมนุษย์แท้ เป็นมนุษย์แท้ขึ้นเท่าไรก็ยังเป็นเหมือนพระคริสต์ยิ่งขึ้นเท่านั้น เราก็ยังจะอยากอธิษฐานและนมัสการพระเจ้ายิ่งขึ้น การนมัสการไม่ใช่แต่เพียงท่องคำอธิษฐานบางบทให้ขึ้นใจและฟังคำเทศน์เท่านั้น การนมัสการจะต้องประกอบด้วยหลักสำคัญ 3 ประการ

1. ในเบื้องต้น มนุษย์จะต้องพยายามเข้าคืนดีกับพระเจ้าโดยอาศัยความช่วยเหลือของพระองค์ คือจะต้องฟังอาศัยเชื่อฟังคำและขอบคุณพระเจ้าโดยเต็มภาคภูมิ เมื่อพระคริสต์นำเรามาเข้าสัมพันธ์คืนดีกับพระเจ้า แล้วเราจะต้องไม่หนีกลับไปอีก พวกเรามักจะหลงหนีไปบ่อย ๆ เพราะฉะนั้น เราจะต้องกลับคืนเข้าหาพระเจ้าด้วยการกลับใจ และขอให้ทรงยกโทษ คริสตจักรจึงได้ชื่อว่าเป็นองค์การกลับใจของชายและหญิง

2. ประการที่สอง การนมัสการคือการหาเวลาฟังดูพระเยซูคริสต์ทั้งเมื่อยังทรงมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ และขณะนี้ทรงประทับอยู่ในรังสีความยิ่งใหญ่ พระองค์มิได้ออกกำลังจาะในรายละเอียดว่าเราจะต้องประพฤติตนอย่างไรบ้าง แต่พระองค์ทรงวางแบบอย่างว่าจะต้องดำเนินชีวิตด้วยความรักความเมตตา เมื่อเราฟังพระองค์ เรามิได้เดินตามอุดมการณ์อันเคลือบคลุม แต่เราจะได้รับการเปลี่ยนแปลงให้

เหมือนพระองค์ (2 โครินธ์ 3:18) นี่เป็นเหตุผลที่ศัลมาสนิทเป็นพิธีสำคัญของการณ์มัสการพระคริสต์ ในพิธีนี้เราได้เข้ามาเฝ้าพระคริสต์และรับเอาพระองค์เข้าไปในชีวิตของเรา

3. ประการที่สาม เราเปิดจิตใจให้พระเจ้าเพื่อพระองค์จะได้ตรัสสิ่งที่จำเป็นแก่เรา และทรงเปลี่ยนนิสัยสันดานที่เราไม่สามารถเปลี่ยนเองได้ นี่เป็นงานของวิญญาณบริสุทธิ์ คือพระวิญญาณผู้ทรงสร้าง

กระบวนการที่จะให้กลายเป็นผู้บริสุทธิ์นั้นไม่สำเร็จในโลกนี้

เราจะหวังอะไรในผลงานที่พระเจ้าทำในตัวเราและความพยายามที่เรารักภักดีต่อพระองค์?

เราหวังอยู่ในเวลาต่อไปอย่างน้อยที่สุด เราก็จะเป็นดังที่พระเจ้าต้องการให้เราเป็น เพื่อว่าอย่างน้อยที่สุดเราก็มีสัญลักษณ์ของมนุษย์ใหม่อยู่ในสันดานบ้าง

คำว่า “บริสุทธิ์ชน” ใช้ในความหมายอย่างส่วนมากไม่มีใครจะถูกต้อง บางคนคิดว่าบริสุทธิ์ชนคือคนที่ไม่มีความรู้สึกในการช่วยวน ข้อนี้ไม่เป็นความจริงเลย คนดีที่สุดในโลกอาจตกลงไปในการทดลองให้รู้สึกภูมิใจในตัวของตัวเองได้ง่าย เพราะเขาเป็นคนดีพิเศษ และนั่นจะเป็นทางทำลายความดีของเขาให้หมดไป บางคนก็คิดว่าบริสุทธิ์ชนนั้นได้ขึ้นไปสูงถึงจุดที่ไม่อาจทำบาปต่อไป ถ้าเราอ่านเรื่องของประวัติของคนที่ดีจริง ๆ จะเห็นว่าไม่มีความคิดในทำนองนี้เลย คริสเตียนที่ดีที่สุดบอกแก่เราว่าชีวิตเป็นการต่อสู้กับความชั่วในจิตใจจนถึงตาย บางทีความบาปซึ่งคนดีเหล่านี้ถือว่าเป็นความบาปร้ายแรง เราอาจเห็นว่าเป็นบาปเรื่องเล็กก็ได้ ทั้งนี้ยอมเป็นเครื่องเตือนใจว่า เราจะไม่เป็นคนดีรอบคอบและไม่ควรใช้คำว่าบริสุทธิ์ชน บางคนก็คิดว่าบริสุทธิ์ชน คือคนที่ทำการอัศจรรย์ได้ บางทีก็ถูกต้อง ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง แก้วสิบเก้าในร้อยของการอัศจรรย์ที่บริสุทธิ์ชนทำขึ้นเป็นสิ่งที่ไม่มีใครเห็น และไม่มีใครรู้นอกจากพระเจ้า คือเป็นการอัศจรรย์ที่บังเกิดขึ้นจากคำอธิษฐานและอิทธิพลของบรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระเจ้าทุกวันนั่นเอง

ความหมายของคำว่า “บริสุทธิ์ชน” ในพระศนะคริสเตียนนั้นเข้าใจง่าย บริสุทธิ์ชนก็คือคนที่ทำให้ท่านคิดถึงพระเยซูคริสต์ หนังสือเล่มหนึ่งในชุดนี้บรรยายถึงชีวิตและคำพยานของคริสเตียนชาวอินเดียผู้หนึ่งชื่อสาธุชนสาชิง ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้ยินสตรีพุดมากคนหนึ่งกล่าวว่า “สาธุชนสาชิงเป็นคนวิเศษแท้ เขาเหมือนพระเยซูคริสต์จริง ๆ” ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่า สาธุซึ่งเป็นคนถ่อมใจจริงจะพอใจกับคำพูดพรรณนาตัวเขาแบบนี้เลย เขารู้ตัวว่าเขาต่างกับองค์พระผู้ช่วยให้รอดมากนัก แต่เรารู้ว่าสตรีผู้นั้นมีความหมายอย่างไร แต่อย่างไรก็ตามเราขอขอบคุณพระเจ้าที่ชายหญิงเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นชัดเจนว่าสิ่งที่ทำให้เหมือนพระคริสต์นั้น จะต้องประพฤติตน และแสดงตนอย่างไรพวกเรากุคนต่างก็มีความหวังว่าถ้าเรารักภักดีและจริงใจต่อสิ่งที่เรารู้แล้ว ความจริงเช่นนี้ก็จะเกิดขึ้นแก่เรา

เหมือนกัน ในชีวิตนี้เราจะยังไม่เป็นคนดีรอบคอบ แต่เราก็อาจแสดงลักษณะบางประการของพระคริสต์ ให้โลกเห็นได้บ้าง

คริสตจักรจะไม่ดีรอบคอบ ไม่ว่าจะเป็นคริสตจักรส่วนรวมทั่วโลกหรือคริสตจักรประจำตำบล ที่เรานับถืออยู่ แต่ถ้าทุกกลุ่มดังกล่าวทำงานกันอย่างจริงจังก็สามารถที่จะแสดงสัญลักษณ์มนุษยชาติ ใหม่แห่งโลกใหม่บางประการให้เห็นได้ ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยเขียนจดหมายถึงเพื่อน โดยใช้ข้อความ เริ่มต้นด้วยประโยคที่ว่า “เขียนมาจากสถานที่ ๆ สมาชิกรักซึ่งกันและกันอย่างจริงใจ” เพื่อเชิญให้เพื่อนผู้ นี้มาแสดงปาฐกถาชุดสำคัญเรื่องการทำให้อินดีกันโดยพระคริสต์ เขาได้เริ่มต้นปาฐกถาโดยกล่าวว่าทุก อย่างที่เขาจะพูดต่อไปนี้รวมอยู่ในข้อความประโยคต้นของจดหมายข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเขียนจดหมาย จากสถานที่ซึ่งชายและหญิงหลายชาติ ซึ่งจำนวนหนึ่งมิได้เป็นคริสเตียนด้วยซ้ำรู้สึกว่าเขาทั้งหลาย ผูกพันเข้าด้วยกันกับความรักของพระคริสต์อย่างมากนี่เป็นความรู้สึกที่ทุกคนมีอยู่ในใจแม้จะมีสามารถ อธิบายหรือนิยามออกมาอย่างง่าย ๆ ก็ตาม

ในโลกอันยุ่งยากและคับแคบของเราไม่มีความรักมากนัก เมื่อมนุษย์ได้พบความรักแบบคริสต เตียนเข้า เขาก็รู้ว่าโลกใหม่ได้เกิดขึ้นแล้ว ประสบการณ์แบบนี้เตือนใจเขาได้ดีกว่าเทศนาสักร้อยครั้งพัน ครั้งเสียอีกว่าพระกิตติคุณนั้นเป็นความจริง และพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยความมุ่งหมายของการสร้างโลก ไว้แล้วในพระเยซู ความมุ่งหมายนั้นก็คือการแสดงความรักของพระเจ้าให้มนุษย์เห็น

แต่ความรักมักจะไหลออกไปห่างไกลจากตัวของมันเอง ในบทนี้เราบรรยายถึงเรื่องความ สามัคคีธรรมระหว่างพวกคริสเตียนด้วยกันเอง และถึงการทำเขาจะปฏิบัติต่อกันและกันด้วยความ อนุเคราะห์ของพระเจ้า แต่ถ้าคริสตจักรสนใจแต่ตัวเองประการเดียวมันก็ไม่ใช่วิสัยของพระเยซู คริสต์ พระคัมภีร์มีเรื่องราวบันทึกไว้ว่าพระองค์ตายเพื่อคนบาป คริสตจักรจะต้องมีความสามัคคีธรรม อันอบอุ่นและจริงใจในตัวเอง เพราะในสามัคคีธรรมแบบนั้นเราจึงเติบโตขึ้นเป็นมนุษย์แท้ แต่ คริสตจักรจะต้องตายแน่ถ้าคริสตจักรรักษาสามัคคีธรรมไว้แต่เฉพาะตัวเอง ประการแรกคริสตจักร ตั้งขึ้นก็เพื่อประโยชน์ของคนที่ยังมิได้เข้ามาร่วมสามัคคีธรรมด้วย ในบทต่อไปเราจะได้พิจารณาถึง วิธีการที่คริสตจักร ซึ่งติดตามพระองค์ผู้ทรงรับสภาพเป็นผู้ใช้, ทำตัวเองให้เป็นผู้รับใช้แก่มวลมนุษย ทั่วไปด้วย

บทที่ 5 มนุษย์ในสังคม

เท่าที่แล้วมาเราได้พิจารณาถึงชีวิตของมนุษย์ในคริสตจักร แต่มนุษย์จะอยู่เพียงในคริสตจักรไม่ได้ เราจะเห็นว่ามนุษย์เป็นสมาชิกในหลายกลุ่มและหลายสมาคม ซึ่งมีได้จัดตั้งตามหลักการเหมือนคริสตจักร สมาคมฝ่ายโลกเหล่านี้มีอยู่รอบตัวเรา คริสเตียนมีความคิดอย่างไรเกี่ยวกับฝ่ายโลก? เขามีความสัมพันธ์อย่างไรบ้างกับฝ่ายโลก?

เราจะเห็นว่าในพระคัมภีร์กล่าวถึง “โลก” ไว้สองประการ และข้อความเหล่านี้ขัดแย้งกันอย่างมาก เมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างโลก ในตอนแรกพระองค์ก็ทรงเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี (ปฐมกาล 1:31) ในพระคัมภีร์ใหม่มีข้อความว่า พระเจ้าทรงรักโลก (ยอห์น 3:16) แต่เราก็ได้รับคำเตือนอย่างสำคัญว่า “การเป็นมิตรกับโลกก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า” (ยากอบ 4:4)

เราได้รับคำสอนว่า สิ่งที่อยู่ในโลก “คือความใคร่ของเนื้อหนัง และความใคร่ของตา และการอวดอ้างถือตัว” เพราะฉะนั้นเราต้องไม่รักโลกหรือสิ่งของในโลก (ยอห์น 2:15-16) เราจะเข้าใจการขัดแย้งนี้ได้ได้อย่างไร?

ในเบื้องต้นเราจะต้องไม่ทำผิดพลาด โดยถือว่าโลกนี้เป็นอย่างเกี่ยวข้องกับร่างกายและคิดว่าโลกเป็นสิ่งชั่วร้ายเพราะว่ามันเป็นรูปธรรมและวัตถุ นั่นเป็นความเข้าใจผิดของคริสเตียนที่นอกรีต เช่นพวกนอสติคส์ เขาสอนว่าวัตถุเป็นความชั่วร้ายในตัวเอง และถือว่าร่างกายเป็นเหมือนเรือนจำชั่วร้ายที่เอาวิญญาณมากักขังไว้เป็นเชลย พระเจ้าทรงสร้างร่างกาย ทรงสร้างไว้ให้เป็นของดี แต่อาจจะเอาไปใช้ในทางชั่ว แต่ร่างกายก็อาจใช้เป็นที่ประทับของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเป็นผู้รับใช้พระเจ้าในทางที่ดีได้ (1 โครินธ์ 6:19-20)

โลกที่พระคัมภีร์ประนามก็คือโลกที่มนุษย์ลืมนับพระเจ้า เรื่องหอบาเบลในหนังสือปฐมกาล (11:1-9) อธิบายความหมายให้เราทราบอย่างย่อ ๆ มนุษย์ต้องการจะมีที่อยู่อาศัยถาวรเขาต้องการเป็นใหญ่เป็นโต และหาชื่อเสียง เขาลืมไปว่าเขาต้องพึ่งพาอาศัยพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงกลายเป็นคนสร้างรูปไว้เคารพ รูปเคารพที่มองไม่เห็นได้ด้วยตา มีอันตรายยิ่งกว่ารูปเคารพที่มองเห็นด้วยตา รูปเคารพแห่งโลกนี้ก็คืออำนาจศักดิ์, ความมั่งคั่ง, ชื่อเสียงกิตติศัพท์และเสถียรภาพ พระเจ้าไม่ทรงสนใจในสิ่งเหล่านี้ ทราบใดที่มนุษย์จัดตั้งตัวเองขึ้นโดยเอาสิ่งเหล่านี้เป็นหลัก ก็เท่ากับเขาตั้งตัวเองขึ้นเป็นปรปักษ์กับพระเจ้า ทั้งนี้มิใช่หมายความว่าสมาคมมนุษย์ทั้งหมดเป็นสิ่งชั่วร้าย หรือบางสมาคมก็ชั่วร้ายทั้งหมด แต่หมายความว่ามนุษย์มิใช่เป็นคนบาป เป็นรายตัวบุคคลเท่านั้น แต่เขาอาจก่อตั้งสมาคมขึ้นด้วยใจบาปหยาบช้าและสมาคมหรือองค์กรเหล่านี้อาจทวีความบาปให้ร้ายแรงยิ่งขึ้นได้

ในศตวรรษที่ 5 เซนต์ออกัสติน ได้เขียนหนังสือพิเศษชิ้นเล่มหนึ่ง ชื่อว่า “นครของพระเจ้า” เป็นการบรรยายถึงแผ่นดินสองแห่ง คือแผ่นดินของพระเจ้า และแผ่นดินของมนุษย์ ซึ่งดำรงอยู่คู่เคียงกันมาตลอดประวัติศาสตร์ รากฐานแห่งแผ่นดินมนุษย์ก็คือความหยิ่งจองหอง ส่วนรากฐานของแผ่นดินของพระเจ้านั้นก็คือการถ่อมใจ เราไม่อาจกล่าวได้ว่า คริสตจักรเป็นแผ่นดินของพระเจ้าในโลกได้เสมอไป เพราะคริสตจักรก็เคยแสดงความหยิ่งจองหองเหมือนกัน แม้ในบรรดาแผ่นดินของมนุษย์ถ้ามีความรักและความยุติธรรมปรากฏอยู่ ก็คือว่ามีเชื้อแห่งแผ่นดินของพระเจ้า แต่คริสตจักรเป็นส่วนมากถือหลักรักษากฎแห่งความถ่อมใจของพระเจ้าจนเกินไป ฉะนั้นคริสตจักรจึงทำการขัดแย้งกับสมาคมแบบอื่น ๆ ของมนุษย์ซึ่งถือหลักความหยิ่งจองหองและถือความเพียงพอในตัวเอง ตลอดมาทุกยุคทุกสมัยในประวัติศาสตร์

บางครั้งพวกคริสเตียนเห็นว่า การขัดแย้งกันนี้รุนแรงมาก จนถึงกับหมดหวังต่อโลก คือโลกชั่วร้ายจนหมดหวัง และวิธีที่ดีที่สุดสำหรับคริสเตียนก็คือ ทำการเกี่ยวข้องกับโลกให้น้อยลง ดังนั้นชายและหญิงจำนวนหลายพันได้ไหลออกจากเมืองและหมู่บ้านไปอยู่ในป่า บวชเป็นฤาษีชีไพร เชื่อกันว่าวิธีนี้เป็นการดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างแท้จริง และเป็นทางเดียวที่มนุษย์มั่นใจว่าจิตวิญญาณของเขาจะได้รับความรอด เราอาจเชื่อว่า พระเจ้าคงจะมอบงานพิเศษเช่นนี้ให้คริสเตียนบางคนทำเป็นแน่ พระองค์จึงเรียกให้เขาสละทุกสิ่งและไปอยู่ห่างไกลจากโลก และดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าแต่ลำพัง การที่มีผู้รับหน้าที่เช่นนี้ต้องถือว่าทำเพื่อชาวโลกและไม่ใช่เพื่อตนเอง การอธิษฐานเพื่อชาวโลกโดยไม่หยุดยั้งอาจได้ชื่อว่า เขาได้ทำงานชนิดสูงสุดก็ได้ แต่ถ้าเขาลืมโลกเสียแล้วสนใจในตัวเองมาจนเกินไป เขาจะตกลงไปในความใจแคบฝ่ายวิญญาณจิตซึ่งเป็นความบาปร้ายแรงยิ่งกว่า ความบาปอย่างอื่น ๆ เสียอีก

อย่างไรก็ตาม พวกเราส่วนมากไม่ได้รับเรียกให้ดำเนินชีวิตแบบดังกล่าว เราดำเนินชีวิตติดต่อกับโลกภายนอกคริสตจักร เราอาจเป็นพลเมืองของชาติซึ่งมีผู้นับถือศาสนาคริสเตียนแต่ในนามเพียงร้อยละสอง หรือร้อยละสามเท่านั้นก็ได้หรือเราอาจดำเนินชีวิตในชาติที่ประชาชนส่วนมากได้รับศีลบัพติศมาแล้วก็ได้ ไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานการณ์เช่นไร เราก็จะต้องทำการเกี่ยวข้องกับคนที่ไม่ค่อยสนใจในศาสนาคริสเตียนเท่าใดนัก ไม่ว่าเราจะพอใจหรือไม่ เราก็จะเป็นสมาชิกอยู่ในกลุ่มหรือสังคมที่ถือว่าตนไม่ใช่คริสเตียน เราจะแสดงท่าทีของเราอย่างไรแก่คนเหล่านี้?

พระคัมภีร์ใหม่ได้ให้คำตอบไว้แล้ว “พระเจ้าทรงรักโลก...” (ยอห์น 3:16) นี่เป็นแบบอย่างแก่เรา เราจะต้องรักโลกที่พระเจ้าทรงรักเหมือนกัน แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าเราจะต้องเห็นชอบกับชาวโลก รับเอามาตรฐานของโลก คบมิตรกับชาวโลก ตามที่ท่านยากอบประนามไว้ (ยากอบ 4:4) แน่นอนพระเจ้าไม่เห็นพ้องด้วยกับโลกที่ตกอยู่ใต้อาณาจักรของความบาป แต่พระเจ้าก็ยังทรงรักโลกถึงกับตายเพื่อโลกในองค์พระบุตร เพื่อจะได้รับเอาความบาปของโลกไปเสีย และเพื่อให้โลกนี้คืนดีกันกับ

พระองค์ในปัจจุบันทุกคนยอมดำเนินชีวิตอยู่ในโลก ซึ่งได้รับการไถ่บาปจากพระคริสต์แล้ว เขาไม่อาจรู้เรื่องนี้หรือรู้แล้วแต่ไม่สนใจก็ได้ ถึงอย่างไรเสียเขาก็ยังอยู่ในโลกที่พระเจ้าไม่ละทิ้ง พระเจ้าได้ผูกพันพระองค์เองไว้กับโลกนี้โดยการตายของพระบุตร

คริสตจักรจะทำประการใด เพื่อโลกที่ยังไม่ได้อยู่ภายใต้ร่มพระทัยพระเจ้า

1. สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ คริสตจักรควรเป็นตัวของตัวเอง เพราะได้ชื่อว่าเป็นนรกายของพระคริสต์แล้ว ถือว่าเป็นสมาคมหนึ่งที่ดำเนินชีวิตตามหลักเกณฑ์อันผิดแผกแตกต่างกับหลักเกณฑ์ของฝ่ายโลก ถ้าคริสตจักรดำเนินชีวิตตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว คริสตจักรก็ทำทายเป็นวิพากษ์วิจารณ์โลกโดยแสดงการดำเนินชีวิตที่แตกต่างออกไปจากที่โลกต้องการจะมีพุ่มไม้ที่ไฟลุก นี่เป็นสัญลักษณ์ที่พระเจ้าได้สำแดงพระองค์ให้โมเสสเห็น (อพยพ 3:2) ไฟลุกที่พุ่มไม้ก็จริงแต่พุ่มไม้ไม่ได้ไหม้มอดเลย นี่ควรจะเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรทุกยุคทุกสมัย เนื่องจากว่าคริสตจักรเป็นของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงถ่อมกายและถ่อมใจ คริสตจักรไม่ควรขอร้องเอาอะไรและไม่ควรจะเกาะอยู่กับอิทธิฤทธิ์ใด ๆ ต้องถือว่าไม่มีผู้ยอมรับเสมอ เหมือนพระเยซูได้รับการละทิ้งมาแล้ว และยอมทนทุกข์ดังที่พระองค์ยอมทนทุกข์มาแล้ว แต่ถ้าพระเยซูอยู่ในคริสตจักรแล้ว คริสตจักรจะต้องไม่มอดไฟเหมือนกับพุ่มไม้ที่ไฟลุกฉนั้น

เท่าที่ปรากฏบ่อย ๆ คริสตจักรไม่เป็นตัวของตัวเองอย่างจริงจัง มักจะเรียกร้องเอาอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ โดยให้ผู้อื่นเสียหาย สมัยเก่าครั้งหนึ่งในทวีปยุโรปพวกศาสนาจารย์ไม่ต้องเสียภาษีอากร เหมือนกับพลเมืองธรรมดา และไม่ต้องถูกเรียกตัวมาพิจารณาคดีในศาลยุติธรรมปกติของประเทศนั้น ๆ และเมื่อไม่มีอิทธิฤทธิ์เช่นนี้แล้วก็ยากนักที่จะสละเสียได้ และยากนักที่จะเห็นความไม่ดีของการมีอิทธิฤทธิ์เหล่านี้

2. หน้าที่ประการที่สองที่คริสตจักรจะต้องทำแก่โลกก็คือ การประกาศพระกิตติคุณคริสตจักรตั้งขึ้นก็เพื่องานนี้ เพื่อจะได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ให้แก่ชาวโลกทั่วไป

นิสัยสันดานของมนุษย์เปลี่ยนแปลงได้ไหม? ปัญหานี้ถามกันบ่อย ๆ แต่ก็ตอบให้แน่นอนไม่ได้ เราเพียงแต่พูดได้ว่า ส่วนมากเป็นเหมือนกับที่เคยเป็นมาแล้ว เรามีหนังสือหลายเล่มที่เขียนไว้เมื่อสามพันปีล่วงมาแล้ว เมื่อพิจารณาที่อ่านไปแล้ว ชายและหญิงสมัยก่อนก็ดูเหมือนกับพวกเราเป็นส่วนมาก อาจเป็นไปได้ว่าถ้าโลกเรานี้มีอายุต่อไปอีกสักหนึ่งล้านปีและมนุษย์ชาติยังคงมีชีวิตอยู่ในโลกนี้สืบไป สิ่งต่าง ๆ คงจะค่อยดีขึ้นช้า ๆ หรืออาจชั่วร้ายลงช้า ๆ ก็ได้ แต่เราไม่รู้ได้อย่างจริงจัง แต่ในฐานะคริสเตียนเราเชื่อว่านิสัยสันดานมนุษย์ อาจเปลี่ยนแปลงได้ トラบิตที่มนุษย์มีความสัมพันธ์อันผิดพลาดกับพระเจ้า เขาก็จะเป็นเหมือนกับที่เคยเป็นมาแล้วในประวัติศาสตร์ มนุษย์ก็คงจะเบียดเบียนกันต่อไป มนุษย์จำเป็นจะต้องเปลี่ยนที่จิตใจของเราทุกคน และสิ่งนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ เว้นแต่จะคืนเข้าสู่ความสัมพันธ์อันแท้จริงกับพระเจ้า

นี่เป็นทรศนะในแง่ร้ายไม่ใช่หรือ? ไม่ใช่แง่ร้ายหรือแง่ดีแต่ประการใด แต่เป็นการมองดูข้อเท็จจริงที่เห็นได้ชัด ๆ คริสเตียนเชื่อในความเจริญก้าวหน้า แต่เชื่อในความก้าวหน้าชนิดเดียวซึ่งจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อได้ประกาศพระกิตติคุณไปทั่วทุกมุมโลก และชายหญิงของทุกชาติได้ถูกนำเข้ามาร่วมสังคมใหม่ของมนุษยชาติ ซึ่งเราได้กล่าวมาแล้วในบทก่อน

ในสมัยเริ่มแรกของพวกคริสเตียนถือว่างานนี้เป็นหน้าที่ของตน และพยายามทำการประกาศพระกิตติคุณอย่างเต็มความสามารถ นับแต่นั้นมาคริสเตียนส่วนมากก็ลืมงานนี้เสีย มีหลายคน ถ้าถามว่า คริสตจักรตั้งขึ้นเพื่ออะไร? ก็ตอบไม่ถูก การที่มีคริสตจักรขึ้นก็เพื่อ “จะได้สำแดงพระบารมีคุณของพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าในความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 เปโตร 2:9)

3. เมื่อความทุกข์และภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่มนุษยไม่ว่าส่วนใดของโลก คริสเตียนควรเป็นพวกแรกที่เข้าไปช่วยและอำนวยความสะดวก

ในเรื่องนี้เกียรติประวัติของคริสเตียนดีขึ้น และข้อนี้เราอาจชี้ตัวอย่างสำคัญ ๆ ซึ่งคริสเตียนได้ทำการปรนนิบัติผู้อื่นที่ตกทุกข์ได้ยาก ในระหว่างเกิดเหตุร้ายภัยในปี 1947 เมื่อคนจำนวนหลายแสนคนได้ถูกฆ่าตายในการวิวาทกันในประเทศอินเดีย คริสเตียนก็อยู่ในจำพวกแรกที่ไปทำการปรนนิบัติ และเนื่องจากว่าทั้งพวกฮินดูและมอสลิมได้วางใจ พวกคริสเตียน ๆ จึงสามารถอำนวยความสะดวกซึ่งคนอื่น ๆ ไม่สามารถทำได้ ในเรื่องปัญหาเรื้อรังของพวกคนลี้ภัยนับแต่สงคราม ก็เช่นเดียวกัน คริสเตียนก็ได้ทำการบริการตลอดมาซึ่งมีความอดทน และใจกว้างเท่าเทียมกับที่ได้เคยปรากฏมาแล้วในประวัติศาสตร์ของโลก

เท่าที่กล่าวมาแล้ว อาจถือได้ว่า เป็นอาชีพของพวกคริสเตียนก็ว่าได้ เราจะต้องพิจารณาไปถึงการบริการชนิดที่คริสเตียนธรรมดาสามัญที่อยู่ในโลก จะต้องช่วยเหลือสังคมฝ่ายโลกที่เขาเป็นส่วนอยู่ด้วย

ขอให้เรากล่าวซ้ำอีกว่า ตามทรศนะของคริสเตียนสมาคมเหล่านี้ไม่ใช่จะชั่วร้ายทั้งหมด พระคัมภีร์ใหม่ถือว่าผู้ปกครองประเทศไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามเป็นผู้รับใช้พระเจ้าอีกด้วย (โรม 13:1,4) พระเจ้าทรงเป็นผู้มีระเบียบวินัย (1 โครินธ์ 14:33) ความเป็นระเบียบทุกชนิดย่อมดีกว่าไม่มีระเบียบเลย ผู้ปกครองประเทศรายใดที่เอาใจใส่ในความยุติธรรมของประชาชน ก็ถือว่าได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัยพระเจ้า รัฐถือว่าเป็นน้ำพระทัยส่วนหนึ่งของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ ที่รัฐตั้งตัวเองเป็นพระเจ้าและปฏิเสธไม่ยอมให้มีความจงรักภักดีใด ๆ ที่สูงกว่า ความจงรักภักดีต่อรัฐเรื่องเช่นนี้ได้มีขึ้นแล้วในประเทศเยอรมัน สมัยฮิตเลอร์พวกคริสเตียนถือว่าวิธีดำเนินที่ถูกต้องก็คือต่อต้านรัฐ ผลที่ได้รับก็คือคริสเตียนหลายคนได้ถูกขังและถูกฆ่าตาย

เว้นไว้แต่ในกรณีที่น่าเชื่อถือจริงๆ ๑ คริสเตียนจึงควรเต็มใจที่จะรับใช้รัฐ เนื่องจากคริสเตียนได้เรียนรู้มาแล้วในคริสตจักร ถึงการดำเนินชีวิตอันแท้จริง ในสังคมสามัคคีธรรม เขาควรจะเข้าใจมาได้ดีกว่ารัฐและนักการเมืองถึงหลักเกณฑ์อันแท้จริงของการกระทำทางการเมือง

1. คริสตจักรคือสหประชาชาติอันแท้จริง คริสตจักรเป็นองค์กรกว้างขวางทั่วโลก ซึ่งปฏิเสธไม่ยอมรับรู้ว่าเชื้อชาติใดหรือกลุ่มใดพิเศษกว่าเชื้อชาติหรือกลุ่มอื่น ๆ

2. คริสตจักรเข้าใจหลักเกณฑ์อันแท้จริงของความเสมอภาคของมนุษย์ มนุษย์เราเสมอเท่ากัน เพราะว่าพระเจ้าทรงเอาใจใส่มนุษย์เท่ากัน

3. คริสตจักรเชื่อว่ามนุษย์ทั้งหมดควรแบ่งส่วนกันรับผิดชอบ ในชีวิตของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ในคริสตจักรพระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่ทุกคน มิใช่แต่พวกศาสนาจารย์เท่านั้น พระสุรเสียงของพระเจ้าอาจตรัสแก่ผู้เล็กน้อยที่สุดของสมาชิกก็ได้ และทุกคนควรแบ่งส่วนกันรับผิดชอบ ในสวัสดิการของคริสตจักร ไม่มีวิธีอื่นใดดีที่มนุษย์จะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่รับผิดชอบได้ คริสตจักรอาจดำรงอยู่ภายใต้รัฐบาลแบบใด ๆ ก็ได้ แต่พวกคริสเตียนที่เชื่อในความสัตย์จริง ของสิ่งประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็มักจะคิดว่าประชาธิปไตยเท่านั้นใกล้เคียงกับอุดมการณ์ของคริสเตียนยิ่งกว่าการปกครองแบบอื่น ๆ คริสตจักรได้ฝึกหัดคนให้เติบโตและรับผิดชอบยิ่งกว่าองค์กรใด ๆ

4. เป็นหน้าที่ของคริสตจักรที่จะแนะนำผู้มีอำนาจมากให้ทราบว่าเขาเป็นผู้มีโอกาสดีที่จะปรนนิบัติผู้อื่น อำนาจนั้นถ้าเรามาใช้ตรง ๆ จะเป็นอันตรายเสมอ แต่ถ้านำมาใช้เพื่อเป็นโอกาสที่จะบริการคนอื่น ๆ ก็จะไม่เป็นอันตรายอย่างใด

5. คริสตจักรได้เรียนรู้มาอย่างช้า ๆ และทำผิดพลาดมามากต่อมากแล้ว ว่าสวัสดิการของสังคมจะมั่นคงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อ ทุกคนมีเสรีภาพที่จะใช้ความคิดและแสดงแนวความคิดของตนออกมา

6. คริสตจักรได้เรียนรู้มาแล้วว่า เมื่อสมาชิกคนหนึ่งได้รับทุกข์ คนอื่น ๆ ก็พลอยเป็นทุกข์ไปด้วย(1 โครินธ์ 12:26) สิ่งใดที่ทำอันตรายแก่คริสเตียนคนหนึ่งคริสเตียนทั้งหมดก็พลอยเจ็บเข้าไปด้วยวิธีเดียวกันนี้ เป็นความจริงไม่ว่าสังคมใด ถ้าคนชั้นหนึ่งถูกกดขี่ ถูกตัดสิทธิได้รับการกระทำแล้วร้ายยิ่งกว่าส่วนอื่น ๆ ของสังคม สังคมทั้งหมดก็พลอยเดือดร้อนไปด้วย และมีใช่แต่ส่วนที่ได้รับการกดขี่เท่านั้น

ถ้าพวกคริสเตียนเข้าใจถึงหลักการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคมแล้ว ก็มีเหตุผลบางประการที่เขาควรจะพร้อมในการเป็นผู้นำลงมือทำก่อนเสมอ (ประวัติศาสตร์แสดงว่าพวกคริสเตียนไม่เข้าใจหรือนำหลักการเหล่านี้มาใช้)

1. เช่นว่าเขาควรจะรับรองว่า มนุษย์ทุกคนไม่ว่าชายและหญิงมีสิทธิเท่ากันในสังคม ในประเทศที่อนุญาตให้มีการหย่าร้าง เป็นการยากแก่ภรรยาที่จะหย่าร้างสามิผู้ไร้อัจจะยิ่งกว่าที่สามิจะหย่าร้าง

ภรรยาที่ไร้สัจจะ คริสเตียนควรจะเห็นว่า ไม่ให้มีการหย่าร้างได้เลยนั่นแหละจะดีกว่าแต่ถ้าไม่มีการเสมอภาคดังกล่าว ระหว่างสามีและภรรยาเป็นการไม่ชอบอย่างยิ่ง

2. คริสเตียนควรยืนหยัดต่อหลักที่ให้ทุกคนมีความเสมอภาคกัน ในโอกาสที่จะได้รับการศึกษา ทั้งนี้ได้หมายความว่า เด็กทั้งหลายจะต้องได้รับการศึกษาอย่างเดียวกันแต่หมายความว่า โอกาสสำหรับการศึกษาไม่ใช่เปิดกว้างขวางสำหรับพวกหนึ่ง และคับแคบสำหรับอีกพวกหนึ่ง

3. คริสเตียนควรมีความห่วงใยที่จะคุ้มครองป้องกันเยาวชน ตามแบบอย่างพระเยซูคริสต์ คริสเตียนทุกคนไม่คำนึงว่า ความเห็นส่วนตัวจะเป็นเช่นไร เกี่ยวกับการดื่มสุรา ควรสนับสนุนกฎหมายที่ถือว่าการขายหรือให้เครื่องดื่มแก่เด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปี เป็นความผิดเสมอ

สำหรับเรื่องอื่น ๆ หน้าที่ของคริสเตียนไม่มีใครจะชัดเจน คริสเตียนจะต้องส่งเสริมให้มีสันติภาพท่ามกลางมนุษย์แต่มีได้หมายความว่า เขาจะต้องเห็นชอบกับการโฆษณาชวนเชื่อเกี่ยวกับเรื่องสันติภาพ เขาอาจเห็นพ้องกันในความสำคัญที่จะแสวงหาและแก้ไขสาเหตุสงคราม แต่ไม่ใช่ของง่ายที่จะรู้ว่าอะไรเป็นเหตุและจะทำประการใดดี แม้ข้อนี้พวกคริสเตียนก็ไม่เห็นพ้องกัน

แต่มีปัญหาสำคัญเกิดขึ้น คือถ้าคริสเตียนมีแนวความคิดเกี่ยวกับพระทัยพระเจ้าสำหรับมนุษย์และเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตอันชอบของมนุษย์ในสังคมแล้ว เขาจะต้องทำประการใดต่อไปเล่า? ในข้อนี้เราจะแนะนำเล็กน้อยเพราะว่าสถานการณ์ในประเทศที่คริสเตียนอยู่ย่อมแตกต่างกัน จึงไม่อาจวางแนวให้ถูกต้องแท้จริงได้ทั้งหมด ทุกคนจะต้องเรียนรู้ตามโอกาสที่เหตุการณ์ในประเทศของตนอำนวยให้

จุดมุ่งหมายประการแรกก็คือ ให้การศึกษาเกี่ยวกับการวินิจฉัยผิด และชอบแก่มหาชนทั่วไป เราไม่หวังที่จะให้คนศาสนาอื่นกระทำประหนึ่งว่าเขาเป็นคริสเตียนและเราอาจไม่หวังจะให้เขาเชื่อในเรื่องนิสัยสันดานของมนุษย์เช่นเดียวกับเรา แต่เราหวังว่าจะช่วยให้เขาสามารถเห็นได้ดีกว่าปัจจุบันว่า อะไรผิดและอะไรถูก แม้เขาจะไม่เข้าใจเหตุผลอันลึกซึ้งที่ความเชื่อของพวกเขายึดเป็นรากฐานก็ตาม คริสเตียนควรใช้วิธีการที่มีอยู่ทุกวิธี เพื่อเผยแพร่แนวความคิดอันชอบธรรมและต่อสู้กับแนวความคิดที่อธรรม ถ้าเขามีโอกาสที่จะใช้หนังสือพิมพ์มหาชน ก็จึงเป็นผู้ส่งความเห็น หรือเป็นนักหนังสือพิมพ์ทางวิทยุกระจายเสียง หรือใช้วิธีสื่อข่าวอื่น ๆ จงรีบใช้ประโยชน์ในสิ่งเหล่านี้ เพื่อทำการอบรมจิตใจของประชาชนทันที ในที่นี้เราไม่พูดถึงการประกาศพระกิตติคุณโดยตรง เพราะทำแบบนี้ไม่ได้ในหลายประเทศแต่เราพูดถึงการกระทำอย่างดีเป็นงานที่มีความสำคัญ

เราจะต้องไม่ลืมว่า คนนับถือศาสนาอื่น ๆ อาจทำงานที่ดี และเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้าก็ได้ตลอดมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ พลเมืองประมาณหนึ่งในหกของประเทศอินเดียถูกเหยียดหยามว่าเป็นคน จันทาลและเคนสังคม แต่บัดนี้รัฐบาลอินเดียได้ออกกฎหมายยกเลิกคนจันทาลแล้ว นี้มีได้หมายความว่าแก้ปัญหาได้ทั้งหมด หรือกำจัดความชั่วร้ายเก่า ๆ ให้หมดไป แต่เป็นเรื่องสำคัญที่เอาความ

ยุติธรรมแก่แก่มาประนามกันต่อหน้าสาธารณะชน การคล้อยสำหรับการกระทำที่ดีและชอบธรรมนี้มาจากไหน? มันมาจากคำสอนของมหาตมะคานธี เพราะคานธีได้เรียนรู้มาจากพระคัมภีร์ใหม่ และจากมิตรสหายคริสเตียน

ถ้าคริสเตียนจะช่วยอบรมใจวิจักษณ์คิดและชอบของประชาชน เขาจะต้องตื่นตัวอยู่เสมอว่าอะไรเกิดขึ้นในโลก เขาจะต้องรู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความชั่วร้ายที่เขาปรารถนาจะต่อสู้ เขาจะต้องมีแผนการสำหรับปฏิบัติเพื่อจัดการแก้ไขต่อไปงานนี้จะทำได้ก็ต้องการพิจารณาอย่างรอบคอบเสียก่อน และการพิจารณาอย่างรอบคอบก็เกิดจากความเอาใจใส่อย่างลึกซึ้งจริงๆ ว่าสภาพการณ์ควรจะดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่

คริสเตียนต้องไม่โอ้อ้อที่จะรับผิดชอบในกิจการของสังคม และประเทศชาติ ถ้าโอกาสเช่นนี้มีขึ้นในบางประเทศเป็นการยากที่จะทำได้ แต่ในปัจจุบันเหตุการณ์ได้ทวีขึ้นในทางที่ว้า คริสเตียนและคนศาสนาอื่น ๆ จะได้เข้าเป็นสมาชิกในคณะกรรมการต่าง ๆ หรือแม้ในสภาการเมืองของรัฐมากขึ้น ในสมัยก่อน ๆ คริสเตียนโอ้อ้อที่จะรับตำแหน่งเหล่านี้ เพราะไม่แน่ใจว่างานที่ทำไปเช่นนี้ จะนับว่าเป็นงานรับใช้พระเจ้าหรือไม่ ก็ไม่ทราบได้ แน่แน่นอนไม่ใช่คริสเตียนทุกคนที่จะเหมาะสมสำหรับทำงานดังกล่าว จะมีเวลาว่างมาทำได้ แต่ความมุ่งหมายของเรามีว่าควรจะมีคริสเตียนเข้าร่วมอยู่ในทุกส่วนของสังคม เพื่อเป็นพยานให้แก่หลักฐานแห่งพระเจ้าในสังคมอื่น ๆ เพื่อแสดงถึงความมุ่งหมายของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ และเพื่อให้เกิดสังคมที่มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

คริสเตียนคนใดที่จะไปรับใช้ตามวิธีดังกล่าว จะต้องเรียนรู้วิธีทำงานร่วมกับศาสนาอื่น ๆ ผู้ซึ่งจะมีส่วนในแนวความคิดและอุดมการณ์ของคริสเตียนบ้าง ในบางประเทศ พวกคริสเตียน จัดตั้งเป็นพรรคการเมืองของตนขึ้น โดยปกติแล้ววิธีนี้ไม่สู้ดีเพราะในหลายเรื่องเราจะมึนโยบายที่เรียกว่าเป็นคริสเตียนอย่างจริง ๆ ไม่ได้ เป็นการคิดว่าที่พวกคริสเตียนจะร่วมมือกับพวกอื่น ๆ ถ้าสามารถทำได้ โดยรู้ว่าในบางเรื่องเขาจะไม่เห็นด้วยกับพวกเหล่านั้นก็ได้ เขาอาจทำเช่นนี้ได้ถ้าเขายอมรับว่า แม้คนศาสนาอื่น ๆ ก็อาจมีแนวความคิดและความมุ่งหมายที่ดีได้ และพวกคริสเตียนอาจช่วยพวกเหล่านั้นตามธรรมชาติของความรู้แบบพระคริสต์ เพื่อจะให้เข้าใจความมุ่งหมายดีของพวกเหล่านั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้นแต่ในฐานะเป็นคริสเตียน เขาจะต้องมีสิทธิที่จะสอบถาม, วิพากษ์วิจารณ์ และไม่เห็นพ้องด้วยได้ เพราะคริสเตียนเป็นคนมีมาตรฐานในใจสำหรับใช้วิจักษณ์ทุกสิ่ง และเพื่อนร่วมงานอาจไม่รู้มาตรฐานนั้น หรือไม่เต็มใจที่จะยอมตามมาตรฐานนั้น ๆ ก็ได้

การที่คริสเตียนไปทำงานในโลกแบบนี้ มีอันตรายมากไม่ใช่หรือ? เราจะต้องสูญเสียลักษณะของคริสเตียนไปไม่ใช่หรือ? ในการไปทำงานร่วมกับชาวโลก เขาจะต้องรับเอามาตรฐานของชาวโลกยอมทำตาม, เลิกรู้สึกถึงความผิดและความถูกมีลักษณะแตกต่างกันไม่ใช่หรือ?

ในที่สุดอาจจะต้องเสี่ยงกับการสูญเสียความรอดของตนเอง แต่นั่นไม่ใช่จุดหมาย ปัญหาที่มีอยู่ว่า คริสเตียนมีความรักมนุษย์ทั้งหลายเหมือนอย่างกับพระเจ้ารักหรือเปล่า วิธีที่พระเจ้าแสดงความรักต่อมนุษย์โลกก็คือ การเสด็จเข้ามาในโลกเหมือนกับเราทั้งหลาย ไม่ต้องการจะมีสิทธิพิเศษหรือการคุ้มครองอะไร โดยวิธีนี้พระองค์ก็ได้แสดงวิธีดำเนินชีวิตของมนุษย์ให้พวกเราทราบไว้ โดยทางพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่เราเห็นว่า การเป็นมนุษย์มีความหมายเช่นไร เนื่องจากพระองค์ทรงรักโลก พระองค์เต็มใจที่จะยอมเสี่ยงทุกอย่างยอมถูกทดลอง, ทนทุกข์ทรมานและในที่สุดได้ยอมพลีชีวิตให้แก่โลก พวกคริสเตียนควรจะทำน้อยกว่าพระอาจารย์หรือ? ถ้าเขาเตรียมพร้อมที่จะติดตามพระองค์เข้าไปในโลกที่พระองค์ยอมพลีชีวิตให้ ก็จะพบว่าเขาจะต้องมีส่วนร่วมรับทุกข์ทรมานด้วย โลกไม่ต้องการหรือต้อนรับสิ่งดีเสมอไป แต่จะมีวิธีอื่น ๆ ที่จะเอาชนะโลกเพื่อถวายแก่พระองค์ไหมเล่า?

ชีวิตเช่นนี้เป็นชีวิตอันตราย แต่เรากำลังพูดถึงผู้ที่เต็มใจจะเข้าไปสู่โลกในฐานะคริสเตียนนั้น หมายความว่าเรามีเครื่องป้องกันอยู่สองประการ ประการแรกเขาจะต้องจับตามดูพระอาจารย์อยู่เสมอ เพื่อเขาจะได้มีมาตรฐานสำหรับยึดถือ และรู้ว่าเขากำลังพยายามทำอะไร ประการที่สองเขาไม่ใช่อยู่โดดเดี่ยว คริสตจักรมีอยู่จริงและเป็นคริสตจักรที่มีชีวิต คริสตจักรเป็นเหมือนบ้านที่เราออกไปสู่โลกอันคล้ายกับดินแดนต่างประเทศ และเรากลับไปสู่คริสตจักรบ่อย ๆ เพื่อไปรับฤทธิ์เดชจากพวกพี่น้องคริสเตียน และได้รับกำลังใหม่ โดยติดต่อกับบ่อเกิดแห่งชีวิตแท้ในองค์พระเยซูคริสต์

บทที่ 6 หลักชัยของมนุษย์

มีสิ่งหนึ่งที่เรารู้สึกว่ามั่นใจว่าจะเป็นแน่นอน นั่นก็คือวันหนึ่งชีวิตในโลกนี้จะต้องสิ้นสุดลง เราไม่รู้ว่ามันจะสิ้นสุดลงไปได้อย่างไร อาจเป็นว่าดาวนพเคราะห์บางดวงลอยมาใกล้โลกเรา และดึงดูดโลกเราออกจากวงโคจร ตามปกตินั้นหมายความว่า มนุษย์เราทั้งปวงอาจถูกดูดไปหมดชั่วพริบตา หรืออาจเป็นว่าโลกเรานี้จะค่อย ๆ เย็นลง จนกระทั่งถึงมีชีวิตไม่สามารถดำรงอยู่ได้ แต่ไม่ว่าจะเกิดขึ้นโดยวิธีใดประวัติศาสตร์ของมนุษย์ในโลกนี้ก็จะต้องยุติลง ถือเป็นอันจบเรื่องราวของมนุษย์ทั้งหมด

นั่นหมายความว่า ทุกสิ่งสิ้นสุดลงจริง ๆ หรือ? มนุษย์จะต้องสูญสิ้นไปเหมือนดอกไม้ป่าหรือไม่มีอะไรเหลืออยู่บ้างหรือ?

พวกคอมมิวนิสต์จะพูดกับเราว่า ปัญหาเช่นนี้ไม่ควรจะเอามาตั้งถามกันเลย ควรจะตั้งหน้าตั้งตาทำโลกนี้ให้เป็นสถานที่ดีขึ้นกว่านี้ และควรจะลืมปัญหาอันไร้สาระเช่นนี้เสีย แต่พวกคอมมิวนิสต์เองก็พูดถึงอนาคตอยู่เสมอ เป็นอนาคตที่เขาอมเสียดสละทุกสิ่ง หรือทำสิ่งชั่วร้ายทุกอย่างเพื่อให้ได้อนาคตนั้น ๆ แม้จะต้องฆ่าฟันคนอื่น ๆ ในปัจจุบันก็ยอมทำ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะถามว่า อนาคตเช่นนั้นจะขยายไปแค่ไหนหรือ? อนาคตนั้นจะขยายไปจนกระทั่งได้ฆ่าคนสุดท้ายในโลกนี้และไม่มีคนให้ฆ่าอีกต่อไปแล้วหรือ?

ตามความจริงแล้ว มนุษย์ได้ตั้งปัญหาว่า ความตายเป็นอันสิ้นสุด หรือว่ายังมีชีวิตต่อไปในโลกหน้าอีก ถามกันมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์แล้ว “ถ้ามนุษย์ตายแล้วเขาจะเป็นขึ้นมาอีกหรือเปล่า?” (โยบ 14:14) นี่เป็นปัญหาถามกันอย่างหมดหวัง มีปรากฏอยู่ในหนังสือโยบแต่ดึกดำบรรพ์ เรามีสิทธิ์ที่จะถามปัญหานี้ แต่จะได้รับการคำตอบจากใคร?

นักปราชญ์ได้ถกกันถึงปัญหาข้อนี้มาหลายศตวรรษแล้ว โดยอาศัยความรู้ที่มนุษย์มีอยู่

หนังสือสำคัญที่สุดเล่มหนึ่งของโลกชื่อ “ฟีโด” แต่งโดย เพลโต พวกชาวเอเธนส์ได้ลงโทษ โสเครติสให้ตาย เพลโตได้เล่าว่า ได้สนทนากับมิตรสหายของโสเครติสก่อนตายเป็นเวลานาน เขาพยายามแสดงให้เห็นว่า เหตุที่ทำให้ร่างกายตายและเปื่อยเน่าไปไม่มีผลกระทบกระเทือนจิตวิญญาณเลย เพราะฉะนั้นเราจึงหวังและเชื่อได้ว่าวิญญาณยังคงอยู่ต่อไปหลังการตาย ในตอนท้ายของหนังสือเล่มนี้ได้กล่าวไว้ว่าอย่างน่าฟังมากบรรยายโดยละเอียด บุคคลที่มีความชอบธรรมและสำคัญผู้นี้ ต้อนรับความตายด้วยความสงบและด้วยอาการชื่นบาน แม้ในสมัยต่อ ๆ มา พวกนักปราชญ์อื่น ๆ ก็ไม่มีอะไรเพิ่มเติมมาก ในข้อความที่เพลโตได้บรรยายไว้แล้ว

หลังจากปรัชญาของชาวอินเดีย แสดงคำตอบแตกต่างออกไป อาตมาเป็นอะไรและเป็นใครกัน? อาตมาอันแท้จริงซึ่งอยู่ในส่วนลึกซึ่งที่สุดในใจของข้าพเจ้า เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับอาตมาใหญ่

คือวิญญาณของโลกพิภพ อาตมานี้ได้ท่องเที่ยวเวียนเกิดอันนับไม่ถ้วนในโลก แต่ในที่สุดมันก็จะกลับไปสู่องค์สัจจะธรรมอันไม่รู้จักเปลี่ยนแปลง และจะถูกกลืนเข้าไปเหมือนหยดน้ำในมหาสมุทรใหญ่ ส่วนตัวเองในร่างกายที่ข้าพเจ้ามีอยู่เป็นส่วนตัวนี้จะสูญหายไปโดยสิ้นเชิง หลักนี้ถือว่าวิญญาณของมนุษย์แยกออกจากร่างกายโดยสิ้นเชิง

มีน้อยคนในสมัยโบราณที่คิดว่าเมื่อคนเราตายแล้วจะต้องสูญไปหมด เขาคิดว่ามีบางสิ่งดำรงอยู่ต่อไปในโลกหน้า แต่สิ่งที่มีอยู่ต่อไปในโลกหน้านั้น เป็นชีวิตจาง ๆ ไม่มีประโยชน์ และเป็นทุกข์ทรมานซึ่งไม่อาจเรียกว่าเป็นชีวิตชีวิตที่อยู่ในโลกนี้เป็นชีวิตแท้ ส่วนชีวิตในโลกหน้านั้นเป็นชีวิตที่ไม่มี ความโสมนัสยินดี และเต็มบริบูรณ์

คนจำนวนนับไม่ถ้วน อ่านและชอบเรื่องนิยายออดิสเซย์ ซึ่งกล่าวถึงการเดินทางท่องเที่ยวของ ออดิสเซย์อุส ส่วนที่สี่ของเรื่องนี้มีว่า ออดิสเซย์อุสลงไปในเมืองนรก เขาได้พบกับวิญญาณของผู้ที่ตายไปแล้ว ส่วนแต่เป็นเจตภูต, ปีศาจ ไม่มีชีวิตและกำลัง ต่อเมื่อได้กินเลือดของสัตว์ที่ถวายบูชาเขาไปแล้ว จึงมีกำลังที่จะพูดกับ ออดิสเซย์อุสได้แต่การปรากฏอยู่ของพวกนี้ไม่มีความโสมนัสยินดีเลย ดังที่อะทิล ลิสได้อธิบายไว้

รู้สึกวุ่นวายแปลกประหลาดที่แนวความคิดอันเกือบเหมือนนี้ได้มีอยู่ตลอดพระคัมภีร์เดิม พวกอิสราเอลรู้จักพระเจ้าดี แต่ความรู้ของเขาไม่ไปไกลถึงกับจะมีความหวังว่ามนุษย์จะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้า ภายหลังการตาย ในข้อความที่เรากล่าวมาข้างต้นแล้ว โยบปฏิเสธว่าไม่อาจเป็นไปได้ “ดูบึงที่น้ำเหือดแห้งไปเสียแล้ว และดูห้วยที่น้ำไหล จนแห้งไปหมด ก็เช่นกับมนุษย์เมื่ออนลงและไม่ลุกขึ้นอีก แม้ท้องฟ้าจะสูญสิ้นไป เขาจะไม่ตื่นขึ้นหรือจะไม่ถูกปลุกให้ตื่นจากหลับ” (โยบ 14:11-12) สิ่งที่น่าเศร้าใจที่สุดก็คือว่าตามแนวความคิดของพวกฮีบรู คนที่ตายไปแล้วถูกตัดขาดออกจากพระเจ้า มีข้อความในพระคัมภีร์หลายตอนที่สนับสนุนทรรศนะนี้ เช่น “คนตายแล้วย่อมไม่ถวายความสรรเสริญแก่พระเจ้า” (สดุดี 115:17) หรือจากบทเพลงของกษัตริย์อิสคิยา “เมืองฝึจะขอบพระคุณพระองค์ไม่ได้และความตายก็สรรเสริญพระองค์ไม่ได้ และพวกเหล่านั้นที่ลงไปยังหลุมฝึจะหวังความรักของพระองค์ไม่ได้” (อิสยาห์ 38:18) เราจะมีทัศนคติสนทนากับพระเจ้าเพียงในชีวิตนี้เท่านั้น แต่ชีวิตของแต่ละคนต้องสูญไปแม้บุคคลนั้นจะเชื่อในพระเจาก็ตาม

ต่อในตอนปลายของพระคัมภีร์เดิม ความหวังนี้จึงได้เกิดขึ้น ข้อความที่ชัดเจนมีอยู่ในบทสุดท้ายของหนังสือดาเนียล “หลายคนที่นอนหลับจมอยู่ในดิน จะตื่นขึ้นจากหลับ บ้างก็ตื่นขึ้นเข้าสู่ถาวรชีวิต บ้างก็เข้าสู่การอับอายและขายหน้า ชั่วกับชั่วกลับ” (ดาเนียล 12:2) ความหวังนี้ค่อย ๆ เจริญขึ้นในระยะเวลา ระหว่างพระคัมภีร์เก่าและพระคัมภีร์ใหม่ บางทีภายใต้อิทธิพลของเปอร์เซียก็ได้แต่ก็

เป็นไปในรูปของความเชื่อที่ว่า คนยูดาห์ที่เคร่งครัดในพระศาสนาตายไปแล้วจะกลับมีชีวิตคืนสู่โลกนี้ อีก ในแผ่นดินที่พระเจ้าจะตั้งขึ้น

เหตุเช่นนี้หลายคนได้ดำเนินชีวิตโดยปราศจากความหวัง แต่ปัญหาสำคัญนี้มีคำตอบแต่เพียงว่า “เรายังไม่รู้แน่” คนส่วนมากในปัจจุบันก็ยุติเพียงแค่นี้ ได้มีการลงคะแนนกันโดยทั่วไป แม้แต่ในประเทศคริสเตียนก็แสดงว่าคนส่วนใหญ่ไม่เชื่อว่าจะมีชีวิตหลังจากการตายได้ อีกส่วนหนึ่งเชื่อว่าอาจเป็นไปได้ ส่วนพวกน้อยที่สุดมีสุดความหวังอย่างแจ่มชัดและเชื่อมั่น

ความหวังอย่างแจ่มชัดและเชื่อมั่นนี้เข้ามาในโลกโดยพระเยซูคริสต์

ขอให้เรากลับไปพิจารณาคุณค่าสอนของพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้บอกสิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้ไว้ ด้วยข้อความชัดเจน “เพราะว่าพระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนที่ยาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่า จำเพาะพระเจ้าคนทุกคนยังเป็นอยู่” (ลูกา 20:38)

ถือว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าของอับราฮัม, อิสอัค, และยาโคบ พระคำของพระเจ้าได้ประทานไว้แก่คนเหล่านี้ พระองค์ได้ทำให้เขามีความสัมพันธ์กับพระองค์ ความสัมพันธ์นั้นจะสิ้นสุดลง เพราะการตายของบุคคลหรือ? พระเยซูตรัสว่าไม่เป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ตลอดไป และผู้ที่วางใจในพระองค์ดำเนินชีวิตอยู่ในชีวิตของพระเจ้า อับราฮัม, อิสอัค, และยาโคบ ไม่ใช่คนที่มีชีวิตอยู่ในสมัยโบราณ ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าและตายไปแล้วเท่านั้น เขายังมีชีวิตอยู่ และพระเจ้าก็ยังเป็นพระเจ้าของเขา

เป็นการสำคัญที่สุดที่จะสังเกตว่า พระเยซูได้เปลี่ยนรูปคำถวายนี้อย่างใหม่ โยบเคยถามว่า “มนุษย์จะมีชีวิตอีกไหม?” เรามักจะตอบว่าไม่มี พระเยซูได้เปลี่ยนรูปเสียใหม่ว่ามนุษย์ที่วางใจในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่จะตายจริง ๆ หรือ? คำตอบก็ต้องเป็นไปในทางปฏิเสธ ไม่มีปัญหาที่ว่ามนุษย์เป็นอมตะตามธรรมชาติหรือมีวิญญาณที่ความตายทำอะไรไม่ได้ แต่เป็นปัญหาเรื่องความสัมพันธ์กับพระเจ้า พระเจ้าจะประทานสิ่งที่มนุษย์ไม่มีตามธรรมชาติในตัวเองหรือเปล่า? พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดรแก่มนุษย์หรือเปล่า? พระเยซูทรงรับรองในข้อนี้ ชักตัวอย่างหลอดไฟฟ้าที่เข้าพ่วงใช้ในขณะพิมพ์ต้นฉบับของหนังสือนี้เป็นสิ่งไม่มีชีวิตในตัวเอง เย็นชา แต่พอเข้าพ่วงเปิดกระแสไฟกำลังงาน, ความร้อนและความสว่างก็เข้าสู่หลอดและมันก็ส่งแสงสว่างออกไป เรื่อย ๆ ไปตราบไคที่กระแสไฟยังคงเดินอยู่นี้เป็นการเปรียบเทียบง่าย ๆ ของความหมายในพระคัมภีร์ใหม่ เมื่อมีข้อความว่า “แต่ของประทานของพระเจ้าก็คือ ชีวิตนิรันดร ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 6:23)

เรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซูมีความสำคัญกว่าคำพูดของพระองค์ ข้อนี้เป็นการทำให้พวกคริสเตียนมีความโสมนัสยินดี และความหวังในการที่จะเผชิญต่อความตายนับตั้งแต่วันคืนพระชนม์ครั้งแรกจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ “ผู้ใดที่ทรงพระมหากรุณาแก่เรา โปรดให้เราบังเกิดใหม่ ให้มี

ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยทรงบันดาลให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” (1 เปโตร 1:3) พระเยซูได้ตายไปแล้ว ข้อนี้ไม่เป็นปัญหา สาวกบางคนเห็นพระองค์ตายจริง ๆ ความตายได้ทำให้พระองค์ตายจริง ๆ แต่บัดนี้พระเจ้าได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ความตายไม่ใช่สิ่งเด็ดขาด “พระองค์นั้นพระเจ้าทรงบันดาลให้คืนพระชนม์ ได้ทรงปลดปล่อยเครื่องจำจองแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ก็ หามิได้” (กิจการ 2:24)

พวกเขาได้พบสิ่งสำคัญคือว่าเมื่อพระเยซูได้เป็นขึ้น ก็เป็นพระเยซูองค์เดียวกันกับที่พวกเขา ได้รู้จักก่อนตายนั้นเองพระองค์มีฤทธานุภาพใหม่และศักดิ์สิทธิ์ แต่พวกเขาก็สนทนากับพระองค์ได้ เหมือนเช่นเคย ความตายมิได้ทำลายความสัมพันธ์ที่เขามีต่อพระองค์แต่ประการใดเลย ดังนั้นเขาจึง ยืนยันการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์ พระเจ้าได้ทำให้ทุกส่วนของพระเยซูเป็นขึ้นมาจากตาย และมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่แต่เพียงส่วนจิตวิญญาณของพระองค์เท่านั้น “จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็น เราเอง จงกล้าตัวเราเพราะว่า ฝีมือมีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นี้” (ลูกา 24:39) เป็นคนจริง ๆ ได้ตายจริง ๆ คืนพระชนม์จริง ๆ คือทุกส่วนได้เป็นขึ้นจากความตายครบถ้วนบริบูรณ์ พระองค์ได้ ทรงสัญญาไว้ว่า ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ตายแต่จะมีชีวิตเช่นเดียวกับพระองค์

ประสบการณ์แบบนี้ และพระสัญญาข้อนี้ที่ได้เปลี่ยนแนวความคิดเรื่องความตายของพวกเขา การตายไม่ใช่การไปสู่โลกอันพิสดารที่ห่างไกลจากพระเจ้าแต่อย่างใด แต่หมายถึงการไปสู่ชีวิต “คือว่าข้าพเจ้ามีความปรารถนาจะไปอยู่กับพระคริสต์ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก” (ฟิลิปปี 1:23)

ฉะนั้นในบัดนี้เราจึงรู้ว่า เราอยู่ในฐานะอย่างไร อะไรเป็นหลักชัยของมนุษย์ ถ้าเขาเชื่อในพระ คริสต์คืนพระชนม์ ถ้าเขาอยู่ในพระคริสต์ดังที่พระคัมภีร์ใหม่แสดงไว้ ความหวังของเขาในอนาคตก็จะ เต็มไปด้วยความสว่าง ชีวิตและสง่าราศี พระคัมภีร์ใหม่ บอกไว้มากมายเกี่ยวกับความหวังนี้สำหรับคริส เตียน แต่พูดไว้น้อยเกี่ยวกับอนาคตของผู้ที่ไม่เคยได้ยินเรื่องพระคริสต์ และเกี่ยวกับผู้ที่ไม่เชื่อใน พระองค์ เราจึงมีความแน่ใจว่า พระเจ้ามีความมุ่งหมายที่ดีสำหรับมนุษย์ทุกคน ต่อไปนี้เราจะได้ศึกษา ถึงหลักชัยของ “มนุษย์ในพระคริสต์” เท่านั้น และจะไม่ยกปัญหาเรื่องอื่นขึ้นพูด เพราะยากที่จะหา คำตอบและมีหลายประการที่พระคัมภีร์ก็ไม่ระบุถึง “ข้าพเจ้าเชื่อการที่กายคืนชีพ” นี้เป็นถ้อยคำของ หลักข้อเชื่อ และพวกคริสเตียนก็เห็นว่าเข้าใจยาก

ในสมัยโบราณพวกคริสเตียนถือข้อความนี้ ตามตัวอักษร คิดว่าพระเจ้าจะเก็บเอาทุกส่วนใน ร่างกายของเราไปรวมกัน และสร้างเป็นร่างกายใหม่ขึ้นมา เราคิดว่า แนวความคิดเหล่านี้เป็นกวีนิพนธ์ ของคริสเตียนชนิดหนึ่ง และเราไม่จำเป็นต้องถือตามลายลักษณ์อักษรเคร่งครัดนัก แต่ทำไมเราจึงเอาไป เขียนไว้ในหลักข้อเชื่อ และมันมีความหมายอย่างไร?

มันแสดงถึงความจริงบางประการของศาสนาคริสต์นิกาย เราได้กล่าวแต่ต้นแล้วว่า มนุษย์เป็นเอกภาพ เขาไม่ใช่เป็นร่างที่เผอิญลอยมาอาศัยอยู่ และเขาก็ไม่ใช่วิญญาณที่ถูกร่างกายกักขังไว้ ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณมาจากพระเจ้า และเมื่อรวมกันเข้าแล้ว ก็กลายเป็นมนุษย์เมื่อเราไปอยู่ในโลกหน้า ก็เป็นทุกส่วนของเราไปอยู่ คือบุคลิกภาพของเราทั้งหมด คือตัวเราเอง ที่ได้ถูกสร้างขึ้นจากประสบการณ์ทั้งหมด รวมทั้งความจำ ความคิดและความหวัง มันเป็นตัวของตัวเองที่พระเจ้าทรงรัก และทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาอีก ร่างกายเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้ามากที่สุดในโลกนี้ ข้าพเจ้าสำแดงตัวของข้าพเจ้าเอง ออกมาทางร่างกายในโลกนี้ในโลกหน้า ข้าพเจ้าจะมีร่างกายอย่างไร ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถคิดเอาได้ และข้าพเจ้าขอมอบเรื่องนี้ให้พระองค์วินิจฉัย ท่านเปาโลได้บอกเราว่า “เมื่อหว่านลงนั้นก็เป็นกายธรรมดา ครั้นเมื่อเป็นขึ้นมาแล้วก็จะเป็ กายวิญญาณ” (1 โครินธ์ 15:44) ภาษาคำพูดของมนุษย์ก็พูดได้แต่เพียงแค่นี้ เราควรพอใจที่จะรู้ว่า เราไม่มีความรู้ ว่าร่างกายฝ่ายจิตวิญญาณจะมีลักษณะเช่นไร แต่เชื่อว่าคงจะเหมาะสมกับชีวิตของเราอย่างสมบูรณ์ และแสดงตัวเองของเราออกมาได้ในโลกหน้า ซึ่งเรายังคิดไม่ได้ว่า มีลักษณะเช่นไร

เป็นความจริงที่ว่า ความตายเป็นขอบเขตจำกัดที่กั้นเราไว้ เลยเขตนั้นไปเราต้องมีความเชื่อและความหวังแต่ไม่สามารถเห็นได้หรือรู้ได้ว่า “พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นแล้วจะหาตายอีกไม่ ความตายก็หาครอบครองพระองค์ต่อไปไม่” (โรม 6:9) นั่นเป็นโลกที่ไม่มี ความตาย นั่นหมายความว่า เป็นอิสระจากความจำกัดต่าง ๆ ซึ่งเรารู้จักดีในโลกนี้ ฉะนั้นจึงเป็นเหตุผลที่เราไม่สามารถจะนึกคิดเอาเองได้

ในโลกนี้เราคำนึงชีวิตใน 3 มิติ คือ ยาว, กว้าง, สูง และความคิดของเราก็มี 3 มิติเหมือนกัน เราต้องใช้ความคิดที่เกี่ยวกับระยะ, เวลาและวัตถุ, เราไม่อาจคิดในวิธีอื่นได้ เราเคยพยายามคิดว่า ไม่มีสิ่งเหล่านี้ และบางขณะเรามองเห็นไกลออกไปจากสิ่งเหล่านี้ แต่ความจริงแล้วมันก็อยู่ตามที่ของมันตลอดเวลา บัดนี้เรารู้แล้วว่าพระเจ้าเป็นพระวิญญาณ พระองค์ทรงสร้างสิ่งที่เราเรียกว่าวัตถุ แต่วัตถุไม่อาจแสดงองค์พระเจ้าให้เราเห็นได้ พระองค์ทรงสร้างในเวลา และทำงานในเวลา แต่พระองค์อยู่นอกเหนือเวลา พระเจ้าทรงพบกับเราตามระยะทางที่เราอยู่ แต่เราไม่อาจพูดได้ว่า พระเจ้าอยู่ที่นั่นหรืออยู่ที่นี้ กระนั้นก็ตามเมื่อเราพูดถึงคำว่า” สวรรค์” เราก็ตกอยู่ในทำนองเก่าที่ว่าสวรรค์เป็นระยะ, เป็นเวลาและวัตถุ เรารู้ว่าเราจะใช้คำพูดเหล่านี้กล่าวถึงสวรรค์ไม่ได้ แต่จะให้เราทำประการใดดี? มีทางเดียวที่จะแก้ปัญหาลำนี้ก็คือในเชิงปฏิเสฐ และในเชิงที่เราไม่พบอะไรอย่างที่เราเคยรู้

1. ในประการแรก ไม่มี ความบาปในสวรรค์ ไม่ใช่ ว่าความบาปของเราได้ถูกยกหมดแล้ว เป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ เราไม่สามารถทำบาปอีกต่อไป ความปรารถนาของเรามุ่งอยู่ที่พระเจ้าอย่างแนบแน่น และไม่อาจที่จะหันไปจากพระองค์ได้ เรารู้ว่าเรามีความสุขมากที่สุดในโลกนี้ก็คือเมื่อ เราทำตาม

น้ำพระทัยพระเจ้า เรารู้แต่พorang ๆ ว่า คงจะมีความสุขไม่ใช่บ่อย เพราะเราไม่ทำอะไรอย่างอื่นนอกจาก น้ำพระทัยพระเจ้าเท่านั้น

2. ในสวรรค์จะไม่มีความสุขโศกเลย ความสุขส่วนใหญ่ของโลกนี้มาจากความบาป แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมดโลกนี้ไม่ใช่สร้างไว้ให้เป็นที่อยู่อาศัยถาวรของมนุษย์ และพระเจ้าได้ทรงเตือนเราถึงเรื่องที่ว่า มีอันตรายรอบตัวเราและว่าเหตุร้ายอาจบังเกิดขึ้นกับคนที่ไม่มีมลทินความผิดเลยก็ได้ แต่พระเจ้าทรงตรัสถึงโลกหน้าไว้ว่า “และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยด จากตาของเขาทั้งหลาย” (วิวรณ์ 7:17)

3. จะไม่มีการพลัดพรากจากกันในสวรรค์ ชีวิตของเราจะไม่แยกออกจากพระเจ้า เปาโลเขียนเกี่ยวกับความหวังในเรื่องนี้ไว้ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่า แม้ความตายหรือชีวิต...จะไม่อาจกระทำให้เราทั้งหลายขาดความรักของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งหลาย” (โรม 8:38-39) นั่นเป็นความจริงและวิเศษยิ่ง และจะไม่มีการพลัดพรากจากกันอีกเลย ถ้าเราจะรู้จักพระคริสต์ในเวลาตาย จะไม่รู้สึกละอายใจในการตาย นักเทศน์เรื่องนามในสมัยข้าพเจ้าเป็นเด็ก ผู้หนึ่ง เขียนจดหมายก่อนตายถึงสหายและรู้ว่าเขาจะต้องตายแน่ จึงบอกไว้ในจดหมายอย่างชัดเจนว่า “เราจะได้พบกันพรุ่งนี้เช้า” นี่เป็นคำเขียนตอนสุดท้าย ในโลกนี้เราจะต้องจากคนรัก แต่ในสวรรค์เราจะได้อยู่ตลอดไป อันเป็นบ้านถาวรของเราท่านออกัสตินเขียนข้อความไว้อย่างไพเราะว่า “สวรรค์เป็นสถานที่ศัตรูเข้าไม่ถึง และญาติมิตรจะไม่พลัดพรากจากกัน”

เพราะฉะนั้น ในพระคัมภีร์ใหม่จึงเป็นเรื่องราว ที่บังเกิดความโสมนัสยินดีอันไม่รู้จบ พระเจ้าต้องการให้เรามีความสุขในชีวิตนี้ และได้ประทานสิ่งดีหลายอย่างเพื่อให้เราใช้ประโยชน์แต่เรารู้ว่า ความสำราญเหล่านี้ มักจะสูญไปเกือบหมดก่อนจะมาถึง แต่ในแผ่นดินสวรรค์จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้

1. ความโสมนัสยินดีของเราประการแรกก็คือ “เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไรเราจะเห็นพระองค์อย่างนั้น” (1 โยฮัน 3:2) ในโลกนี้เรารู้จักและรักพระองค์น้อยเกินไป แต่แผ่นดินสวรรค์เรามองเห็น จะทำให้เกิดความรัก และความรักจะทวีมากขึ้น โดยไม่สิ้นสุด

2. เราจะพบซึ่งกันและกันในแผ่นดินสวรรค์ มนุษย์มักจะตั้งปัญหาถามว่า “เราจะรู้จักซึ่งกันและกันใหม่ในแผ่นดินสวรรค์?” ปัญหาข้อนี้มีคำตอบอยู่แล้ว ในเมื่อได้พูดถึงการคืนชีพฝ่ายร่างกาย ตัวข้าพเจ้าก็ยังเป็นตัวข้าพเจ้าอยู่ตามเดิม และตัวท่านก็ยังเป็นตัวท่านอยู่ตามเดิม แต่แน่นอนย่อมจะมีการแตกต่างออกไป ความรักของมนุษย์นี้เป็นสิ่งอัศจรรย์มาก แต่ก็ยังมีสิ่งอัศจรรย์ยิ่งกว่านี้ คือ ความรักที่ผูกพันคริสเตียนทั่วโลกเข้าด้วยกัน เป็นความรักที่อยู่เหนือพรมแดนของอายุ, เชื้อชาติและภาษา และทำให้คริสเตียนเป็นอันเดียวกัน แม้กระนั้นความรักนี้ก็ยังไม่บริบูรณ์ คือเราไม่รู้จักซึ่งกันและกันอย่าง

บริบูรณ์ และมีหลายคนรู้ว่าเป็นการยากที่จะแสดงความคิดที่สุดของหัวใจออกมาให้คนอื่นเห็นได้ แต่ในแผ่นดินสวรรค์ เราจะมองเห็นซึ่งกันและกันอย่างชัดเจนเหมือนกับเห็นดวงดาวอย่างที่ทานเปาโล ได้บรรยายไว้ว่า ดาวดวงหนึ่ง แตกต่างกับดวงดาวอื่น ๆ เพราะรัศมี

3. ชีวิตในแผ่นดินสวรรค์ เป็นชีวิตแห่งการปรนนิบัติ ถ้าเป็นชีวิตที่ไม่ต้องทำการอะไรอาจะ ไม่อยากไปสวรรค์ก็ได้ เรายังไม่รู้ว่าจะมีงานอะไรให้เราทำในแผ่นดินสวรรค์ แต่เรารู้ว่าความ โสมนัสยินดีของเราเกิดจากการปรนนิบัติพระองค์ในโลกนี้ การปรนนิบัติของเราไม่สมบูรณ์ เพราะ ความโง่เขลาบาปปัญหา ความไม่อดทนหรือความเห็นแก่ตัว ย่อมทำลายการทำงานของเรานเสีย และงานที่ เราใช้ความพยายามอย่างมากดูเหมือนว่า ไม่สำคัญเลย ส่วนในแผ่นดินสวรรค์งานจะเป็นไปตามส่วน ของกำลังของเรา และเราจะสามารถถวายการปรนนิบัติอย่างบริบูรณ์ให้พระเจ้าได้ในแผ่นดินนั้น

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยังห่างไกลกับเรามาก มันมีความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันในโลกนี้แก่เรา หรือไม่? เราอาจพิจารณาปัญหา 3 ประการ อย่างย่อ ๆ ดังนี้คือ

1. เรามีความคิดอย่างไร เกี่ยวกับบุคคลที่ไปอยู่ในแผ่นดินสวรรค์แล้วในขณะนี้

นี่ก็เป็นเรื่องสำคัญที่เราไม่ควรรู้ไปยิ่งกว่าที่เราควรรู้ เพราะว่าเรายังอยู่ในโลกนี้นับระยะเวลา นานพิภพยังคงติด ๆ อยู่ และยังมีหน้าที่ ชั่วโมง และวันอยู่ เรายังไม่รู้ว่าจะพวกเขาที่ไปอยู่ในแผ่นดินสวรรค์นับ เวลาเกินหรือเปล่า อาจมีแต่เราไม่รู้ก็ได้ จึงเป็นการยากที่เราจะทราบถึงฐานะของเขว่าเป็นอย่างไร เรารู้ แต่เพียงว่า เมื่อเขาอยู่กับพระคริสต์แล้ว เขาต้องเป็นสุขอย่างบริบูรณ์ เพราะเขาอยู่ในพระหัตถ์ของพระ เจ้าแล้ว ไม่ว่าพระองค์จะมีพระประสงค์อย่างไรในตัวเขาเหล่านั้น มันจะต้องเป็นเรื่องครบถ้วนบริบูรณ์ ทุกประการ

นับแต่สมัยโบราณมาแล้ว พวกคริสเตียนนิยมอธิษฐานถึงญาติมิตรที่ตายไปแล้ว แต่มีคริสเตียน หลายคนที่ไม่อธิษฐาน ต่อเมื่อเขาระลึกถึงคนตายเมื่อใด เขาก็ขอบคุณพระเจ้า เขามีความยินดีที่ได้มี ความสัมพันธ์กับผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์ และยินดีที่จะได้ไปพบกันอีก แต่เขาจะไม่อธิษฐานเพื่อคน ตาย เพราะไม่รู้ว่าจะใช้คำอธิษฐานอย่างไร จึงจะเหมาะสมกับผู้ที่ไปอยู่ในแผ่นดินสวรรค์แล้ว

2. เรามีความคิดอย่างไรเกี่ยวกับบุคคลที่ไม่ได้สัมพันธ์กับพระคริสต์

ถ้าเรื่องที่เราได้ศึกษามาแล้ว เป็นความจริงทั้งหมดก็ได้ชื่อพระเจ้าทรงเลือกเขาไว้สำหรับหลัก ชัย อันมีสง่าราศีในพระคริสต์ไม่น้อยกว่าพวกเราเหมือนกัน แต่บางทีเขาก็เดินทางผิด ในโลกที่พระเจ้า ต้องการให้เขาเป็นบุตรของพระองค์ที่มีความสุขสมบูรณ์ เขากลับกลายเป็นคนยากจนอย่างร้ายแรง พระ เจ้าต้องการให้พวกเขาเป็นบุคคลตามแบบอย่างพระบุตรของพระองค์ แต่เขากลับกลายเป็นมนุษย์ที่เลว ทรมานต่ำช้า เราจะปฏิเสธอาหารแก่คนหิวหรือ? ถ้าเรารู้ว่าชีวิตในพระคริสต์เป็นชีวิตที่บริบูรณ์ เราไม่มี

ความเวทนาที่อยากจะให้มนุษย์ทุกคนได้มีชีวิตเช่นนั้นบ้างหรือ? เขาอาจมีสิ่งอื่น ๆ อย่างมากมาย แต่ถ้าเขาไม่สัมพันธ์กับพระคริสต์ เขาก็ขาดสิ่งสำคัญยิ่งไปเสีย

3. ข้าพเจ้ามีความคิดอย่างไรเกี่ยวกับตัวเอง?

ชีวิตนิรันดร์มิใช่สิ่งที่จะได้รับเมื่อตายไปแล้ว ถ้าพระคัมภีร์ใหม่เป็นความจริง และถ้าเราอยู่ในพระคริสต์เราก็มีชีวิตนิรันดร์แล้ว “ผู้ที่มีพระบุตรนั้นก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจาก็ไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:12) แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด แต่ไม่ใช่เปลี่ยนอย่างกะทันหัน ตัวตนของข้าพเจ้ายังคงเป็นตัวเองอยู่ จะต้องดำเนินชีวิตกับตัวเองอยู่สืบไป เป็นสิ่งที่ดีถ้าพระคุณของพระเจ้ายังโปรดประทาน และสามารถจะเปลี่ยนนิสัยสันดานมนุษย์ได้

คำสอนเรื่องชีวิตนิรันดร์ก็มีข้อเตือนใจแก่เราอย่างที่ว่า ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนอย่างไร ในการประพฤติอันบริสุทธิ์และในธรรม คอยทำและกระหายที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง” (2 เปโตร 3:11-12)

วันที่กล่าวนั้นจะมาถึงและจะไม่รอช้าอยู่ แต่เรายังไม่ไปอยู่ในแผ่นดินนั้นในขณะนี้ เราจะต้องหันกลับจากศุกนิมิตอันวิเศษ แห่งแผ่นดินของพระเจ้าไว้ชั่วคราวก่อนเพื่อกลับมาดูแผ่นดินโลกของเรา อันเศร้าและมืดมัว เราจะต้องอ่านย้อนหลังจากบทที่ 6 กลับไปสู่บทที่ 5 ของหนังสือเล่มนี้ หมายถึงว่าเป็นการที่ยากลำบาก เป็นงานที่ไม่มีบำเหน็จรางวัล บางทีก็เป็นความหมดหวัง และลึ้มเหลว แต่ถ้าเราท่านบทที่ 6 นี้ ด้วยความจริงใจแล้ว ความสว่างของบทที่ 6 นี้ จะส่องสว่างย้อนหลังไปถึงบทที่ 5 ด้วย และถ้อยคำส่งท้ายนั้น มาจากจดหมายของท่านเปาโล เกี่ยวกับเรื่องสำคัญคือการคืนพระชนม์อันมีความว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายที่รักของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายจะตั้งมั่นคงอยู่ อย่าสะเทือนสะท้าน จงกระทำการขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลาด้วยว่า ท่านทั้งหลายรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าภาระของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่ได้” (1 โครินธ์ 15:58)

พิมพ์ที่ ร.พ.เจริญธรรม 160 เสาชิงช้า พระนคร
นายรวล รุ่งเรืองธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2504